

மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழகம்
திருநெல்வேலி- 627012
DDE, வரலாற்றுத் துறை

நவீன அரசியலமைப்புகள்

தயாரித்தது

டாக்டர். ஃபெமிலா அலெக்சாண்டர் M.A,M.A, M.Phil,
B.Ed, Ph.D
உதவிப் பேராசிரியர், வரலாற்றுத் துறை
பிஷப் ஹீபர் கல்லூரி (தன்னாட்சி)
திருச்சி - 17

நவீனஅரசியலமைப்புகள்

அலகுI:

இங்கிலாந்தின் அரசியலமைப்பு - முக்கிய அம்சங்கள் - ஆதாரங்கள் - மரபுகள் - ராணி - பிரதமரின் அதிகாரம் மற்றும் செயல்பாடுகள்.

அலகுII:

பாராளுமன்றம் - காமன்ஸ் சபை - பேச்சாளர்கள் - பிரபுக்களின் வீடு - சட்டத்தை உருவாக்கும் செயல்முறை - அமைச்சரவை - அமைச்சரவை சர்வாதிகாரம் - நீதித்துறை - குழு அமைப்பு.

அலகுIII:

அமெரிக்க அரசியலமைப்பு - முக்கிய அம்சங்கள் - அரசியலமைப்பை உருவாக்குதல் - கூட்டாட்சி - ஜனாதிபதி - தேர்தல், பதவி மற்றும் செயல்முறை - துணை ஜனாதிபதி - அதிகாரம்.

அலகுIV:

காங்கிரஸ் - பிரதிநிதிகள் சபை - செனட் - செனட்டின் முதன்மை - சட்டத்தை உருவாக்கும் செயல்முறை - குழு அமைப்பு - நீதித்துறை - நீதித்துறை மறுஆய்வு - அரசியல் கட்சிகள் - அழுத்தம் குழுக்கள்.

அலகுV:

சுவிஸ் அரசியலமைப்பு - முக்கிய அம்சங்கள் - பெடரல் கவுன்சில் - பெடரல் சட்டசபை - மாநில கவுன்சில் - தேசிய கவுன்சில் - பெடரல் தீர்ப்பாயம் - நேரடி ஜனநாயகம் - வாக்கெடுப்பு - முன்முயற்சிகள் - அழைப்பு.

உள்ளடக்கங்கள்

1. இங்கிலாந்து அரசியலமைப்பு.
2. முக்கிய அம்சங்கள்
3. ஆதாரங்கள் - மரபுகள்
4. மகாராணி
5. பிரதமரின் அதிகாரம் மற்றும் செயல்பாடுகள்
6. பாராளுமன்றம்
7. தி ஹவுஸ் ஆஃப் காமன்ஸ் - பேச்சாளர்கள்
8. பிரபுக்களின் வீடு
9. சட்டத்தை உருவாக்கும் செயல்முறை
10. அமைச்சரவை
11. அமைச்சரவை சர்வாதிகாரம்
12. நீதித்துறை
13. குழு அமைப்பு.
14. அமெரிக்க அரசியலமைப்பு
15. முக்கிய அம்சங்கள்
16. அரசியலமைப்பை உருவாக்குதல்
17. கூட்டாட்சி
18. ஜனாதிபதி
19. தேர்தல், நிலை மற்றும் செயல்முறை
20. துணைத் தலைவர் - அதிகாரம்.
21. காங்கிரஸ்
22. பிரதிநிதிகள் சபை
23. செனட்
24. செனட்டின் முதன்மையானது
25. சட்டத்தை உருவாக்கும் செயல்முறை
26. குழு அமைப்பு
27. நீதித்துறை
28. நீதித்துறை மறுஆய்வு
29. அரசியல் கட்சிகள்
30. அழுத்தம் குழுக்கள்.

இங்கிலாந்தின் அரசியலமைப்பு.

பிரிட்டன் ஸ்காட்லாந்து, வேல்ஸ் மற்றும் வடக்கு அயர்லாந்தின் ஒரு கூட்டு நிறுவனமாகும். இது அறுபது மில்லியன் மக்கள்தொகையை உள்ளடக்கிய ஒரு ஜனநாயகமாகும், அங்கு பெரும்பாலான மக்கள் வாக்களிக்கிறார்கள், சுதந்திரமான பத்திரிகைகளை அணுகலாம் மற்றும் சுதந்திரமான நீதித்துறை கிளை உள்ளது. அதன் குடிமக்களுக்கு ஏராளமான சிவில் உரிமைகளையும் வழங்குகிறது. இருப்பினும், அதை வளர்த்தெடுத்த வரலாற்று நிகழ்வுகளை நீங்கள் திரும்பிப் பார்க்கும்போது, அது தொடர்ச்சியான முக்கியமான வரலாற்று மாற்றங்களின் மூலம் அதன் தற்போதைய நிலைக்கு உருவாகியிருப்பதைக் காணலாம். மாக்னா கார்ட்டா அல்லது கிரேட் சாசனம் அதன் குடிமக்களின் உரிமைகளை மதிக்கும் ஒரு அரசாக பிரிட்டனின் அடித்தளத்தை அமைத்தது. 1797 ஆம் ஆண்டு அமெரிக்க சுதந்திரப் பிரகடனத்திற்கு ஐந்தரை நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பே இந்த ஆவணம் வந்துள்ளது என்பதை அறிந்தால் நீங்கள் ஆச்சரியப்படுவீர்கள். தேவாலயத்திற்கும் அரசுக்கும் இடையிலான அதிகாரப் போராட்டம், ரோமன் கத்தோலிக்க திருச்சபையுடன் முறிவு, பாராளுமன்றத்தின் அதிகரித்த அதிகாரம், பாதுகாவலரை நிறுவுதல், முடியாட்சியின் மறுசீரமைப்பு மற்றும் விக்ஸ் மற்றும் டோரி போன்ற பிரிவுகளை உருவாக்குதல் (பின்னர் இது லிபரல் டெமாக்ராட்ஸ் மற்றும் கன்சர்வேடிவ்களாக மாறியது), மாநிலத்தில் ஜனநாயகத்தின் தோற்றம், தொழிலாள வர்க்கங்களின் அதிகாரத்தை அதிகரித்தல், போன்றவை பிரிட்டனின் வரலாற்றை வேறுபடுத்தும் முக்கியமான நிகழ்வுகள் மற்றும் காரணிகள்.

பிரிட்டிஷ் அரசியலமைப்பு, உலகின் மற்ற அனைத்து அரசியலமைப்புகளைப் போலவே, முதன்மையாக நாட்டை எவ்வாறு நடத்துவது என்பது குறித்த அரசியல்வாதிகளை வழிநடத்தும் விதிகளின் தொகுப்பாகும். ஆனால் பிரிட்டனில் எழுதப்படாத அரசியலமைப்பு உள்ளது, அதாவது அது எழுதப்படவில்லை, ஆனால்

அதன் கடந்தகால மரபுகள், பழக்கவழக்கங்கள் மற்றும் சட்டங்களின் மூலம் ஒரு இயற்கையான வழியில் வந்துள்ளது. ஆனால் நாட்டில் உள்ள பல்வேறு சட்டங்கள் எழுத்துப்பூர்வ அரசியலமைப்பிற்குப் பங்களிக்கின்றன. ஆனால் பிரிட்டனில் சட்டச் சட்டத்தை யார் உருவாக்குகிறார்கள்? பதில் - பாராளுமன்றம். இது விவாதங்கள் மற்றும் திருத்தங்களுக்குப் பிறகு மசோதாக்களை நிறைவேற்றுகிறது. இருப்பினும், மன்னரின் கையொப்பத்துடன் மட்டுமே மசோதா சட்டமாகிறது. பிரிட்டனின் சட்டங்கள் பெரும்பாலும் மரபுகளால் வரையறுக்கப்பட்டு வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளன. உதாரணமாக, மன்னர் எந்த நேரத்திலும் அரச சிறப்புரிமையைப் பயன்படுத்த சுதந்திரமாக இருந்தாலும், முடியாட்சி இந்த அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளவில்லை. பாராளுமன்றத்தின் கைகளில் அபரிமிதமான அதிகாரம் குவிந்திருந்தாலும், இந்த அதிகாரத்தில் பல சோதனைகள் மற்றும் சமநிலைகள் உள்ளன. பாராளுமன்றத்தின் அதிகாரங்களுக்கு வரம்புகள் உள்ளன. வரலாறு, பழக்கவழக்கங்கள் மற்றும் மரபுகளில் வேரூன்றியிருந்தாலும், UK அரசாங்கம் உலகின் மிகவும் திறமையான அரசாங்கங்களில் ஒன்றாகும், மேலும் UK இன் குடிமக்கள் தங்கள் சகாக்களை விட அதிக சுதந்திரத்தையும் சிவில் சுதந்திரத்தையும் அனுபவிக்கின்றனர். இந்த அலகில், ஐக்கிய இராச்சியத்தின் அரசியலமைப்பு, மரபுகள் மற்றும் சட்டத்தின் ஆட்சியின் ஆதாரங்கள் மற்றும் அம்சங்கள், கிரீடத்தின் நிலை மற்றும் அதிகாரம் மற்றும் ஐக்கிய இராச்சியத்தின் பாராளுமன்றத்தின் அமைப்பு மற்றும் செயல்பாடுகள் பற்றி நீங்கள் அறிந்து கொள்வீர்கள். இந்த அலகின் முடிவில், யுனைடெட் கிங்டம் அமைச்சரவைக்கும் யுனைடெட் ஸ்டேட்ஸ் ஆஃப் அமெரிக்கா அமைச்சரவைக்கும் உள்ள வேறுபாடுகளை நீங்கள் படிப்பீர்கள்.

ஐக்கிய இராச்சியத்தின் பரப்பளவு நியூயார்க் மாநிலத்தை விட இரண்டு மடங்கு மட்டுமே. நாடு கிரேட் பிரிட்டன் (இங்கிலாந்து, வேல்ஸ் மற்றும் ஸ்காட்லாந்து) மற்றும் வடக்கு அயர்லாந்து ஆகியவற்றை உள்ளடக்கியது. செவியட் மலைகள் இங்கிலாந்தை வரையறுக்கின்றன, இது பிரிட்டிஷ் தீவுகள் மற்றும் ஸ்காட்லாந்தின்

தென்கிழக்கு பகுதி வடக்கு பகுதியில் உள்ளது. மலைகளில் இருந்து, மலைப்பகுதிகளின் பென்னைன் சங்கிலி இங்கிலாந்தின் மையப்பகுதி வழியாக தெற்கே சென்றடைகிறது, வடமேற்கில் உள்ள ஏரி மாவட்டத்தில் அதன் மிக உயர்ந்த இடத்தை நெருங்குகிறது. மேற்கில் வேல்ஸின் எல்லையில், செங்குத்தான மலைகள் மற்றும் பள்ளத்தாக்குகள் கொண்ட நிலத்தில் நேர்த்தியான கேம்ப்ரியன் மலைகள் உள்ளன, அதே நேரத்தில் கோட்ஸ்வோல்ட்ஸ், க்ளெளசெஸ்டர்ஷையரில் உள்ள மலைகளின் தொடர், சுற்றியுள்ள ஷைர்களில் நீண்டுள்ளது. ஐக்கிய இராச்சியத்திற்கு அருகில் அமைந்துள்ள வட கடல், தேம்ஸ், ஹம்பர், டீஸ் மற்றும் டைன் போன்ற பல முக்கியமான நதிகளின் முகப்பாகும். மேற்கில் உள்ள செவரன் மற்றும் வை ஆறுகள் பிரிஸ்டல் கால்வாயில் தங்களை வடிகட்டுகின்றன, மேலும் அவை மெர்சி மற்றும் ரிபிள் நதிகளைப் போலவே செல்லக்கூடியவை.

பாராளுமன்ற ஜனநாயகம் ஐக்கிய இராச்சியம் என்பது ஒரு அரசியலமைப்பு முடியாட்சி மற்றும் பாராளுமன்ற ஜனநாயகம் ஆகும், ஒரு ராணி அரசு தலைவராகவும், மற்றும் ஹவுஸ் ஆஃப் லார்ட்ஸ் மற்றும் ஹவுஸ் ஆஃப் காமன்ஸ் ஆகியவற்றைக் கொண்ட இருசபை பாராளுமன்றமும் உள்ளது. முந்தையது 574 வாழ்க்கை சகாக்களையும், 92 பரம்பரை சகாக்களையும், 26 ஆயர்களையும் கொண்டுள்ளது; பிந்தையது மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட 651 உறுப்பினர்களைக் கொண்டுள்ளது. பிரிட்டனில் உள்ள அனைத்து சட்டமியற்றும் அதிகாரங்களின் மிக உயர்ந்த களஞ்சியமாக பாராளுமன்றம் உள்ளது. வேறுவிதமாக கலைக்கப்படாவிட்டால், அது ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு செயல்படும். ஹவுஸ் ஆஃப் லார்ட்ஸின் செயல்திறன் 1911 இல் கணிசமாகக் குறைந்தது, தற்போது, அது முக்கியமாக சட்டத்தை திருத்துகிறது. பிரதம மந்திரியின் அமைச்சரவை உண்மையான அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்துவதால் மகுடம் நிர்வாக அதிகாரத்தை பெயரளவில் மட்டுமே பயன்படுத்துகிறது. பத்தாம் நூற்றாண்டில் இங்கிலாந்து ஒரு கூட்டு தேசிய அரசாக நிறுவப்பட்டது. இங்கிலாந்து மற்றும் வேல்ஸ் இடையேயான ஒருங்கிணைப்பு 1284 ஆம் ஆண்டில்

ருட்லான் சட்டத்தின் சாதனத்தில் தொடங்கியது. இந்த இணைப்பின் உண்மையான முறைப்படுத்தல் 1536 இல் யூனியன் சட்டத்துடன் நடந்தது. பின்னர், 1707 ஆம் ஆண்டில், இங்கிலாந்தும் ஸ்காட்லாந்தும் இணைந்து மற்றொரு யூனியன் சட்டத்துடன் கிரேட் பிரிட்டனை உருவாக்கியது. 1801 ஆம் ஆண்டில், கிரேட் பிரிட்டன் மற்றும் அயர்லாந்திற்கு இடையில் பாதிக்கப்பட்ட சட்டமன்ற ஒன்றியத்துடன் கிரேட் பிரிட்டன் மற்றும் அயர்லாந்தின் ஐக்கிய இராச்சியம் ஆனது. அயர்லாந்தின் பிரிவினைக்குப் பிறகு (1921 ஆம் ஆண்டு ஆங்கிலோ ஐரிஷ் உடன்படிக்கையில் முறைப்படுத்தப்பட்டது), அதன் வடக்குப் பகுதி மட்டுமே - முறையாக வடக்கு அயர்லாந்து என்று அறியப்பட்டது - ஐக்கிய இராச்சியத்தின் ஒரு பகுதியாக இருந்தது. அதன் தற்போதைய பெயர், கிரேட் பிரிட்டன் மற்றும் வடக்கு அயர்லாந்து ஐக்கிய இராச்சியம், 1927 ஆம் ஆண்டில் முறையாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது.

மாக்னா கார்ட்டா மற்றும் ஹவுஸ் ஆஃப் காமன்ஸ் ஆகியவை பிரிட்டன் மக்களுக்கு, குறிப்பாக பிரபுக்களுக்கு, சில அடிப்படை உரிமைகளை வழங்கின. கிங் ஜான் 1215 இல் மாக்னா கார்ட்டாவில் கையெழுத்திட நிர்பந்திக்கப்பட்டார். இது அவரது அரச அதிகாரம் பிரபுக்களின் இழப்பில் மையப்படுத்தப்பட்ட பிறகு நடந்தது. எட்வர்ட் I (1272-1307) வேல்ஸை வீழ்த்துவதில் வெற்றி பெற்றார், மேலும் அவர் அயர்லாந்து மற்றும் ஸ்காட்லாந்தின் மீதும் கண்களை வைத்திருந்தார். ஆனால் எட்வர்ட் I ஸ்காட்லாந்தை கைப்பற்ற முடியவில்லை மற்றும் பன்னோக்பர்ன் போரில் தோற்கடிக்கப்பட்டார். பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலும் பதினான்காம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் வரிகளை உயர்த்தி வசூலிக்கும் பொறுப்பு தனியான பொது மன்றம் அமைக்கப்பட்டது. எட்வர்ட் III தனது கவலையை வெளிப்படுத்தினார், நூறு ஆண்டுகள் சண்டைகள் மற்றும் போர்களில் வீணாகிவிட்டன, மேலும் வரம்பற்ற இழப்பு பிரான்சில் உள்ள பெரும்பாலான ஆங்கிலப் பகுதிகளை அச்சுறுத்தியது. நூறு ஆண்டுகாலப் போரைத் தொடர்ந்து (1338-1453), பிளாக் டெத் எனப்படும்

பிளேக் ஒரு தொற்றுநோயாகப் பரவியது, இது இங்கிலாந்தில் மூன்றில் ஒரு பங்காக மக்கள் தொகையைக் குறைத்தது. வார்ஸ் ஆஃப் திரோஸஸ் (1455-1485) இங்கிலாந்தின் சிம்மாசனத்திற்காக ஹவுஸ் ஆஃப் யார்க் மற்றும் ஹவுஸ் ஆஃப் லான்காஸ்டர் இடையே சண்டையிட்டது. போஸ்வொர்த் ஃபீல்டில் (1485) ஹென்றி டியூடரின் (ஹென்றி VII) வெற்றியில் இந்தப் போர் முடிந்தது. பிரிட்டிஷ் அரசியலமைப்புச் சட்டங்கள் ஒரு நாட்டை நிர்வகிக்கும் அரசியலமைப்பை வகுத்துள்ளன. ஐக்கிய மாகாணங்கள் அல்லது ஐரோப்பிய நாடுகளின் அரசியலமைப்பைப் போலன்றி, பிரிட்டனின் அரசியலமைப்பு ஒரே ஆவணத்தில் வகுக்கப்படவில்லை, எனவே இது வகைப்படுத்தப்படாத அரசியலமைப்பு என்று குறிப்பிடப்படுகிறது. இதில் பல ஆவணங்கள் உள்ளன. அரசியலமைப்பை வரையறுக்கும் வேறுபட்ட ஆவணங்களுக்கான ஒரே காரணம், அது எந்த திருத்தத்தையும் எளிதாகவும் எளிமையாகவும் திருத்துகிறது. பாராளுமன்றத்தின் இரு அவைகளிலும் எளிய பெரும்பான்மை ஆதரவைப் பெறுவதன் மூலம் பிரிட்டனில் அரசியலமைப்பு திருத்தங்கள் செய்யப்படுகின்றன, அவை பின்னர் ராயல் அசென்ட் மூலம் அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டும். பிரிட்டனின் அரசியலமைப்பின் பல்வேறு வேறுபட்ட ஆதாரங்கள் பின்வருமாறு:

- 1215 இன்மாக்னாகார்ட்டா போன்ற சட்டங்கள்
- 1701 ஆம்ஆண்டின் தீர்வுச்சட்டம்
- பாராளுமன்றசட்டங்கள் மற்றும் மரபுகள்
- அரசியல் மரபுகள் வழக்குச்சட்டம்
- அரசியலமைப்பு விவகாரங்கள் நீதிமன்றத்தில் தீர்க்கப்படுகின்றன
- பிரிட்டிஷ் அரசியலமைப்பின் அரசியலமைப்பு அம்சங்கள் என்ற தலைப்பில் எழுதிய அறிஞர்கள்

பிரிட்டிஷ் அரசியலமைப்பின் முக்கிய அம்சங்கள் பின்வருமாறு:

- ஒரு ஒற்றையாட்சி அரசியலமைப்பு
- பாராளுமன்ற இறையாண்மை
- பகுதி எழுதப்பட்ட மற்றும் பகுதி எழுதப்படாத
- ஒரு நெகிழ்வான அரசியலமைப்பு • பரிணாம வளர்ச்சி

- கோட்பாடுமற்றும்நடைமுறைக்குஇடையேஉள்ள வேறுபாடு
- முடியாட்சி, பிரபுத்துவம் மற்றும் ஜனநாயகத்தின் கலவை
- சட்டத்தின்ஆட்சி
- அரசாங்கத்தின்பாராளுமன்றவடிவம்
- பொறுப்புக்குவிப்புடன்இணைந்தஅதிகாரங்களைப்பிரித்தல்
- இருசபைசட்டமன்றம்
- பிரிட்டிஷ்முடியாட்சியின்அரசியலமைப்பின்மரபுகள்.

கிரேட் பிரிட்டனில் முடியாட்சி ஆட்சி முறை நிலவுகிறது. பிரிட்டனின் தற்போதைய மன்னர் இரண்டாம் எலிசபெத் ராணி ஆவார், அவர் பிப்ரவரி 6, 1952 அன்று அரியணை ஏறினார். அவர் தனது குடும்ப உறுப்பினர்களுடன் சேர்ந்து பல அதிகாரிகள், சடங்கு மற்றும் பிரதிநிதித்துவப் பணிகளைச் செய்கிறார். அரசியலமைப்பு மன்னராக இருப்பதால், ராணி பட்டங்கள் மற்றும் கௌரவங்களை வழங்குதல், பாராளுமன்றம் கலைக்கப்படுதல் மற்றும் பிரதமரை நியமித்தல் போன்ற பாரபட்சமற்ற செயல்பாடுகளை மட்டுமே மேற்கொள்கிறார். மன்னரே அரசாங்கத்தின் நிர்வாகத் தலைவராக இருந்தாலும், நடைமுறையில் அவர் இங்கிலாந்தின் பழக்கவழக்கங்கள் மற்றும் மரபுகளுக்கு ஏற்ப செயல்பட வேண்டும். அரசு அதிகாரம் கூட நாட்டின் சட்டங்களின்படி பயன்படுத்தப்படுகிறது. ஆங்கிள்ஸ் மற்றும் ஸ்காட்ஸ் மன்னர்களால் தான் பிரிட்டிஷ் முடியாட்சி உண்மையில் உருவானது. 1000 ஆம் ஆண்டில், இங்கிலாந்து மற்றும் ஸ்காட்லாந்து ராஜ்யங்கள் ஆரம்பகால இடைக்கால பிரிட்டனின் சிறிய ராஜ்யங்களிலிருந்து தோன்றின. முன்னர் குறிப்பிட்டபடி, முடியாட்சி பின்னர் நார்மன்களால் கைப்பற்றப்பட்டது, அவர் 1066 ஆம் ஆண்டு படையெடுப்பின் போது ஒரு போரில் ஹரோல்ட் II ஐ தோற்கடித்தார். பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டில் வேல்ஸ் இங்கிலாந்தின் ஒரு பகுதியாக மாறியது, மேலும் மாக்னா கார்ட்டா அரசியல் அதிகாரங்களை குறைக்கக்கூடிய ஒரு கருவியாக மாறியது. மன்னரால்.

1609 ஆம் ஆண்டு முதல் ஸ்காட்டிஷ் மற்றும் ஆங்கிலேய ராஜ்ஜியங்கள் ஒரே ஆட்சியாளரால் ஆளப்பட்டு வருகின்றன. இங்கிலாந்து காமன்வெல்த் நாடாக மாறியபோது, முடியாட்சிக்கு பெரும் அடி கிடைத்தது. 1701 ஆம் ஆண்டின் செட்டில்மென்ட் சட்டம், ரோமன் கத்தோலிக்கர்கள் அல்லது அவர்களை திருமணம் செய்தவர்கள் இங்கிலாந்தின் சிம்மாசனத்தில் நுழைவதைத் தடை செய்தது. கிரேட் பிரிட்டன் அயர்லாந்துடன் இணைந்த பிறகு, பிரிட்டிஷ் மன்னர் பரந்த பிரிட்டிஷ் பேரரசின் பெயரளவு தலைவராக ஆனார். 1920களில், அயர்லாந்தின் பெரும்பாலான பகுதிகள் (அதன் வடக்குப் பகுதிகளைத் தவிர) யூனியனிலிருந்து சுதந்திரமடைந்தன. பால்ஃபோர் பிரகடனம் பேரரசின் தன்னாட்சி நிறுவனங்களுக்கு அங்கீகாரம் அளித்தது, அது ஒன்றாக காமன்வெல்த் நாடுகளை உருவாக்கியது. இரண்டாம் உலகப் போருடன், பெரும்பாலான பிரிட்டிஷ் காலனிகள் மற்றும் பிரதேசங்கள் சுதந்திரம் பெற்றன, இதனால் பேரரசின் இருப்பு குறைக்கப்பட்டது. ஜார்ஜ் VI மற்றும் அவரது வாரிசான இரண்டாம் எலிசபெத் அரியணை ஏறியபோது, அவர்கள் காமன்வெல்த் தலைவர் என்ற பட்டத்தை ஏற்றுக்கொண்டனர், இது காமன்வெல்த் உறுப்பினர்கள் சுய-ஆளும் உறுப்பு நாடுகள் என்பதைக் குறிக்கிறது. குடியரசுகளும் முடியாட்சிகளும் இணைந்து காமன்வெல்த் அமைப்பை உருவாக்கியது. ஐக்கிய இராச்சியத்துடன் பதினைந்து நாடுகள் ஒரே முடியாட்சியைப் பகிர்ந்து கொள்கின்றன.

மன்னரின் அரசியலமைப்பு பங்கு

யுனைடெட் கிங்டமின் அரசியலமைப்பின் படி, மன்னர் நாட்டின் உச்ச தலைவர் அல்லது இறையாண்மை கொண்டவர் என்று ஒருவர் கூறலாம். 'God save the Queen' அல்லது 'God save the King' என்பது பிரிட்டனின் தேசிய கீதமாகும், மேலும் நாணயங்கள், தபால் தலைகள் மற்றும் ரூபாய் நோட்டுகளில் மன்னரின் உருவப்படத்தை நீங்கள் காணலாம்.

மன்னருக்கு அரசாங்கத்தில் மட்டுப்படுத்தப்பட்ட பங்கேற்பு உள்ளது. மன்னருக்குப் பிரத்தியேகமான மகுடத்தின் அமைச்சர்கள் அல்லது அதிகாரிகள் அல்லது பிற பொது அமைப்புகளுக்கு கடமைகள், அதிகாரங்கள் மற்றும் பொறுப்புகளை வழங்குவதற்கு அவள்/அவருக்கு அதிகாரம் உள்ளது. பின்வரும் புள்ளிகள் மன்னரின் பங்கை தெளிவுபடுத்தும்:

•முதலாவதாக, மகுடம் பாராளுமன்றத்தில் சட்டமியற்றும் அதிகாரங்களைப் பயன்படுத்தினாலும், செயல்திறன் மீதான ஆலோசனை மற்றும் செல்வாக்கு பாராளுமன்றம், பிரபுக்கள் மற்றும் காமன்ஸ் சபையின் ஒப்புதலிலிருந்து மட்டுமே நிலைத்திருக்கும்.

•மன்னரின்அரசாங்கம்நிறைவேற்றுஅதிகாரத்தால்செயல்படுத்தப்படுகிறது, அமைச்சர்கள், முதன்மையாக பிரதம மந்திரி மற்றும் அமைச்சரவை, இது தனியுரிமை கவுன்சிலின் குழு ஆகும். இந்த நிர்வாக அதிகார சபை மகுடத்தின் ஆயுதப் படைகள், சிவில் சேவைகள் மற்றும் இராஜதந்திர மற்றும் இரகசிய சேவைகள் போன்ற பிற மகுட ஊழியர்களின் வழிகாட்டுதலைக் கொண்டுள்ளது.

•மூன்றாவதுமற்றும்மிகவும்பயனுள்ளஅதிகாரம்நீதித்துறைஅதிகாரமாகும், இது நீதித்துறைக்கு வழங்கப்பட்டுள்ளது. நீதித்துறைக்கு அரசியலமைப்பு மற்றும் சட்டத்தின் மூலம் அதிகாரங்கள் வழங்கப்பட்டுள்ளன.

•இங்கிலாந்துதேவாலயத்தின்தலைவர்மன்னர்.

தேவாலயமேஅதிகாரத்தின்படிநிலைகளைக்கொண்டுள்ளது, அதாவது, அது சட்டமன்ற, நீதித்துறை மற்றும் நிர்வாக அதிகாரங்கள் மற்றும் தனக்குள்ளேயே கட்டமைப்புகளைக் கொண்டுள்ளது.

•சட்டங்கள்அல்லது சட்டக் கருவிகள் பொது அமைப்புகளுக்கு அதிகாரங்களை சட்டப்பூர்வமாக வழங்குவதில் செல்வாக்கு செலுத்துகின்றன.

•பாராளுமன்றஉறுப்பினர்கள்மற்றும்உள்ளாட்சிஅமைப்புகள்தவிர, பொது அதிகாரிகள் யாரும் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவதில்லை. இதனால், அரசர் தனது செல்வாக்கைப் பயன்படுத்தி பதவி கொடுக்க முடியும்.

பிரித்தானிய அரசியல் கட்டமைப்பில் நிறைய கருத்துக்கள் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன. 1867 இல் வால்டர் பாகேஹாட் முடியாட்சியை அரசாங்கத்தின் 'திறமையான பகுதி' என்று குறிப்பிடாமல் 'கண்ணியமான பகுதி' என்று குறிப்பிட்டார். 1689 ஆம் ஆண்டின் ஆங்கில உரிமைகள் மசோதா மன்னரின் அரசாங்க அதிகாரத்தை குறைப்பதை பாதித்தது.

பிரதமரின் நியமனம்

ஒரு பிரதமர் மன்னரால் மட்டுமே நியமிக்கப்படுகிறார். பொது மன்றத்தின் ஆதரவைப் பெற்ற, பொதுவாக அந்த அவையில் பெரும்பான்மையைக் கொண்ட கட்சி அல்லது கூட்டணியின் தலைவர், பிரதமர் பதவிக்கான வேட்பாளரை மன்னர் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும் என்று அரசியலமைப்புச் சட்டம் கூறுகிறது. பிரதம மந்திரி மன்னருடன் தனிப்பட்ட பார்வையாளர்களைக் கொண்டுள்ளார், அதில் அவர் பதவியேற்றதைக் குறிக்கும் வகையில் மன்னரின் கைகளை முறையாக முத்தமிடுகிறார். வேறு எந்த சம்பிரதாயமும் கருவியும் இல்லை. பிரதமரின் நியமனம்.

ஒரு பிரதமர் மன்னரால் மட்டுமே நியமிக்கப்படுகிறார். பொது மன்றத்தின் ஆதரவைப் பெற்ற, பொதுவாக அந்த அவையில் பெரும்பான்மையைக் கொண்ட கட்சி அல்லது கூட்டணியின் தலைவர், பிரதமர் பதவிக்கான வேட்பாளரை மன்னர் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும் என்று அரசியலமைப்புச் சட்டம் கூறுகிறது. பிரதம மந்திரி மன்னருடன் தனிப்பட்ட பார்வையாளர்களைக் கொண்டுள்ளார், அதில் அவர் பதவியேற்றதைக் குறிக்கும் வகையில் மன்னரின் கைகளை

முறையாக முத்தமிடுகிறார். வேறு எந்த சம்பிரதாயமும் கருவியும் இல்லை.

‘ தொங்கு பாராளுமன்றம்’என்பது எந்த ஒரு கட்சிக்கும் அல்லது கூட்டணிக்கும் பெரும்பான்மை கிடைக்காத ஒரு வகையான பாராளுமன்றமாகும். அத்தகைய பாராளுமன்றத்தில், மன்னருக்கு ஒரு தனிநபரை தேர்ந்தெடுத்து தேர்ந்தெடுக்கும் அதிகாரம் உள்ளது, ஆனால் பொதுவாக, அந்த பதவி மிகப்பெரிய கட்சியின் தலைவருக்கு வழங்கப்பட வேண்டும். 1945 முதல் இரண்டு தொங்கு பாராளுமன்றங்கள் மட்டுமே உள்ளன. முதல் தொங்கு பாராளுமன்றம் பிப்ரவரி 1974 பொதுத் தேர்தலைத் தொடர்ந்து, இரண்டாவது மே 2010 பொதுத் தேர்தலைத் தொடர்ந்து வந்தது.

பாராளுமன்றம் கலைப்பு

பாராளுமன்றம் கலைக்கப்பட்டதன் அதிகாரம் ஒரு சுவாரஸ்யமான கதையைக் கொண்டுள்ளது. 1950 ஆம் ஆண்டில், அரசரின் தனிச் செயலாளர் டைம்ஸ் பத்திரிகைக்கு அநாமதேயமாக ஒரு அரசியலமைப்பு மாநாட்டை உறுதிப்படுத்தி எழுதினார்: 'லாஸ்செல்ஸின் படி, ஒரு சிறுபான்மை அரசாங்கம் தனது நிலையை வலுப்படுத்த முன்கூட்டியே தேர்தலை நடத்த பாராளுமன்றத்தை கலைக்கச் சொன்னால், மன்னர் மறுக்கலாம், அதைச் செய்வார். மூன்று நிபந்தனைகளின் கீழ்.' 1974ல் பிரதமர் ஹரோல்ட் வில்சன் பாராளுமன்றத்தைக் கலைக்க முறையிட்டார். எட்வர்ட் ஹீத் ஒரு கூட்டணியை உருவாக்க முடியாததால் ராணி ஒப்புக்கொண்ட கோரிக்கை இது. அடுத்து வந்த தேர்தல்களில் வில்சன் சிறிய பெரும்பான்மையைப் பெற முடிந்தது. கோட்பாட்டளவில், ஒரு மன்னரை பதவி நீக்கம் செய்ய மன்னருக்கு முழு அதிகாரம் உள்ளது. இருப்பினும், நடைமுறையில், தேர்தல் தோல்வி, மரணம் அல்லது ராஜினாமா ஏற்பட்டால் மட்டுமே பிரதமர் பதவியை இழக்க முடியும். பிரதம மந்திரியை பதவி நீக்கம் செய்த கடைசி மன்னர் வில்லியம் IV ஆவார், அவர் 1834 இல் மெல்போரன் பிரபுவை பிரதமர் பதவியில் இருந்து நீக்கினார்.

அரசு உரிமை

அரசு தனிச்சிறப்பு என்பது கோட்பாட்டில் மன்னருடன் வசிக்கும் அரசாங்கத்தின் நிர்வாக அதிகாரத்தின் நீட்டிப்பாக வரையறுக்கப்படுகிறது. அரசு அதிகாரம் இறையாண்மையால் பயன்படுத்தப்படுகிறது, அவர் மாநாடு மற்றும் முன்னுதாரணத்திற்கு முற்றிலும் இணங்க செயல்படுகிறார், மேலும் பிரதமர் அல்லது தனியுரிமை கவுன்சில் மூலம் மட்டுமே செயல்படுத்தப்படுகிறது. நடைமுறையில், தனிச்சிறப்பு அதிகாரங்களைப் பயன்படுத்துவது உண்மையான கட்டுப்பாட்டைக் கொண்டிருக்கும் பிரதமருடன் கலந்தாலோசித்த பிறகு நடைபெறுகிறது. அமைச்சகம் மற்றும் நிர்வாகம் தொடர்பான கருத்துக்களை விவாதிக்க இறையாண்மை பிரதமருடன் வாராந்திர பார்வையாளர்களை நடத்துகிறார், ஆனால் பிரதமர் மற்றும் அமைச்சரவையின் முடிவுகள் மாநாட்டின் படி மிகவும் கட்டுப்படுத்தப்படுகின்றன. அரசியலமைப்பு முடியாட்சியின் கீழ் இறையாண்மைக்கு மூன்று உரிமைகள் உள்ளன-ஆலோசனை பெறும் உரிமை, ஊக்குவிக்கும் உரிமை, எச்சரிக்கும் உரிமை,' என்கிறார் பொருளாதார வல்லுநரும் அரசியலமைப்பு முடியாட்சி பற்றிய எழுத்தாளருமான வால்டர் பாகேஹாட். அரசு சிறப்புரிமையைப் பயன்படுத்துவதற்கு முறையாக நாடாளுமன்ற ஒப்புதல் தேவையில்லை. இது மிகவும் விரிவானது என்றாலும், அது இன்னும் குறைவாகவே உள்ளது. புதிய வரிகளை விதிப்பது அல்லது வரிகளை வசூலிப்பது போன்ற மன்னரின் நடவடிக்கைக்கு பாராளுமன்ற சட்டத்தின் அங்கீகாரம் தேவை. 'புதிய தனிச்சிறப்பு அதிகாரங்களை அரசால் கண்டுபிடிக்க

முடியாது' என்று ஒரு பாராளுமன்ற அறிக்கை கூறுகிறது.

சட்டத்தை இயற்றுவதன் மூலம் எந்தவொரு சிறப்பு அதிகாரத்தையும் முறியடிக்கும் அதிகாரம் பாராளுமன்றத்திற்கு உள்ளது.

அரசு உரிமையில் பின்வருவன அடங்கும்

• அமைச்சர்கள் நியமனம் மற்றும் பதவிநீக்கம்

- சிவில்சேவைகளைஒழுங்குபடுத்துதல்
- கடவுச்சீட்டுகளைவழங்குதல்
- போர்மற்றும்அமைதிக்காலப்பிரகடனம்
- இராணுவத்தின்கட்டுப்பாடு
- உடன்படிக்கைகளின்அங்கீகாரம்
- கூட்டணிகளைஉருவாக்குதல்மற்றும்சர்வதேசநடுவர்மன்றத்தைபாதிக்கும்

யுனைடெட் கிங்டமின் சட்டமியற்றும் சட்டங்கள், மன்னரால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட உடன்படிக்கையில் மேற்கொள்ளப்படும் எந்த மாற்றங்களுக்கும் எதிர்ப்புத் தெரிவிக்கின்றன, ஏனெனில் சட்டத்தை இயற்றுவது அல்லது திருத்துவது பாராளுமன்றத்தின் கடமையாகும். இறையாண்மை ஆயுதப்படைகளின் (அரசு கடற்படை, பிரிட்டிஷ் இராணுவம் மற்றும் ராயல் விமானப்படை) தளபதியாகவும் பணியாற்றுகிறார். அவர் அல்லது அவள் பிரிட்டிஷ் உயர் ஸ்தானிகர்கள் மற்றும் தூதர்கள் அங்கீகாரம் மற்றும் வெளிநாட்டு பிரதிநிதிகளைப் பெறுவதற்கான பொறுப்பை ஏற்கிறார்.

பாராளுமன்றத்தை அழைப்பது, ஒத்திவைப்பது மற்றும் கலைப்பது ஆகியவை மன்னரின் சிறப்புரிமைகள். அனைத்து பாராளுமன்ற அமர்வுகளும் மன்னரின் அழைப்போடு தொடங்குகிறது. புதிய பாராளுமன்ற அமர்வில் அரசாங்கத்தின் திட்டங்களின் வரைபடத்தை வழங்கி, பிரபுக்கள் மாளிகையில் உள்ள சிம்மாசனத்தில் இருந்து பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களிடம் மன்னர் உரையாற்றுகிறார். வழக்கமாக, ஒரு அமர்வு தொடங்கி ஒரு வருடத்திற்குப் பிறகு ஒத்திவைப்பு நடைபெறுகிறது, மேலும் அது அமர்வின் திரைச்சீலை அதிகாரப்பூர்வமாக குறைக்கிறது. பாராளுமன்றத்தின் பதவிக்காலம் கலைப்புடன் முடிவடைகிறது, இது பொது மக்களவையில் உள்ள அனைத்து இடங்களுக்கும் பொதுத் தேர்தல் மூலம் வெற்றி பெறுகிறது. பல்வேறு காரணிகள் கரைக்கும் நேரத்தை பாதிக்கின்றன. எந்த ஒரு பாராளுமன்ற பதவிக்

காலத்திற்கான வரம்பும் ஐந்து ஆண்டுகள். நாடாளுமன்றக் காலம் முடிவடைந்த பிறகு, நாடாளுமன்றச் சட்டம், 1911-ன் கீழ், கலைப்பு என்பது அரிதான தற்செயல் நிகழ்வுகளைத் தவிர்த்து, நாடாளுமன்றம் அத்தகைய நடவடிக்கைக்கு ஒப்புதல் அளித்திருந்தால் மட்டுமே நடைமுறைப்படுத்தப்பட்ட நடத்தை முறையாகும். இதற்கு ஒரு உதாரணம் இரண்டாம் உலகப் போரின் போது, அதன் வழக்கமான ஐந்தாண்டு காலத்துக்கும் மேலாக கூடியிருந்த பாராளுமன்றத்தில் உள்ள அனைத்து கட்சிகளிலிருந்தும் ஒரு பாரிய கூட்டணி நிறுவப்பட்டது; இருப்பினும், இந்த காலகட்டத்தில் மூன்று பிரதமர்கள் மாற்றப்பட்டனர்.

பிரதமர் பொதுவாக தனது கட்சிக்கு அரசியல் ரீதியாக சாதகமான நேரத்தை தேர்ந்தெடுப்பார். Lascelles கோட்பாட்டின்படி, பாராளுமன்றம் கலைக்கப்படுவதை மன்னரால் கோட்பாட்டளவில் மறுக்க முடியும், ஆனால் இந்தக் கோட்பாட்டின் கீழ் என்ன சூழ்நிலைகள் வரும் என்பது குறித்து குறிப்பாகக் கூறப்படவில்லை. அரச சம்மதம் கிடைத்தால், ஒரு மசோதா சட்டமாகி, சட்டமன்றத்தில் ஒப்புதல் பெறுவதற்கு முன்பே சட்டமாகிவிடும். கோட்பாட்டளவில், ஒப்புதல் வழங்கப்படலாம் அல்லது மறுக்கப்படலாம், ஆனால் 1707 முதல் எந்த மறுப்பும் நடைபெறவில்லை.

ஸ்காட்லாந்து பாராளுமன்றத்தின் பரிந்துரையின் பேரில் ஸ்காட்லாந்தின் முதல் அமைச்சரையும், வேல்ஸ் மற்றும் வடக்கு அயர்லாந்திற்கான தேசிய சட்டமன்றத்தின் பரிந்துரையின் பேரில் வேல்ஸின் முதல் அமைச்சரையும் நியமிக்கும் அதிகாரம் மன்னருக்கு வழங்கப்பட்டுள்ளது. ஸ்காட்லாந்து விவகாரங்களைப் பொறுத்த வரையில் மன்னர் ஸ்காட்லாந்து அரசாங்கத்துடன் கலந்தாலோசித்து செயல்பட வேண்டும். இதேபோல், வேல்ஸைப் பொறுத்தவரை, மன்னர் ஐக்கிய இராச்சியத்தின் பிரதமர் மற்றும் அமைச்சரவையுடன் ஆலோசனை நடத்துகிறார். வடக்கு அயர்லாந்து மாநிலச்

செயலாளரால் அரசியலமைப்பிற்கு முரணானதாகக் கருதப்பட்டால், வடக்கு அயர்லாந்து சட்டமன்றத்தால் நிறைவேற்றப்பட்ட எந்தவொரு சட்டத்தையும் வீட்டோ செய்வது மன்னரின் கைகளில் உள்ளது.

பிரிட்டிஷ் இறையாண்மை 'நீதியின் ஊற்று' என்று புகழப்படுகிறார். மன்னர் ஒரு தீர்ப்பை வழங்காவிட்டாலும் அல்லது உண்மையான நீதித்துறை அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தாவிட்டாலும், அவரது பெயர் நீதித்துறை சடங்கு நிகழ்வுகளில் உறுதியளிக்கப்படுகிறது. 'மன்னர் எந்தத் தவறும் செய்ய முடியாது' என்று பொதுச்சட்டம்கூறுகிறது, மேலும் அவர் அல்லது அவர் எந்தத் தவறும் செய்யாதவராகக் கருதப்படுவதால், அவர் அல்லது அவர் மீது எந்தவொரு கிரிமினல் குற்றத்திற்காகவும் வழக்குத் தொடர முடியாது. கிரவுன் ப்ரொசீடிங்ஸ் சட்டம், 1947 கிரீடத்திற்கு எதிராக சிவில் வழக்குகளை அதன் பொதுத் திறனில் (அதாவது அரசாங்கத்திற்கு எதிரான வழக்குகள்) தாக்கல் செய்வதை ஒப்புக்கொள்கிறது, ஆனால் இறையாண்மையின் நபருக்கு எதிரான வழக்குகள் அல்ல. தண்டிக்கப்பட்ட குற்றவாளிகளை மன்னிக்கும் மற்றும்/அல்லது அவர்களின் தண்டனையை குறைக்கும் அதிகாரத்துடன் மன்னர் உட்பொதிக்கப்பட்டுள்ளார்.

மன்னரே அனைத்து மரியாதைகள் மற்றும் கண்ணியங்களுக்கு ஆதாரமாக இருக்கிறார், மேலும் அவர் 'மரியாதையின் ஊற்று' என்றும் அழைக்கப்படுகிறார். அனைத்து சகாக்களையும் உருவாக்குவது, வீரப் படைகளின் உறுப்பினர்களைத் தேர்ந்தெடுப்பது, மாவீரர் பட்டங்களை வழங்குவது மற்றும் விருதுகள் மற்றும் பிற மரியாதைகளை வழங்குவது மன்னரின் பொறுப்பும் அதிகாரமும் ஆகும். பிரதமருடன் கலந்தாலோசித்த பிறகே தகுதியான நபர்களுக்கு பெரும்பாலான மரியாதைகள் மற்றும் விருதுகள் வழங்கப்படுகின்றன, ஆனால் இவற்றில் சில மன்னரின் பொறுப்பின் எல்லைக்குள் உள்ளன. அரசரின் ஆலோசனையின் பேரில் மட்டுமே மானியங்கள் வழங்கப்படுகின்றன. ஆர்டர் ஆஃப் தி கார்டர், ஆர்டர்

ஆஃப் தி திஸ்டில், ராயல் விக்டோரியன் ஆர்டர் மற்றும் ஆர்டர் ஆஃப் மெரிட் ஆகியவற்றின் உறுப்பினர்களை நியமிப்பது மன்னரின் பொறுப்பாகும்.

சமகால காலத்தில் மன்னரின் நிலை

யுனைடெட் கிங்டம் உட்பட ஐம்பத்து மூன்று காமன்வெல்த் நாடுகளில் பதினாறு ஒரே மன்னரைப் பகிர்ந்து கொள்கின்றன. ஐக்கிய இராச்சியத்தின் தற்போதைய மன்னரான இரண்டாம் எலிசபெத் ராணி 1952 இல் தனது தந்தைக்குப் பிறகு ஒரு அரசியலமைப்பு மன்னராக பணியாற்றினார். அவரது ஆட்சிக் காலத்திலும் சில எதிர்மறையாகப் பின்தொடர்பவர்களைக் கொண்டிருந்தார், மேலும் அரசு குடும்பத்துடன் தொடர்புடைய எதிர்மறையான விளம்பரம் காரணமாக இது நடந்ததாகக் கூறப்படுகிறது. ஆனால் இப்போதும், ராணி இன்னும் வலுவாக இருப்பதாகத் தெரிகிறது.

நீதித்துறை

ஜனநாயக நாட்டில் நீதித்துறை பெருமைக்குரிய இடத்தைப் பிடித்துள்ளது. பிரிட்டிஷ் நீதித்துறையில் முதலில் கவனிக்க வேண்டியது நியாயம், பாரபட்சமற்ற தன்மை மற்றும் ஊழலற்ற தன்மை ஆகியவற்றில் உயர்ந்த நற்பெயர் ஆகும். பிரிட்டிஷ் அரசியலமைப்பின் சிறப்பான அம்சங்களில் ஒன்று சட்டத்தின் ஆட்சி என்ற கருத்து. சட்டத்தின் ஆட்சி பற்றிய டிசியின் வெளிப்பாடு பல்வேறு விமர்சனங்களுக்கு உட்பட்டது. அவர் தனது அணுகுமுறையில் அகநிலை மற்றும் விக்ஸின் தாராளவாத தத்துவத்தின் பின்னணியில் அரசியலமைப்பைப் பார்த்தார். யுனைடெட் கிங்டம் ஒரு அரசியலமைப்பு முடியாட்சி மற்றும் பாராளுமன்ற ஜனநாயகம் ஆகும், ஒரு ராணி அரசு தலைவராகவும், மற்றும் ஹவுஸ் ஆஃப் லார்ட்ஸ் மற்றும் ஹவுஸ் ஆஃப் காமன்ஸ் ஆகியவற்றைக் கொண்ட இருசபை பாராளுமன்றமும் உள்ளது. அரசு சிறப்புரிமை என்பது கோட்பாட்டில் மன்னருடன் வசிக்கும் அரசாங்கத்தின் நிர்வாக அதிகாரத்தின் நீட்டிப்பாக

வரையறுக்கப்படுகிறது. மந்திரிசபை அவருக்கு ஆலோசனை வழங்கினால் மாத்திரமே அவர் வீட்டோவைப் பயன்படுத்த முடியும் ஜனநாயக நாட்டில் நீதித்துறை பெருமைக்குரிய இடத்தைப் பிடித்துள்ளது. ஒரு ஜனநாயக அரசாங்கம் திறம்பட செயல்பட வேண்டுமானால், சட்டமன்ற உறுப்பினரால் இயற்றப்படும் சட்டங்கள் அச்சமோ ஆதரவோ இன்றி நடைமுறைப்படுத்தப்பட வேண்டும். பேராசிரியர் லஸ்கி, நாடாளுமன்றச் சட்டங்கள் சுயமாக செயல்படவில்லை, எனவே அதன் செயல்பாட்டைக் காண ஒரு நீதித்துறை அமைப்பு தேவை என்று கூறியுள்ளார். ஹாமில்டன், 'சட்டங்கள் அவற்றின் உண்மையான அர்த்தத்தையும் செயல்பாட்டையும் விளக்குவதற்கும் விளக்குவதற்கும் நீதிமன்றங்கள் இல்லாத ஒரு கடிதம். எனவே, அனைத்து ஜனநாயக நாடுகளிலும் நீதிமன்றங்கள் உள்ளன, இங்கிலாந்தும் அதற்கு விதிவிலக்கல்ல.

பிரிட்டிஷ் நீதித்துறையின் இன்றைய அமைப்பு ஒப்பீட்டளவில் நவீனமானது. நீதிமன்றங்கள் மிகவும் பழமையானவை என்றாலும், அவை 1873-1876 ஆம் ஆண்டின் நீதித்துறைச் சட்டங்களால் முழுமையாக மறுசீரமைக்கப்பட்டன, 1925 ஆம் ஆண்டு சட்டத்தின் மூலம் திருத்தப்பட்டது. 1873 க்கு முன், இங்கிலாந்தின் நீதித்துறை அமைப்பு குழப்பமான நிலையில் இருந்தது, பல நீதிமன்றங்கள் சிறப்புடன் இருந்தன. செயல்பாடுகள், நடைமுறையைப் பின்பற்றுதல் மற்றும் அதிகார வரம்புகள் ஒன்றுடன் ஒன்று. 1873 ஆம் ஆண்டின் சட்டங்கள் நீதிமன்றங்களை மறுசீரமைத்தன மற்றும் நீதித்துறை நடைமுறைகளை எளிதாக்கியது

சட்டத்தின் ஆட்சி என்பது பிரிட்டிஷ் அரசியலமைப்பு அமைப்பின் அடிப்படையாகும். இங்கிலாந்தில் பொதுவான சட்டம், சட்டச் சட்டம் மற்றும் சமபங்கு என மூன்று வகையான சட்டங்கள் உள்ளன. பிரித்தானியாவில் உள்ள நீதிமன்றங்கள் இந்த மூன்று வகையான சட்டங்களையும் எந்தவித அச்சமோ தயவோ இல்லாமல் நிர்வகிக்கின்றன. சட்டங்கள் தவிர, பொதுச் சட்டம் மற்றும் சமத்துவம்

ஆகியவை நீதித்துறையால் தீர்மானிக்கப்படும் மரபுகள், பழக்கவழக்கங்கள் மற்றும் ஒழுக்கத்தின் அடிப்படையில் அமைந்தவை. ஒரு உயர் நீதிமன்ற நீதிபதியால் அல்லது பாராளுமன்றச் சட்டம் இப்பிரச்சினைக்கு தீர்வு காணும் வரையில், ஒரு நீதிபதியால் அளிக்கப்படும் தீர்ப்பு அனைத்து ஒத்த வழக்குகளிலும் பொருந்தும் என்பது பிரிட்டிஷ் நீதித்துறையின் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட கொள்கையாகும்.

முக்கிய அம்சங்கள்

பிரிட்டிஷ் நீதித்துறை அமைப்பின் முக்கிய அம்சங்கள்

பிரிட்டிஷ் நீதித்துறையின் முக்கிய அம்சங்கள் பின்வருமாறு:

i) நீதிமன்றங்களின் பாரபட்சமற்ற தன்மை மற்றும் சுதந்திரம் பிரித்தானிய நீதித்துறையில் முதலில் கவனிக்க வேண்டியது நியாயம், பாரபட்சமற்ற தன்மை மற்றும் ஊழலற்ற தன்மை ஆகியவற்றிற்கு உயர்ந்த நற்பெயர் ஆகும். நீதிபதிகள் பயம் மற்றும் தயவு இல்லாமல் தீர்ப்பு சொல்ல சுதந்திரமாக உள்ளனர். 1701 ஆம் ஆண்டின் தீர்வுச் சட்டம், கிரேட் பிரிட்டனில் உள்ள நீதிபதிகள் நல்ல நடத்தையின் காரணமாக பதவியில் இருக்க வேண்டும் என்றும் நிர்வாகியின் மகிழ்ச்சிக்காக அல்ல. எனவே, அச்சமோ, தயவோ இல்லாமல் நீதி வழங்குவது ஒரு சிறந்த மரபு.

(ii) நீதித்துறை மறுஆய்வு இல்லாதது

இங்கிலாந்தில், நீதித்துறை மறுஆய்வு இல்லை, எனவே, பாராளுமன்றத்தின் எந்தச் செயலையும் தீவிர வைரஸாக நீதித்துறை அறிவிக்க முடியாது. அமெரிக்காவில் வழக்கு இதற்கு நேர்மாறானது. இங்கிலாந்தில் பாராளுமன்ற மேலாதிக்கம் காரணமாக, பாராளுமன்றம் எந்த சட்டத்தையும் நிறைவேற்ற முடியும் மற்றும் எந்த நீதிமன்றமும் அதன் அதிகாரத்தை கேள்வி கேட்க முடியாது.

(iii) தனி நிர்வாக நீதிமன்றம் இல்லாதது

பிரான்ஸ் மற்றும் பிற கண்ட நாடுகளில் காணப்படும் தனி நிர்வாக நீதிமன்றங்கள் இங்கிலாந்தில் இல்லை. பிரான்சில், இரண்டு வகையான சட்டங்கள் உள்ளன, சாதாரண மற்றும் நிர்வாக, மற்றும் இரண்டு வகையான நீதிமன்றம், நிர்வாக மற்றும் சாதாரண. நிர்வாக நபர்கள் நிர்வாக நீதிமன்றங்களில் நிர்வாக சட்டத்தால் விசாரிக்கப்படுகிறார்கள். இங்கிலாந்தில் அதிகாரிகளுக்கும் சாதாரண குடிமக்களுக்கும் இடையில் அத்தகைய வேறுபாடு இல்லை, அனைவரும் ஒரே நீதிமன்றத்திற்கு உட்பட்டவர்கள்.

(iv) சீரான நீதித்துறை அமைப்பு இல்லாதது

நாடு முழுவதும் ஒரே மாதிரியான நீதித்துறை அமைப்பு இல்லை. இங்கிலாந்து மற்றும் வேல்ஸில் ஒரு நீதிமன்றமும், ஸ்காட்லாந்திற்கு மற்றொன்று மற்றும் வடக்கு அயர்லாந்திற்கு மற்றொன்றும் உள்ளன. சில சமயங்களில் ஒவ்வொரு நீதிமன்றமும் அதன் தனித்துவமான நடைமுறை மற்றும் நடைமுறைகளைக் கொண்டுள்ளது. 1873-76 ஆம் ஆண்டின் நீதித்துறைச் சட்டங்கள் ஒரே சீரான தன்மையைக் கொண்டுவர முயன்றன, ஆனால் நாடு முழுவதும் ஒரே மாதிரியான நீதித்துறை அமைப்பை அடையத் தவறிவிட்டன.

(v) நடுவர் அமைப்பு

ஜூரி அமைப்பின் பரவலானது பிரிட்டிஷ் நீதித்துறை அமைப்பு மற்றும் கடுமையான குற்றங்களின் விசாரணையின் முக்கிய அம்சமாகும்; மிகக் குறைந்த மற்றும் உயர் நீதிமன்றத்தைத் தவிர, இங்கிலாந்தின் அனைத்து நீதிமன்றங்களிலும் நடுவர் மன்ற விசாரணை கோரப்படலாம். நடுவர் மன்றத்தின் உன்னதமான வீடு இங்கிலாந்து. ஒரு வழக்கின் குற்றச்சாட்டு நீதித்துறை அதிகாரிகளால் கட்டமைக்கப்படுகிறது மற்றும் ஒரு நடுவர் மன்றத்தின் உதவியுடன் நீதிபதியால் விசாரணை நடத்தப்படுகிறது. நடுவர் மன்றங்கள் நடுநிலைமை, அச்சமின்மை, அறிவு மற்றும் பொது அறிவு ஆகியவற்றை வெளிப்படுத்தி அரசுக்கு எதிரான முடிவுகளை வழங்கியுள்ளன.

(vi) இங்கிலாந்து மற்றும் வேல்ஸில் நீதிமன்றங்களின் ஒருங்கிணைப்பு

இங்கிலாந்து மற்றும் வேல்ஸ் நீதிமன்றங்கள் வெவ்வேறு முரண்பட்ட நடைமுறைகள் மற்றும் அதிகார வரம்பைக் கொண்ட வெவ்வேறு அமைப்புகளாக இருந்தன. இப்போது முழு நீதித்துறையும் புனரமைக்கப்பட்டு அதிபரின் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் கொண்டுவரப்பட்டுள்ளது. எனவே, இங்கிலாந்து மற்றும் வேல்ஸின் நீதித்துறை அமைப்புகளின் செனட் - சட்டத்தை உருவாக்கும் செயல்முறை - கமிட்டி அமைப்பு ஒருங்கிணைப்பு ஆகியவற்றிற்கு முன்னோடியாக உள்ளது. நீதித்துறை அமைப்பு நடைமுறையில் முடிந்தவரை எளிமையாகவும், செலவு குறைந்ததாகவும் ஆக்கப்பட்டுள்ளது.

(vii) தனிமனித சுதந்திரத்தின் பாதுகாவலர்

இங்கிலாந்தில் உள்ள நீதிமன்றங்கள் மக்களின் சுதந்திரத்தின் பாதுகாவலர்கள். மக்களின் சுதந்திரங்கள் பாராளுமன்றச் சட்டங்களால் அல்ல, மாறாக நாட்டின் பொதுவான சட்டத்தால் உறுதி செய்யப்படுகின்றன. சட்டத்தின் ஆட்சி என்ற கருத்து நீதித்துறை அமைப்பின் அனைத்து துறைகளிலும் பரவியுள்ளது.

(viii) நீதியின் உயர் தரம்

ஆங்கிலேயர்கள் தங்கள் நீதிமன்றங்களால் வழங்கப்படும் உயர்தர நீதியைப் பற்றி பெருமிதம் கொள்கிறார்கள். திறந்த நீதிமன்றத்தில் வழக்குகள் விசாரிக்கப்பட்டு தீர்ப்பு வழங்கப்படுகின்றன. நீதிபதிகள் சுதந்திரம், திறன் மற்றும் நேர்மை ஆகியவற்றின் உயர் வரிசையைக் காட்டுகிறார்கள். வழக்குகளுக்கு விரைந்து தீர்வு காணப்படும். விதிகள் மற்றும் நடைமுறைகள் எளிமையானவை மற்றும் தர்க்கரீதியானவை. ஒரு நீதிபதியின் சுதந்திரமான அணுகுமுறை பிரிட்டிஷ் நீதித்துறையில் ஆழமாக வேரூன்றியுள்ளது. நீதிபதிகள் நீதி மற்றும் பக்கச்சார்பற்ற தன்மையைத் தவிர வேறு எந்தக் கருத்தாலும் பாதிக்கப்படுவதில்லை. இங்கிலாந்தில் உள்ள நீதிமன்றங்கள், 'அமெரிக்க நீதி மன்றங்களில் வழக்கறிஞர்கள் மிகவும் சுதந்திரமாகப் பயன்படுத்த

அனுமதிக்கப்படும் குட்டிப் புடைப்பு, முடியை பிளக்கும் தந்திரங்களை பொறுத்துக் கொள்ள முடியாது. நீதிபதி தனது நீதிமன்ற அறையை ஆள்கிறார், வணிகத்தைத் தள்ளுகிறார், மேலும் அவ்வாறு செய்வதற்கான நல்ல காரணத்தைக் காணாத வரையில் அவரது தீர்ப்புகளிலிருந்து மேல்முறையீடுகளை அனுமதிக்க மறுக்கிறார்.

பிரிட்டிஷ் நீதித்துறையின் அமைப்பு

ஆங்கிலோ-சாக்சன் நீதி அமைப்பு உலகிலேயே மிகப் பழமையானது. இது உலகின் பிற நீதித்துறை அமைப்புகளால் மிகவும் பாதிக்கப்பட்டுள்ளது. இங்கிலாந்தில் எழுதப்பட்ட அரசியலமைப்பு இல்லாதது போல், கடுமையான எழுதப்பட்ட சட்ட நெறிமுறையும் இல்லை. பிரிட்டிஷ் நீதித்துறை அமைப்பு உருவாகியுள்ளது மற்றும் நாடு முழுவதும் நீதித்துறை அமைப்பின் ஒற்றை வடிவம் இல்லை. சமீப காலமாக, நீதித்துறை அமைப்பை ஓரளவு சீரமைக்க முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றன. 1873-76 ஆம் ஆண்டின் நீதித்துறை சட்டங்கள், நவீன காலத்தில் நீதித்துறை அமைப்பை ஒழுங்கமைப்பதற்கான முதல் முயற்சியாகும். இந்தச் சட்டங்கள் உயர்நீதிமன்றம் மற்றும் மேல்முறையீட்டு நீதிமன்றங்களைக் கொண்ட உச்ச நீதிமன்றத்தை அமைக்கின்றன. 1925 ஆம் ஆண்டின் சட்டம் மற்றும் 1971 ஆம் ஆண்டின் நீதிமன்றச் சட்டம் அதன் அமைப்பில் சில மாற்றங்களைச் செய்தது.

கிரேட் பிரிட்டனில் உள்ள நீதிமன்றங்கள் சிவில் மற்றும் கிரிமினல் என இரண்டு வகைகளாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன. இந்த பிரிவு உலகின் அனைத்து நீதி அமைப்புகளிலும் கிட்டத்தட்ட பொதுவானது

1. குற்றவியல் நீதிமன்றம்

குற்றவியல் நீதிமன்றத்தின் பல்வேறு அம்சங்கள் கீழே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன:

(i) அமைதி நீதிபதிகள்:

மிகக் குறைந்த குற்றவியல் நீதிமன்றம் அமைதி நீதிபதிகள் ஆகும். ஒருவர் மீது குற்றம் சுமத்தப்பட்டால், அவர் ஒன்று அல்லது அதற்கு

மேற்பட்ட அமைதி நீதிபதிகள் (ஜே. பி.) அல்லது பெரிய நகரங்களில், ஸ்டைபென்டியரி மாஜிஸ்திரேட் முன் விசாரணைக்காகக் கொண்டுவரப்படுவார். சமாதான நீதிபதிகள் கௌரவ நபர்கள் மற்றும் அதிபரால் நியமிக்கப்படுவார்கள். அவர்களுக்கு சட்டப் பயிற்சி இல்லை. அவர்கள் சமூகத்தில் உள்ள அனைத்து வகுப்பினரிடமிருந்தும் நியமிக்கப்பட்ட பாமரர்கள். உதவித்தொகை மாஜிஸ்திரேட்டுகள் கௌரவ நபர்கள் அல்ல. அவர்கள் உள்துறை விவகாரங்களுக்கான மாநிலச் செயலாளரால் நியமிக்கப்படுகிறார்கள், மேலும் அவர்கள் அந்தந்த பெருநகரங்கள் அல்லது நகர்ப்புற மாவட்டங்களில் இருந்து வழக்கமான சம்பளம் அல்லது உதவித்தொகையைப் பெறுகிறார்கள். அவர்கள் ஏழு ஆண்டுகள் பாரிஸ்டர்களாக இருக்க வேண்டும் மற்றும் அவர்கள் மகுடத்தின் பெயரில் நியமிக்கப்படுகிறார்கள்

இருபது வெள்ளிக்கு மிகாமல் அபராதம் அல்லது பதினான்கு நாட்களுக்கு மிகாமல் சிறைத்தண்டனை விதிக்கப்படும் சிறு குற்றங்களுக்கு அமைதி நீதிபதிகள் மற்றும் நீதிபதிகள் அதிகார வரம்பைக் கொண்டுள்ளனர். ஒரு பெஞ்சில் பணிபுரியும் இரண்டு அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட நீதிபதிகள் கொண்ட பெஞ்ச் மூலம் தீவிரமான வழக்குகள் விசாரிக்கப்படுகின்றன. இது குட்டி அமர்வு நீதிமன்றம் என்று அழைக்கப்படுகிறது, இது 100 பவுண்டுகளுக்கு மிகாமல் அபராதம் அல்லது சில குறிப்பிட்ட வழக்குகளில் 500 பவுண்டுகள் அல்லது ஆறு மாதங்கள் மற்றும் சில வழக்குகளில் ஒரு வருடம் வரை சிறைத்தண்டனை விதிக்கப்படலாம். மூன்று மாதங்களுக்கு மேல் சிறைத்தண்டனை விதிக்கப்பட்டால், குற்றம் சாட்டப்பட்டவர் நடுவர் மன்றத்தின் விசாரணையைக் கோரலாம்.

(ii) காலாண்டு அமர்வு நீதிமன்றம்:

காலாண்டு அமர்வு நீதிமன்றம் சிவில் விவகாரங்களில் அடுத்த உயர் நீதிமன்றமாகும். கீழ் நீதிமன்றத்தில் இருந்து வரும் மேல்முறையீடுகள் இந்த நீதிமன்றத்திற்கு கொண்டு செல்லப்படலாம். இது முழு நாட்டிலிருந்தும் இரண்டு அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட

நீதிபதிகளைக் கொண்டுள்ளது. ஒரு பெரிய நகரத்தில், ஒரு மாஜிஸ்திரேட் தலைமை தாங்குகிறார். இந்த நீதிமன்றம் ஆண்டுக்கு நான்கு முறை கூடுவதால், இது 'காலாண்டு அமர்வு' என்று அழைக்கப்படுகிறது. இது கடுமையான குற்றவியல் வழக்குகள் மீதான அசல் அதிகார வரம்பைப் பயன்படுத்துகிறது, உண்மையில், பெரும்பாலான தீவிர வழக்குகள் விசாரிக்கப்படும் நீதிமன்றமாகும்.

(iii) உதவி நீதிமன்றம்:

நீதிமன்றங்கள் மாவட்ட நகரங்களிலும் சில பெரிய நகரங்களிலும் வருடத்திற்கு மூன்று முறை நடத்தப்படுகின்றன. இந்த நீதிமன்றங்கள் உயர் நீதிமன்ற நீதிபதியின் கிளைகளாகும். அத்தகைய ஒவ்வொரு நீதிமன்றமும் ஒரு நீதிபதி அல்லது உயர் நீதிமன்றத்தின் இரண்டு நீதிபதிகளால் தலைமை வகிக்கப்படுகிறது. முழு நாடும் எட்டு சுற்றுக்களாக பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. லண்டனில் செயல்படும் நீதிமன்றம் 'மத்திய குற்றவியல் நீதிமன்றம்' என்றும், பிரபலமான மொழியில் 'ஓல்ட் பெய்லி' என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. உதவியாளர்களின் அதிகார வரம்பில் ஆயுதமேந்திய கொள்ளை, கடத்தல், கொலை, போன்ற அனைத்து கடுமையான குற்றங்களும் அடங்கும். அசிஸ் நீதிமன்றத்திற்கு பன்னிரண்டு நாடுகளைச் சேர்ந்த ஜூரி துணைபுரிகிறது மற்றும் ஜூரி அதன் தீர்ப்பை வழங்குகிறது. குற்றம் சாட்டப்பட்டவர் குற்றவாளியாக இருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும், குற்றம் சாட்டப்பட்டவர் குற்றவாளி அல்ல என்று நடுவர் மன்றம் கண்டறிந்தால், அவர் உடனடியாக விடுவிக்கப்படுகிறார். மறுபுறம், அவர் குற்றவாளி என நிரூபிக்கப்பட்டால், தண்டனையை நீதிபதி தீர்மானிக்கிறார். குற்றம் சாட்டப்பட்டவர் காலாண்டு அமர்வுகள் அல்லது உதவியாளர்களின் தீர்ப்புக்கு எதிராக குற்றவியல் மேல்முறையீட்டு நீதிமன்றத்தில் மேல்முறையீடு செய்யலாம். இந்த நீதிமன்றம் 1907 இல் அமைக்கப்பட்டது, அதற்கு முன், கிரிமினல் வழக்குகளில் மேல்முறையீடு செய்ய எந்த விதியும் இல்லை. இந்த நீதிமன்றம் ஒரு

லார்ட் தலைமை நீதிபதி மற்றும் ராணி பெஞ்சின் மூன்று நீதிபதிகளுக்கு குறையாதவர்களைக் கொண்டுள்ளது. லண்டனில் நடுவர் மன்றம் இல்லாமல் நீதிமன்றம் கூடுகிறது. கடுமையான நீதி தவறிவிட்டது என்று நீதிமன்றம் கண்டறிந்தால், அது தண்டனையை மாற்றலாம் அல்லது தண்டனையை முழுவதுமாக ரத்து செய்யலாம். கிரிமினல் மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்பு இறுதியானது, அரிதான நிகழ்வுகளைத் தவிர, ஒரு சட்டத்தின் அடிப்படையில் ஹவுஸ் ஆஃப் லார்ட்ஸில் மேல்முறையீடு செய்யப்படலாம் மற்றும் வழக்கு மேல்முறையீட்டுக்கு அமைக்கப்பட்டதாக அட்டர்னி ஜெனரல் சான்றிதழை வழங்கும்போது.

சிவில் நீதிமன்றம்.

i) மாவட்ட நீதிமன்றம்:

மாவட்ட நீதிமன்றம் சிவில் தரப்பில் மிகக் குறைந்த நீதிமன்றமாகும். சம்பந்தப்பட்ட தொகை 500 பவுண்டுகளுக்கு மேல் இல்லாத வழக்குகளை இது தீர்மானிக்கிறது. இது ஒரு நீதிபதியால் வழிநடத்தப்படுகிறது, அவர் தேவைப்பட்டால் நடுவர் மன்றத்தின் உதவியைப் பெறலாம். அதன் செயல்முறை மிகவும் எளிமையானது. ஒரு மாவட்ட நீதிமன்றம் அமரும் இடத்தில், பதிவாளர் என்று அழைக்கப்படும் ஒரு அதிகாரி இருக்கிறார், அவர் பெரும்பான்மையான வழக்குகளை திரும்பப் பெறுவதில் செல்வாக்கு செலுத்தியோ அல்லது சமரசங்களை ஏற்படுத்துவதன் மூலமாகவோ, அவற்றை ஒருபோதும் நீதிபதியிடம் குறிப்பிடாமல் தீர்க்கிறார். கவுண்டி நீதிமன்றங்கள் மாவட்ட அமைப்புகளின் ஒரு பகுதியாக இல்லை என்பதையும், அவற்றின் அதிகார வரம்புகள் ஒரு மாவட்டத்தை விட சிறியதாகவும், அதனுடன் எந்த தொடர்பும் இல்லாத மாவட்டமாகவும் இருப்பதைக் குறிப்பிடலாம். நாட்டின் நீதிமன்றங்களின் நீதிபதிகள் மற்றும் பதிவாளர்களுக்கு தேசிய கருவூலத்தில் இருந்து சம்பளம் வழங்கப்படுகிறது மற்றும் நல்ல நடத்தையின் போது பதவியில் உள்ளனர்.

(ii) நீதித்துறையின் உச்ச நீதிமன்றம்:

மாவட்ட நீதிமன்றங்களுக்கு மேலே உள்ள அடுத்த அடுக்கு இரண்டு கிளைகளாகப் பிரிக்கப்பட்ட நீதித்துறை உச்ச நீதிமன்றம் ஆகும்:

உயர் நீதிமன்றம் (b) மேல்முறையீட்டு நீதிமன்றம் உயர் நீதிமன்றம்: நீதித்துறை உயர் நீதிமன்றம் மூன்று பிரிவுகளைக் கொண்டுள்ளது:

• குயின்ஸ் பெஞ்ச்பிரிவு

• திசான்சரிபிரிவு

• தகுதிகாண், விவாகரத்து மற்றும் அட்மிரால்டி பிரிவு அல்லது குடும்பப் பிரிவு 1971 இல் மறுபெயரிடப்பட்டது

இந்த பிரிவுகள் ஒவ்வொன்றிலும், ஒன்று அல்லது ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட நீதிபதிகள் அடங்கிய பெஞ்ச் மூலம் தீர்ப்பு வழங்கப்படுகிறது. ராணியின் பெஞ்ச், இங்கிலாந்தின் தலைமை நீதிபதி லார்ட் தலைமையில் இருபது நீதிபதிகளைக் கொண்டுள்ளது. உயர் நீதிமன்றத்திற்கு பரிந்துரைக்கப்படும் பொதுவான சட்ட வழக்குகள் உட்பட பெரும்பாலான வழக்குகளை இது விசாரிக்கிறது. மேலும் ஐந்து நீதிபதிகளைக் கொண்ட லார்ட் ஹை சான்சலரால் சான்சரி பிரிவு தலைமை வகிக்கிறது. இது முன்பு ஈக்விட்டி நீதிமன்றங்களுக்குச் சொந்தமான வழக்குகளை விசாரிக்கிறது அல்லது தீர்வு அல்லது சட்டம் போதுமானதாக இல்லாத வழக்குகளைக் கையாளுகிறது. தகுதிகாண், விவாகரத்து மற்றும் அட்மிரால்டி பிரிவுக்கு ஏழு நீதிபதிகள் கொண்ட ஜனாதிபதி தலைமை தாங்குகிறார். மேலே உள்ள மூன்று பாடங்கள் சம்பந்தப்பட்ட குறிப்பிட்ட வகை வழக்குகளை அவர்கள் கேட்கிறார்கள். இந்தப் பிரிவு 1971 ஆம் ஆண்டு முதல் குடும்பப் பிரிவு என்று அறியப்படுகிறது. மேலே குறிப்பிட்டுள்ள நீதிபதிகள் எவரும் எந்தப் பிரிவிலும் அமரலாம் மற்றும் அனைவரும் தங்கள் கடமைப் பகுதிக்குக் கட்டுப்பாடுடன் பொதுச் சட்டம் அல்லது சம்பங்குகளைப் பயன்படுத்தலாம்.

iii) மேல்முறையீட்டு நீதிமன்றம்:

மேல்முறையீட்டு நீதிமன்றம் என்பது மாவட்ட நீதிமன்றங்கள் மற்றும் உயர் நீதிமன்றத்தின் மூன்று பிரிவுகளின் தீர்ப்புகளுக்கு எதிரான மேல்முறையீட்டு அதிகாரமாகும். மேல்முறையீடுகள் சட்டத்தின் கணிசமான கேள்விகளில் மட்டுமே செய்யப்படுகின்றன, வெறும் உண்மைகளின் அடிப்படையில் அல்ல. மேல்முறையீட்டு நீதிமன்றம் இரண்டு அல்லது மூன்று பிரிவுகளில் கூடுகிறது அல்லது எப்போதாவது அனைத்து லார்ட் ஜஸ்டிஸ்களும் மிக முக்கியமான வழக்குகளில் ஒன்றாக அமர்ந்திருக்கும். மேல்முறையீட்டு நீதிமன்றத்தில் எந்த சாட்சியும் வழங்கப்படவில்லை மற்றும் நடுவர் மன்றமும் இல்லை. மேல்முறையீடு செய்யப்பட்ட வழக்குகளுக்கு, நீதிமன்றம் விசாரணையில் அமர்ந்துள்ளது. லார்ட் சான்சிலர் அதன் தலைவர். மேல்முறையீட்டு நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்புக்கு எதிராக ஹவுஸ் ஆஃப் லார்ட்ஸ் மேல்முறையீடு செய்யலாம். எனவே, சிவில் தரப்பில் மேல்முறையீட்டு நீதிமன்றங்களான கவுண்டி நீதிமன்றம், உயர் நீதிமன்றம், மேல்முறையீட்டு நீதிமன்றம் மற்றும் ஹவுஸ் ஆஃப் லார்ட்ஸ் ஆகியவை உள்ளன.

iii) ஹவுஸ் ஆஃப் லார்ட்ஸ் மிக உயர்ந்த மேல்முறையீட்டு நீதிமன்றமாக:

ஹவுஸ் ஆஃப் லார்ட்ஸ் ஒரு சட்டமன்ற அமைப்பு மட்டுமல்ல, ஒரு சக்திவாய்ந்த நீதித்துறை உறுப்பும் ஆகும். இது இங்கிலாந்தில் சிவில் மற்றும் கிரிமினல் வழக்குகளில் மேல்முறையீட்டு நீதிமன்றமாகும். ஹவுஸ் ஆஃப் லார்ட்ஸ் அதன் நீதித்துறை செயல்பாட்டை செயல்படுத்தும்போது, முழு சபையும் ஒருபோதும் நீதிமன்றமாக அமர்வதில்லை. முறையீடுகளை லார்ட் சான்சிலர் மற்றும் ஒன்பது சட்ட பிரபுக்கள் விசாரிக்கும் ஒரு மாநாடு. லார்ட் சான்சிலர் தலைமை அதிகாரி. அவர் அமைச்சரவையில் உறுப்பினராகவும் உள்ளார். சட்ட பிரபுக்கள் உயர் நீதித்துறை திறன் கொண்ட மனிதர்கள், அவர்கள் நீதித்துறை மேன்மையின் மூலம் வாழ்க்கைச் சகாக்களாக ஆக்கப்பட்டுள்ளனர். இந்த பத்து பிரபுக்கள் ஹவுஸ் ஆஃப் லார்ட்ஸ் என்ற பெயரில் மிக உயர்ந்த மேல்முறையீட்டு

நீதித்துறை அதிகாரத்தை பயன்படுத்துகின்றனர். பார்லிமென்ட் கூடுகிறதா இல்லையா என்பதைப் பொருட்படுத்தாமல் எந்த நேரத்திலும் அமர்ந்து தீர்ப்பு வழங்குகிறார்கள்.

பிரைவி கவுன்சிலின் நீதித்துறை குழு

பிரிட்டிஷ் நீதித்துறை அமைப்பு பற்றிய விவாதம் பிரிவி கவுன்சிலின் நீதித்துறைக் குழுவைக் குறிப்பிடாமல் முழுமையடையாது, இது காலனிகளின் நீதிமன்றங்கள் மற்றும் சில ஆதிக்கங்களிலிருந்து வரும் வழக்குகளில் மேல்முறையீடு செய்வதற்கான இறுதி நீதிமன்றமாகும். இங்கிலாந்தில் உள்ள திருச்சபை நீதிமன்றங்கள். பிரைவி கவுன்சிலின் நீதித்துறை குழு என்பது வழக்கமான அர்த்தத்தில் ஒரு நீதிமன்றம் அல்ல, ஆனால் காலனிகள் மற்றும் காமன்வெல்த் நீதிமன்றங்களில் இருந்து வரும் மேல்முறையீடுகள் தொடர்பான அதன் தனிச்சிறப்பைப் பயன்படுத்துவது குறித்து அரசிற்கு ஆலோசனை வழங்கும் ஒரு நிர்வாக அமைப்பு மட்டுமே. இது லார்ட் சான்சலர், முன்னாள் லார்ட் சான்சலர்கள், ஒன்பது சட்ட பிரபுக்கள், பிரீவி கவுன்சிலின் லார்ட் பிரசிடெண்ட், உயர் நீதித்துறை அலுவலகங்களை வைத்திருக்கும் அல்லது வைத்திருக்கும் பிரைவி கவுன்சிலர்கள் மற்றும் வெளிநாட்டு உயர் நீதிமன்றங்களுடன் தொடர்புடைய பிற நீதித்துறை நபர்களைக் கொண்டுள்ளது. இது தலைசிறந்த நபர்களைக் கொண்ட குழுவாக இருப்பதால், சட்ட விஷயங்களில் மேல்முறையீட்டைக் கேட்பது மற்றும் அத்தகைய விஷயத்தில் அரசிற்கு ஆலோசனை வழங்குவது சிறந்தது. இது சுமார் இருபது நீதிபதிகளைக் கொண்டுள்ளது, ஆனால் அதன் பெரும்பாலான பணிகள் ஹவுஸ் ஆஃப் லார்ட்ஸ் சட்ட பிரபுக்களால் செய்யப்படுகின்றன. மேல்முறையீடு நேராக நீதித்துறைக் குழுவிற்கு செல்கிறது, இது அரசை ஏற்றுக்கொள்ள அல்லது நிராகரிக்க அறிவுறுத்துகிறது. அதன் முடிவை எதிர்த்து மேல்முறையீடு இல்லை. குழுவிற்கு ஒரு சிறப்பு செயல்பாடு உள்ளது. போர் காலங்களில், இது கடற்படை பரிசு வழக்குகளில் உச்ச நீதிமன்றமாக செயல்படுகிறது.

பிரித்தானிய நீதித்துறை அதன் சிறந்து, பாரபட்சமற்ற தன்மை, சுதந்திரம் மற்றும் உடனடித்தன்மை ஆகியவற்றிற்காக உள்நாட்டிலும் வெளிநாட்டிலும் உயர்ந்த நற்பெயரைப் பெற்றுள்ளது. இங்கிலாந்தில் உள்ள சட்டத் தொழில் மிகவும் மதிக்கப்படுகிறது மற்றும் நாட்டின்

சிறந்த திறமையாளர்களை ஈர்க்கிறது. சட்டத்தின் ஆட்சி என்ற கருத்து அவர்களின் சட்ட அமைப்பில் வியாபித்துள்ளது, 'சட்டம் எங்கு முடிகிறதோ, அங்கு கொடுங்கோன்மை தொடங்குகிறது' என்ற கட்டளையை மக்கள் மறந்துவிடவில்லை.

சட்டத்தின் ஆட்சி:

சுதந்திரத்தின் கோட்டை பிரிட்டிஷ் அரசியலமைப்பின் சிறப்பான அம்சங்களில் ஒன்று சட்டத்தின் ஆட்சி பற்றிய கருத்து. தனிமனிதர்களுக்கு சில உரிமைகள் மற்றும் சுதந்திரம் இருக்க வேண்டும் என்று மனித கண்ணியம் கோருகிறது. பெரும்பாலான ஜனநாயக நாடுகளில், உரிமைகள் மற்றும் சுதந்திரங்கள் அரசியலமைப்பால் உத்தரவாதம் அளிக்கப்பட்டு பாதுகாக்கப்படுகின்றன. அமெரிக்காவிலும், இந்தியாவிலும், அரசியல் சாசனங்கள் கண்காணிப்பு நாய்கள் போல செயல்படுகின்றன மற்றும் தனிமனித சுதந்திரம் மற்றும் உரிமைகளை பாதுகாக்கின்றன. இங்கிலாந்தில், தனிநபர் சுதந்திரத்தைப் பாதுகாக்கும் வகையில் செயல்படுவதற்கு எழுதப்பட்ட அரசியலமைப்போ அல்லது உரிமைகள் மசோதாவோ இல்லை. எவ்வாறாயினும், இங்கிலாந்து ஜனநாயகத்தின் உன்னதமான வீடு என்று கூறுகிறது மற்றும் பிரிட்டிஷ் மக்கள் ஜனநாயக நாடுகளின் அனைத்து சுதந்திர குடிமக்களைப் போல எந்த பயமும் இல்லாமல் தங்கள் உரிமைகளையும் சுதந்திரத்தையும் அனுபவிக்கிறார்கள்.

கிரேட் பிரிட்டனில் உள்ள மக்களின் சுதந்திரத்தின் கோட்டை சட்டத்தின் ஆட்சி. 17 ஆம் நூற்றாண்டின் தாராளவாத பிரிட்டிஷ் அரசியல் தத்துவவாதியான ஜான் லாக், 'சட்டம் எங்கு முடிகிறதோ, அங்கே கொடுங்கோன்மை தொடங்குகிறது' என்று எழுதினார்.

பிரிட்டிஷ் வரலாறு கொடுங்கோன்மை மற்றும் சர்வாதிகாரத்தால் நிரம்பியுள்ளது, எனவே மக்களும் பாராளுமன்றமும் எப்போதும் சட்டத்தின் ஆட்சியின் மூலம் மக்களின்

சுதந்திரத்தைப் பாதுகாக்க ஆர்வமாக உள்ளனர். எழுதப்பட்ட அரசியலமைப்புகள் அல்லது உரிமைகள் மசோதாக்கள் இல்லை என்றாலும், சட்டத்தின் ஆட்சி பற்றிய கருத்து கிரேட் பிரிட்டனில் உள்ள மக்களால் கவனமாக பராமரிக்கப்படுகிறது மற்றும் துல்லியமாக கடைபிடிக்கப்படுகிறது. முதல் பார்வையில், சட்டத்தின் ஆட்சி என்பது இங்கிலாந்தின் சட்டம் ஆள்கிறது, ஆட்சியாளரின் தன்னிச்சையான விருப்பம் அல்ல. ஹெவார்ட் பிரபு சட்டத்தின் ஆட்சியை வரையறுக்கிறார், 'சட்டத்தின் மேலாதிக்கத்தின் மேலாதிக்கம் வெறும் தன்னிச்சையிலிருந்து வேறுபடுகிறது.' 19 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில், பேராசிரியர் ஏ.வி. டிசி சட்டத்தின் ஆட்சி பற்றிய யோசனையின் புகழ்பெற்ற விளக்கத்தை வழங்கினார். அவர் அதை பிரிட்டிஷ் அரசியலமைப்பு அமைப்பின் அடிப்படைக் கோட்பாடாகக் கருதினார் மற்றும் சட்டத்தின் கருத்து ஆட்சியின் தெளிவான மற்றும் தெளிவான விளக்கத்தை அளித்தார்.

டிசியின் கூற்றுப்படி, சட்டத்தின் ஆட்சி பின்வரும் மூன்று தனித்துவமான முன்மொழிவுகளை உள்ளடக்கியது:

(i) 'எந்தவொரு மனிதனும் தண்டிக்கப்படுவதில்லை அல்லது சட்டப்பூர்வமாக உடல் அல்லது பொருட்களால் துன்புறுத்தப்பட முடியாது, சாதாரண சட்டப்படி சாதாரண சட்டப்படி நிறுவப்பட்ட சட்டத்தை மீறுவதைத் தவிர.' இங்கிலாந்தில் யாராலும் முடியாது என்பதை இது குறிக்கிறது. அவர் தண்டிக்கப்பட வேண்டும் என்று அதிகாரம் விரும்புவதால், தன்னிச்சையாக தண்டிக்கப்பட வேண்டும். ஒரு நபர் சட்டத்தை மீறினால் மட்டுமே தண்டிக்கப்பட முடியும். நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்பால் தவிர, யாருடைய உயிர், சுதந்திரம் மற்றும் சொத்துக்கள் பறிக்கப்படாது என்பதையும் இது உணர்த்துகிறது. நீதிமன்றங்கள் மக்களின் வாழ்க்கை, சுதந்திரம் மற்றும் சொத்துக்களின் பாதுகாவலர்கள். இங்கிலாந்தில் இங்கிலாந்து

நீதிமன்றங்கள் திறந்திருக்கும் மற்றும் திறந்த நீதிமன்றங்களில் தீர்ப்புகள் வழங்கப்படுகின்றன.

(ii) 'எந்த மனிதனும் சட்டத்திற்கு மேலானவர் அல்ல என்பது மட்டுமல்ல, ஒவ்வொரு மனிதனும், அவனது அந்தஸ்து அல்லது நிபந்தனை எதுவாக இருந்தாலும், சாம்ராஜ்யத்தின் சாதாரண சட்டத்திற்கு உட்பட்டு, சாதாரண நீதிமன்றங்களின் அதிகார வரம்பிற்கு ஏற்றது. 'இங்கு டிசியின் கூற்றுப்படி, சட்டத்தின் ஆட்சி என்பது சட்டத்தின் முன் சமத்துவம் அல்லது சட்டத்தின் சம பாதுகாப்பு. யாரும் சட்டத்திற்கு அப்பாற்பட்டவர்கள் இல்லை. எந்தவொரு வேறுபாட்டையும் பொருட்படுத்தாமல் அனைத்து குடிமக்களும் சட்டத்தின் பார்வையில் சமமானவர்கள் மற்றும் ஒரே நீதிமன்றங்களுக்கு உட்பட்டவர்கள். டைசி கவனிக்கிறார், 'எங்களுடன் பிரதமர் முதல் கான்ஸ்டபிள் வரை ஒவ்வொரு அதிகாரிகளும் மற்ற குடிமக்களைப் போலவே அதே பொறுப்பில் உள்ளனர். இது அரசாங்கத்தின் கொடுங்கோன்மையை குறைக்கிறது மற்றும் சரிபார்க்கிறது. சட்டத்தின் முன் இந்த சரியான சமத்துவம் என்பது பிரான்ஸ் மற்றும் கண்டத்தின் பிற நாடுகளில் நிலவும் நிர்வாக சட்ட முறைக்கு முரணானது. இங்கிலாந்தில் நிர்வாக அதிகாரிகளை விசாரிக்க தனி நிர்வாக நீதிமன்றங்கள் இல்லை.

(iii) 'அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் பொதுக் கோட்பாடுகள், தனி நபர்களின் உரிமைகளை 'நீதிமன்றங்களுக்கு முன் கொண்டு வரப்படும் குறிப்பிட்ட வழக்குகளில்' தீர்மானிக்கும் நீதித்துறை முடிவுகளின் விளைவாகும். டிசி விளக்குவது போல் சட்டத்தின் மூன்றாவது அர்த்தம், சட்ட உரிமைகள் பிரிட்டிஷ் மக்கள் எந்த அரசியலமைப்பு சட்டத்தால் உத்தரவாதம் அளிக்கப்படவில்லை, ஆனால் சட்டத்தின் ஆட்சியால் உறுதியளிக்கப்படுகிறார்கள். டைசி கவனிக்கிறார், 'அரசியலமைப்பு என்பது சாதாரண, நிலத்தின் சட்டத்தின் விளைவாகும்.' அவர் மேலும் எழுதுகிறார், 'எங்களுடன், அரசியலமைப்பின் சட்டம், வெளிநாடுகளில் இயற்கையாகவே அரசியலமைப்பு சட்டத்தின் ஒரு பகுதியாக இருக்கும் விதிகள் அல்ல.

ஆதாரம், ஆனால் நீதிமன்றங்களால் வரையறுக்கப்பட்ட மற்றும் செயல்படுத்தப்பட்ட தனிநபர்களின் உரிமைகளின் விளைவு. கிரேட் பிரிட்டனில் உள்ள குடிமக்களின் உரிமைகள் அரசியலமைப்பின் மூலம் பாதுகாக்கப்படவில்லை, ஆனால் நீதித்துறை முடிவுகளால், நீதிமன்றங்களை இலவசமாக அணுகுவது தவறு செய்பவர்களுக்கு எதிரான உத்தரவாதமாகும்.

எனவே, மக்களின் சுதந்திரத்தைப் பாதுகாப்பதில் நீதித்துறை பெரும் பங்களிப்பைக் கொண்டுள்ளது. பாராளுமன்றம் எந்த நேரத்திலும் அந்த உரிமைகளையும் சுதந்திரங்களையும் சட்டங்களில் வைக்கலாம் என்பது உண்மைதான். ஒரு உதாரணத்தை மேற்கோள் காட்ட, 1679 இன் ஹேபியஸ் கார்பஸ் சட்டம் குடிமக்களுக்கு சட்டவிரோத கைது மற்றும் தடுப்புக்காவலுக்கு எதிரான உரிமையை உறுதி செய்தது. சட்டம் அல்லது பொதுச் சட்டத்தின் அடிப்படையில், நாடாளுமன்றம் எந்த நேரத்திலும், மக்களின் எந்த உரிமையையும் கட்டுப்படுத்தலாம் அல்லது ரத்து செய்யலாம் என்பதும் சமமான உண்மை. போர் போன்ற தேசிய அவசர காலங்களில், பாராளுமன்றம் 1914 ஆம் ஆண்டின் சாம்ராஜ்யத்தின் பாதுகாப்பு சட்டம் அல்லது 1939 இன் அவசரகால அதிகாரச் சட்டம் போன்ற ஒரு சாதாரண சட்டத்தை இயற்றுவதன் மூலம் மக்களின் சுதந்திரத்தை கட்டுப்படுத்துகிறது மற்றும் கட்டுப்படுத்துகிறது.

இறுதி பகுப்பாய்வில், கிரேட் பிரிட்டனில் உள்ள மக்களின் உரிமைகள் மற்றும் சுதந்திரங்கள் சட்டத்தால் அல்ல, ஆனால் சட்டத்தின் ஆட்சியால் பாதுகாக்கப்படுகின்றன. சட்டத்தின் ஆட்சி ஒரு நீண்ட பாரம்பரியத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது மற்றும் பொதுக் கருத்துகளால் வலுவாக ஆதரிக்கப்படுகிறது. முதல் பார்வையில், சிவில் உரிமைகள் அமெரிக்கா மற்றும் வேறு சில நாடுகளில் உள்ளதைப் போல பிரிட்டனில் எந்த ஒரு புகலிடமான நிலையை அனுபவிப்பதாகத் தோன்றினாலும், அவை சட்டம் மற்றும்

நடைமுறையில் உலகில் வேறு எங்கும் இல்லாத அளவுக்கு பாதுகாப்பானவை.

எனவே, சட்டத்தின் ஆட்சி என்பது பிரிட்டிஷ் மக்கள் தங்கள் உரிமைகள் மற்றும் சுதந்திரத்தை அங்கீகரிப்பதற்காக பல நூற்றாண்டுகளாக நடத்திய போராட்டத்தின் விளைவாகும். கிரேட் பிரிட்டனில், சட்டம் உச்சமானது மற்றும் அரசியலமைப்பு என்பது நிலத்தின் சாதாரண சட்டத்தின் விளைவாகும் மற்றும் அதன் பொதுவான கொள்கைகள் பல்வேறு வழக்குகளில் நீதிமன்றங்களால் உறுதிசெய்யப்பட்ட நபர்களின் உரிமைகளிலிருந்து உருவாகியுள்ளன. குடிமக்களின் உரிமைகள் அறிவிக்கப்பட்ட பல எழுதப்பட்ட அரசியலமைப்புடன் இது ஒரு பெரிய முரண்பாடாகும். பிற ஜனநாயக நாடுகளில் எழுதப்பட்ட அரசியலமைப்புகளால் அறிவிக்கப்பட்ட மற்றும் உத்தரவாதம் அளிக்கப்பட்ட உரிமைகள், கிரேட் பிரிட்டனில் நன்கு பாதுகாக்கப்பட்டு பாதுகாக்கப்படுகின்றன.

டிசியின் வெளிப்பாடு பற்றிய விமர்சனங்கள்

சட்டத்தின் ஆட்சி பற்றிய டிசியின் வெளிப்பாடு பல்வேறு விமர்சனங்களுக்கு உட்பட்டது. அவர் தனது அணுகுமுறையில் அகநிலை மற்றும் விக்ஸின் தாராளவாத தத்துவத்தின் பின்னணியில் அரசியலமைப்பைப் பார்த்தார். அவரது புத்தகம், அரசியலமைப்பின் சட்டம், 1885 இல் வெளியிடப்பட்டது. இது ஒரு அறிவார்ந்த படைப்பு என்பதில் சந்தேகமில்லை, ஆனால் அதில் லைசென்ஸ்-ஃபேயர் தத்துவத்தின் எச்சங்கள் உள்ளன. Dicey ஒரு தாராளவாதி மற்றும் திட்டமிட்ட பொருளாதாரம் மற்றும் நலன்புரி அரசு பற்றி அறிந்திருக்கவில்லை. பொதுநல அரசின் தோற்றம், அரசு அதிகாரிகளுக்கு விருப்புரிமை மற்றும் அதிகாரம் வழங்கப்படுவதை அவசியமாக்கியுள்ளது. அரசின் செயல்பாடுகளில் ஒரு பெரிய பெருக்கம் உள்ளது. நவீன அரசின் மகத்தான பிரச்சனைகளை கையாள பாராளுமன்றத்திற்கு நேரமும் தகுதியும் இல்லை. எனவே, பிரதிநிதித்துவ சட்டத்தின் பயன்பாடு அதிகரித்து வருகிறது, இதன்

விளைவாக அரசாங்க அதிகாரிகளுக்கு அதிக விருப்புரிமை அதிகாரங்களை வழங்க வழிவகுக்கிறது.

லார்ட் ஹெவார்ட் இதை புதிய சர்வாதிகாரம் என்று கண்டித்துள்ளார், ஆனால் இது சமீபத்திய காலங்களில் தவிர்க்க முடியாததாகத் தெரிகிறது. நவீன சக்தி வாய்ந்த அரசின் தோற்றம் பற்றி டைசிக்கு தெரியாது. எனவே, சட்டத்தின் ஆட்சியின் கருத்து, அவர் விளக்கியபடி, நவீன கிரேட் பிரிட்டனில் கண்டிப்பாகப் பொருந்தாது.

சர் ஐவர் ஜென்னிங்ஸ் சட்டத்தின் ஆட்சி பற்றிய டிசியின் கருத்தை கடுமையாக விமர்சிப்பவர். சட்டத்தின் சமத்துவம் பற்றிய டிசியின் கருத்தை அவர் மிகவும் தெளிவற்ற மற்றும் ஒரு லட்சிய சொற்றொடர் என்று விமர்சித்தார். சரியான சமத்துவம் என்பது சாத்தியமில்லை அல்லது விரும்பத்தக்கது அல்ல. ஜென்னிங்ஸின் கூற்றுப்படி, சமத்துவத்தால் டைசி பரிந்துரைப்பது என்னவென்றால், ஒரு அதிகாரி ஒரு சாதாரண குடிமகனின் அதே விதிக்கு உட்பட்டவர். ஆனால் இங்கிலாந்தில் இதுவும் உண்மை இல்லை. பொது அதிகாரிகளுக்கு சில சலுகைகள் மற்றும் விலக்குகள் வழங்கப்பட்டுள்ளன, இவை சாதாரண மக்களுக்கு வழங்கப்படுவதில்லை. உதாரணமாக, குறிப்பிட்ட நபர் ஒரு வழக்கில் சந்தேக நபராக இருந்தால், அந்த நபரின் வீட்டிற்குள் நுழைய காவல்துறைக்கு உரிமை உண்டு. இருப்பினும், குடிமகனாக இருந்தாலும், ஒவ்வொரு நபருக்கும் அவ்வாறு செய்ய உரிமை இல்லை. எனவே, தனியார் குடிமக்களின் அதிகாரங்கள் பொது அதிகாரிகளின் அதிகாரங்கள் அல்ல. இன்று காணப்படும் சட்டப்பூர்வ சட்டங்கள், துணைச் சட்டங்கள் மற்றும் உத்தரவுகளின் தொகுதிகள் பற்றி டைசி அறிந்திருக்கவில்லை. பல்வேறு குழுக்கள் மற்றும் சங்கங்களின் உறுப்பினர்கள் பெரும்பாலும் சட்டப்பூர்வ அமைப்புகளால் தண்டிக்கப்படுகிறார்கள். மற்றொரு உதாரணத்தை மேற்கோள் காட்ட, சட்டப்பூர்வ அமைப்பான பொது மருத்துவக் கவுன்சில், மருத்துவத் தொழிலில் உள்ள எந்தவொரு உறுப்பினரையும் தொழில்சார்ந்த செயலுக்காக தண்டிக்க முடியும் மற்றும் இறுதியில் அவரது பெயரை மருத்துவப் பதிவேட்டில் இருந்து நீக்கலாம். எனவே, நபர்கள் குழு

மற்றும் தொழில்முறை சட்டங்களுக்கு முதலில் உட்பட்டவர்கள் மற்றும் இறுதியாக நிலத்தின் சட்டங்களுக்கு உட்பட்டவர்கள்.

ஜென்னிங்ஸின் கூற்றுப்படி, 'சட்டத்தின் முன் சமத்துவம்' என்ற சொற்றொடர், சமமானவர்களிடையே சட்டம் சமமாக நிர்வகிக்கப்பட வேண்டும் என்பதைக் குறிக்கிறது. ஒரே மாதிரியான நடவடிக்கைக்காக வழக்குத் தொடரவும், வழக்குத் தொடரவும், வழக்குத் தொடரவும், வழக்குத் தொடரவும் அவர்களின் உரிமை, எந்த வேறுபாடுகளையும் பொருட்படுத்தாமல் அனைத்து நபர்களுக்கும் ஒரே மாதிரியாக இருக்க வேண்டும். மேலும், சட்டத்தின் முன் முழுமையான சமத்துவம் இருக்க முடியாது, அதே நேரத்தில் பணக்காரர்கள் ஏழைகளை விட சிறந்த வழக்கறிஞரை ஈடுபடுத்துவார்கள். நிச்சயமாக, பிரிட்டிஷ் அரசின் சட்ட உதவித் திட்டம் ஏழைகளுக்கு ஏதாவது உதவி செய்துள்ளது.

அரசியலமைப்பு என்பது நாட்டின் சாதாரண சட்டத்தின் விளைவு என்ற டிசியின் அனுமானம் தவறானது. பாராளுமன்ற இறையாண்மைக் கோட்பாடு ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டவுடன், நீதிமன்றங்களின் முடிவுகளை நாடாளுமன்றம் மாற்றியமைக்க முடியும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. பாராளுமன்றம் கூட அதை பிற்போக்குத்தனத்துடன் செய்ய முடியும், பொதுமக்களின் கருத்தை காப்பாற்ற அதற்கு எதிராக எந்த தீர்வும் இல்லை. சட்டத்தின் ஆட்சியை டிசி வெளிப்படுத்துவது, பிரெஞ்சு நிர்வாகச் சட்டத்தை கண்டிக்கும் நோக்கில், பிரிட்டிஷ் அமைப்பின் வெறும் புகழ்ச்சி மட்டுமே. டிசி நினைத்தது என்னவென்றால், சட்டத்தின் ஆட்சி கொள்கை கொள்கையாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட வேண்டும். ஜென்னிங்ஸ் இந்த வாதத்தை கூட ஏற்கவில்லை. அவரது பகுப்பாய்வில், ஜென்னிங்ஸ் சட்டத்தின் ஆட்சியின் கருத்தை மறுக்கவில்லை, ஆனால் அவர் அதை இழிவுபடுத்துகிறார். அவர் எழுதுகிறார், உண்மை என்னவென்றால், சட்டத்தின் ஆட்சி ஒரு கட்டுக்கடங்காத குதிரையாக இருக்கும். இது சட்டம் மற்றும் ஒழுங்குக்கு ஒத்ததாக இருந்தால், அது அனைத்து நாகரிக மாநிலங்களின் பண்பு.

இது ஜனநாயக அல்லது அரசியலமைப்பு அரசாங்கத்தை சர்வாதிகாரத்திலிருந்து வேறுபடுத்துவதற்கான ஒரு சொற்றொடர் என்றால், அவ்வாறு சொல்வது புத்திசாலித்தனம். மேலும், சட்டத்தின்

ஆட்சி என்பது சட்டத்திலிருந்து அதிகாரம் பெறப்பட வேண்டும் என்றால், பெரும்பாலான நவீன மாநிலங்கள் அதைக் கொண்டுள்ளன. எனவே, சட்டத்தின் ஆட்சிக்கு துல்லியமான வரையறை இல்லை. 19 ஆம் நூற்றாண்டின் தாராளவாத பின்னணியில் சட்டத்தின் ஆட்சியின் கருத்தை டிசி பார்த்தார். டிசி ஒரு தாராளவாத வழக்கறிஞர். சட்டத்தின் ஆட்சி பற்றிய அவரது விளக்கம் மிகவும் அகநிலை. சட்டத்தின் ஆட்சி ஜனநாயகத்திற்கு உத்தரவாதம் அளிக்காது; மாறாக அது ஜனநாயகத்தின் அம்சமாகும். இது ஒரு சுதந்திரமான மற்றும் ஜனநாயக சமூகம் அல்ல.

கிரேட் பிரிட்டன் சட்டத்தின் ஒரு உன்னதமான இல்லமாக கருதப்படுகிறது. மேலே உள்ள வரம்புகள் இருந்தபோதிலும், சட்டத்தின் ஆட்சி ஒரு ஜனநாயக அலங்காரமாக கருதப்படுகிறது. சமீப காலங்களில் அதன் உள்ளடக்கம் சில மாற்றங்களுக்கு உட்பட்டுள்ளது என்பது உண்மைதான், ஆனாலும் அது பிரிட்டிஷ் சுதந்திரத்தின் அரணாக செயல்படுகிறது. சுதந்திரம் என்பது உண்மையிலேயே பிரிட்டிஷ் வாழ்க்கை முறையின் ஒரு பகுதியாகும், அதை யாரும் பிரிக்க விரும்புவதில்லை. தனிமனித சுதந்திரம் சட்டத்தின் அதிகாரத்தின் கீழ் மட்டுமே கட்டுப்படுத்தப்பட வேண்டும் என்பதை இன்று சட்டத்தின் ஆட்சி உணர்த்துகிறது. எந்த வேறுபாடும் இன்றி அனைவருக்கும் நீதி கிடைக்க வேண்டும். சட்டத்தின் ஆட்சி இன்று இறக்கவில்லை. இது இன்னும் பிரிட்டிஷ் அரசியலமைப்பு அமைப்பின் கொள்கையாக உள்ளது மற்றும் இங்கிலாந்து மக்களை மட்டுமல்ல, உலக மக்களையும் ஊக்குவிக்கிறது. ஒரு நவீன விமர்சகரின் கூற்றுப்படி, இது தன்னிச்சையான அதிகாரம் இல்லாதது, திறமையான கட்டுப்பாடு மற்றும் பிரதிநிதித்துவ சட்டத்திற்கு சரியான விளம்பரம் ஆகியவற்றை உள்ளடக்கியது, குறிப்பாக அது அபராதம் விதிக்கும் போது, விருப்பமான அதிகாரம் வழங்கப்படும் போது, அது பயன்படுத்தப்படும் விதம் எவ்வளவு தூரம் இருக்க வேண்டும். தனிப்பட்ட குடிமகனாக இருந்தாலும் சரி, அரசு அதிகாரியாக இருந்தாலும் சரி, ஒவ்வொருவரும் சாதாரண

சட்டத்திற்குப் பொறுப்பேற்க வேண்டும், தனிப்பட்ட உரிமைகள் பாரபட்சமற்ற மற்றும் சுதந்திரமான நீதிமன்றங்களால் தீர்மானிக்கப்பட வேண்டும், மேலும் அடிப்படைத் தனியார் உரிமைகள் நாட்டின் சாதாரண சட்டத்தால் பாதுகாக்கப்படுகின்றன என்பது நடைமுறைக்குரியது. சந்தேகத்திற்கு இடமின்றி, சட்டத்தின் ஆட்சி என்பது பிரிட்டிஷ் அரசியலமைப்பில் ஒரு மதிப்புமிக்க கருத்தாகும், மேலும் பிரிட்டிஷ் மக்கள் தங்கள் சுதந்திரத்தின் கோட்டை போல செயல்படுவதால் அதைப் பற்றி மிகவும் பெருமைப்படுகிறார்கள். நிச்சயமாக, இறுதி பகுப்பாய்வில், பொதுக் கருத்து சுதந்திரத்தின் பாதுகாவலராக செயல்படுகிறது.

தன்னிச்சையான மற்றும் தன்னிச்சையான சட்டங்களை மக்கள் எதிர்க்காவிட்டால் சட்டத்தின் ஆட்சி மதிப்பற்றதாகிவிடும். ஒரு உன்னதமான கவனிப்பில் நீதிபதி கற்றறிந்த கையைப் போல் 'சுதந்திரம் ஆண் மற்றும் பெண்களின் இதயங்களில் உள்ளது; அது அங்கே இறக்கும் போது, எந்த அரசியலமைப்பும், எந்த சட்டமும், எந்த நீதிமன்றமும் கூட அதற்கு உதவ முடியாது. அது அங்கேயே கிடக்கும் போது, அதைக் காப்பாற்ற அரசியலமைப்பு, சட்டம், நீதிமன்றமும் தேவையில்லை. சுதந்திரம் பற்றி கூறப்படுவது என்னவென்றால், இந்த உன்னதமான கூற்று உலகின் அனைத்து ஜனநாயக நாடுகளிலும் சமமாக உண்மையாக உள்ளது.

சட்டத்தின் ஆட்சி

பிரிட்டிஷ் அரசியலமைப்பின் அடித்தளம் நீதித்துறை என்று கூறப்படுகிறது. இது சட்டப்பூர்வ நிலைப்பாட்டில் மிக முக்கிய பங்கு வகிக்க வேண்டும். அரசு சட்டப்படி தனது பணிகளை மேற்கொள்ள வேண்டும். இந்த சட்டம் அரசாங்கத்தால் கட்டுப்படுத்தப்படாத நீதித்துறையால் உருவாக்கப்பட்டு நடைமுறைப்படுத்தப்பட வேண்டும். நீதிபதிகளை நியமிக்கும் நடைமுறை சுதந்திரத்தின் நடைமுறையை அங்கீகரிக்க வேண்டும்.

2005 இன் அரசியலமைப்பு சீர்திருத்தச் சட்டம், நீதித்துறையின் சுதந்திரத்தைப் பாதுகாத்தது மற்றும் நீதிபதிகளை நியமிக்கும்

செயல்பாட்டில் கடுமையான மாற்றங்களை அறிமுகப்படுத்தியது. புதிய முறையின்படி, அனைத்து நியமனங்களும் சுயாதீன நீதித்துறை நியமனங்கள் ஆணைக்குழுவினால் கட்டுப்படுத்தப்பட்டு நிர்வகிக்கப்படுகின்றன. மறுபுறம், நியமிக்கப்பட்ட நீதிபதிகள் ஆணையத்தால் பரிந்துரைக்கப்பட்டிருந்தாலும், நியமனங்களுக்கான அனைத்து சம்பிரதாயங்களையும் அதிபர் பிரபுவே நடத்துகிறார். தற்போதைய நிர்வாக ஈடுபாட்டின் நிலை எதிர்மாறாக இருந்தால் அதை அரசாங்கம் பகுத்தறிவு செய்யும் வழிகளை இந்த செயல்முறை பரிந்துரைக்கிறது. நியமன நடவடிக்கையில் நாடாளுமன்றத்தின் தலையீடு சாத்தியம் என்பது குறித்தும் பரிசீலிக்கப்பட்டு வருகிறது.

நீதித்துறை நியமனங்களின் கோட்பாடுகள்

எந்தவொரு நீதித்துறை நியமன நடைமுறையின் அடித்தளமாக அரசாங்கம் கருத வேண்டிய அடிப்படை அம்சங்கள் பின்வருமாறு:

(i) நீதித்துறை சுதந்திரம் என்பது சட்டத்தின் ஆட்சிக்கு மிகவும் முக்கியமானது, குறிப்பாக சட்டத்தை நிலைநிறுத்த நீதிபதிகள் மீது பொதுமக்களுக்கு நம்பிக்கையை ஏற்படுத்த வேண்டும். இது சமூக ரீதியாகவும் பொருளாதார ரீதியாகவும் நன்மை பயக்கும், ஏனெனில் இது குடிமக்களுக்கு பாதுகாப்பு உணர்வை அளிக்கிறது, அவர்களின் உரிமைகள் அச்சுறுத்தப்படும்போது அல்லது அவர்களின் கடமைகளைச் செயல்படுத்த வேண்டிய அவசியம் ஏற்படும் போது. குற்றவியல் வழக்குகள் நியாயமான முறையில் கையாளப்படும் என்ற நம்பிக்கையும் குடிமக்களுக்கு உள்ளது. இது பிரிட்டனை சர்வதேச அளவில் ஒரு நிறுவப்பட்ட நாடாக முன்னிறுத்துகிறது, இதனால் மற்ற நாடுகளுடன் அதன் வணிக உறவுகளை மேம்படுத்துகிறது.

(ii) எனவே, பாதுகாப்பான நீதித்துறை சுதந்திரத்திற்கான தேவை என்பது அடிப்படைக் கோட்பாடுகளில் ஒன்றாகும் மற்றும் நீதித்துறை நியமனங்களின் எந்தவொரு அமைப்பிற்கும் ஒரு முக்கியக் கல்லாகும். நீதித்துறை சுதந்திரத்தின் பொருளைப் பற்றி அறிந்திருப்பது முக்கியம், அதாவது, நீதிபதிகள் தங்கள் உரிமைகள் மற்றும் சுதந்திரம் பற்றி அறிந்திருக்க வேண்டும்:

(அ) சட்டத்தின் கீழ் செயல்படும் ஒரு நாட்டில், நீதிபதிகள் நிறைவேற்று அதிகாரத்தில் இருந்து சுயாதீனமாக இருக்க வேண்டும். நிர்வாகிகள், நிர்வாகிகளின் நலன் கருதி வழக்குகளை தீர்ப்பதற்கு நீதிபதிகளை முறைகேடாக கையாளக் கூடாது. அதே நேரத்தில், நீதிபதிகள் வழக்குகளை தீர்ப்பதில் பாரபட்சமற்றவர்களாக இருப்பார்கள் மற்றும் பிற நலன்களைப் பொருட்படுத்தாமல் தனிநபர்களின் உரிமைகளுக்காக நிற்பார்கள் என்று பொதுமக்கள் நம்புவது இன்றியமையாதது.

(ஆ) நீதித்துறை பாராளுமன்றத்தில் இருந்து சுயாதீனமாக இருப்பதும் கட்டாயமாகும். பாராளுமன்றம் என்பது மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட அனைத்து அரசியல் கட்சிகளையும் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் ஒரு குழு மற்றும் ஒரு நாட்டின் சட்டங்களை உருவாக்குவதற்கும் மாற்றுவதற்கும் அதிகாரம் பெற்றுள்ளது. ஒரு பாராளுமன்றத்தில், சாமானியர்களின் நலன் மற்றும் கருத்துக்கள் கருதப்படுகின்றன. பாராளுமன்றத்தால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட சட்ட விதிகளின்படி மட்டுமே நீதிபதிகள் வழக்குகளை தீர்ப்பளிக்க முடியும். நியாயமான முடிவுகளுக்கு இந்த வரம்புகளுக்குள் இருக்கும் நீதித்துறையின் சுதந்திரம் முக்கியமானது. வழக்குகள் அரசியல் சார்புடையதாக இருக்கும் போது இது மிகவும் முக்கியமானது.

(இ) சிவில் வழக்குகளில் நேரடியாகவும், கிரிமினல் வழக்குகளில் அரசு வழக்கறிஞராகவும் நேரடியாகவும், மறைமுகமாகவும் அரசை உள்ளடக்கிய வழக்கில், நீதிபதிகள் தரப்பினரால் மிரட்டப்படாமல் இருப்பது அவசியம். மேலும், ஒரு நீதித்துறையின் அடிப்படைத் தேவை என்னவென்றால், நீதிபதிகள் எந்தவிதமான தப்பெண்ணத்தின் செல்வாக்கின் கீழும் இருக்கக்கூடாது, அல்லது அவர்கள் எந்த வகையிலும் பாரபட்சமாக இருக்கக்கூடாது.

(ஈ) நீதித்துறை சுதந்திரத்தைப் பாதுகாப்பதற்கான பல குறிப்பிடத்தக்க வழிகளில், ஒரு முக்கிய அணுகுமுறை, நியமன நடைமுறையானது, அவரை நியமித்த நபர் அல்லது அமைப்புக்கு கடமைப்பட்ட, அல்லது உணரும் அரசியல் சார்புடைய நீதிபதிகளை ஏற்படுத்தாது என்பதை உறுதி செய்வதாகும்/ அவளுக்கு, அல்லது

எந்தவொரு தனிநபருக்கும் அல்லது நிறுவனத்திற்கும். தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட நீதிபதிகள் சுதந்திரமாகச் செயல்படும் திறன் கொண்டவர்கள் என்பதையும், இதனால் பதவியில் அரசியல் அல்லது பிற பொருத்தமற்ற அழுத்தங்களிலிருந்து விடுபடுவதையும் உறுதிசெய்ய இது உதவுகிறது.

(இ) வேறு பல காரணங்களும் உள்ளன, மேலும் நியமனங்கள் நடைமுறையே. நீதிபதி பதவியில் இருக்கும்போது சுதந்திரத்தைப் பாதுகாக்க இவை அவசியம். இவற்றில் முதன்மையானது, நீதிபதிகளுக்கு எதிராக தவறுகளைக் கண்டறியும் முடிவுகளை எடுக்கும் அல்லது அரசாங்கத்தால் விரும்பப்படாத காரணத்திற்காக அவர்களின் கடமைகளில் இருந்து விடுபட முடியாது என்பதை உறுதிப்படுத்தும் விதிமுறைகளைப் பாதுகாப்பதாகும். சம்பளக் குறைப்பு அழுத்தத்திற்கு எதிராக நீதிபதிகள் தங்கவைக்கப்பட வேண்டும்; அவர்களின் தீர்ப்புகள் தொடர்பான அரசியல் அழுத்தத்திற்கு எதிராக.

(iii) சுதந்திரத்துடன் தொடர்புடையது, நீதிபதிகள் நியமனம் சம்பந்தப்பட்ட பதவிக்கு அவர்களின் தகுதியின் அடிப்படையில் இருக்க வேண்டும் என்ற விதி. நியமனச் செயல்முறை முதல் தர நபர்களைத் தேர்ந்தெடுப்பதை உறுதி செய்வதற்கான முயற்சியாகும். மிகவும் திறமையான, அரசியல் சார்பற்ற, நேர்மையின் உயர் தரங்களைக் கொண்ட, எந்த விதமான அநீதியான தப்பெண்ணத்தையும் தவிர்க்கும் நீதித்துறையை உருவாக்குவதை நோக்கமாகக் கொண்ட ஒரு நியமன நடைமுறைக்கு அதிகாரம் சேர்க்க வேண்டிய மற்றொரு அத்தியாவசியப் பண்பு இதுவாகும். தனிநபர்களைத் தேர்ந்தெடுப்பது, அவர்களின் மதிப்பின் அடிப்படையில் அடிப்படையில் இரண்டு நோக்கங்களைக் கொண்டுள்ளது: ஒரு பதவிக்கு அவர்கள் தகுதியற்றவர்கள் என்றால் யாரும் நியமிக்கப்படக்கூடாது மற்றும் இரண்டு அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட நபர்கள் ஒரே மாதிரியான நியமனம் இருந்தால், இருவரில் சிறந்தவர் தேர்ந்தெடுக்கப்பட வேண்டும். இது அநேகமாக

நியமனங்களை அனுசரணையின் சந்தேகத்திற்கு அப்பால் வைக்கும் மற்றும் நீதித்துறையின் அரசியல் சுதந்திரத்திற்கு அடித்தளமாக இருக்கும் பதிவு நடைமுறைகளை உறுதி செய்யும்.

(iii) சமத்துவம் என்பது மற்றொரு அடிப்படைக் கொள்கையாகும், இது எந்தவொரு நீதித்துறை நியமன முறையையும் வலுப்படுத்த வேண்டும். பிரிட்டனின் நீதித்துறை ஒருமைப்பாடு, நீதி மற்றும் தீர்ப்பு ஆகியவற்றின் மதிப்புக்காக உலகம் முழுவதும் பாராட்டப்படுகிறது. இது ஒரு பொது மைய புள்ளியுடன் மிகவும் தெளிவான நிறுவனமாகும். இது சமூகம் முக்கியமானதாகக் கருதும் எண்ணற்ற மதிப்புகளைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகிறது மற்றும் நிலைநிறுத்துகிறது: நமது சுதந்திரங்கள், பரஸ்பர அபிமானம் மற்றும் சட்டத்தின் ஆட்சியைப் போற்றுவதல். சமூகத்தின் அனைத்து உறுப்பினர்களும் தங்கள் மதிப்புகளை நிலைநிறுத்துவதற்கு நீதித்துறையைச் சார்ந்து இருப்பது முக்கியம். பிரிட்டனின் சமூகங்கள் தொடர்ந்து மாறிக்கொண்டே இருக்கின்றன, மேலும் அந்த மாற்றங்களை அவர்கள் தொடர்ந்து பின்பற்றுவதை உறுதிசெய்ய அவர்களது நிறுவனங்கள் பழகிக்கொள்ள வேண்டும். நீதிபதிகள் தாங்கள் பணியாற்றும் சமூகங்களைப் பற்றிய திறமையான நுண்ணறிவைக் கொண்டிருப்பதை உறுதி செய்வதும் இதன் பொருள். அவர்கள் பல வழிகளில் அதை அடைய முடியும், உதாரணமாக, நவீன பிரிட்டனை உருவாக்கும் வெவ்வேறு சமூகங்களில் இருந்து நீதிபதிகள் ஈர்க்கப்படுவதை உறுதி செய்வதன் மூலம்; அல்லது நீதிபதிகள் தங்கள் கடமைகளைச் செய்யும்போது அந்தச் சமூகங்களை வேறுபடுத்திப் புரிந்துகொள்வதை உறுதிசெய்வதன் மூலம்.

நீதித்துறை நியமனங்களின் பின்னணியில், சமத்துவத்திற்கு உள்நோக்கிய மற்றும் வெளிப்புற மையப் புள்ளிகள் தேவைப்படுகின்றன. உள்நோக்கிய கவனம் நீதிபதிகளுக்கான பணிச்சூழலின் திசையையும், அந்தச் சூழல் எந்த அளவிற்கு ஒரு வகைப்பட்ட உறுப்பினர்களை ஆதரிக்கிறது என்பதையும் பார்க்க

வேண்டும். எனவே, இது மிகவும் மாறுபட்ட உறுப்பினர்களை நிலைநிறுத்தவும் ஆதரிக்கவும் உதவும். நீதித்துறை நியமனத்திற்கு விண்ணப்பிக்கவும், நீதித்துறையைப் பற்றி சிந்திக்கவும், அதன் கடமைகளை சுதந்திரமாகச் செய்யக்கூடிய ஒரு நிறுவனமாக இது பலதரப்பட்ட நபர்களை ஊக்குவிக்கும்.

நீதிபதிகளின் வகைகள்

இங்கிலாந்து நீதிமன்றங்களில் அமர்ந்திருக்கும் நீதிபதிகளின் வகைகளின் பட்டியல் பின்வருமாறு:

(i) பிரபு தலைமை நீதிபதி மற்றும் லார்ட் அதிபர்:

பிரபு தலைமை நீதிபதி 3 ஏப்ரல் 2006 முதல் நீதித்துறையின் ஒட்டுமொத்த தலைவராக இருந்து வருகிறார். அரசியலமைப்பு சீர்திருத்தச் சட்டம் 2005 இன் கீழ் அலுவலகம் அதன் நீதித்துறை செயல்பாடுகளை இழப்பதற்கு முன்பு அவர் லார்ட் சான்சலருக்கு அடுத்தபடியாக இருந்தார். பிரபு தலைமை நீதிபதி குற்றப்பிரிவின் தலைவராகவும் பதவி வகிக்கிறார். மேல்முறையீட்டு நீதிமன்றத்தின்.

(ii) பிரபு அதிபர்:

நீதிபதியாக இல்லாவிட்டாலும், பிரபு தலைமை நீதிபதியுடன் கூட்டாக, நீதிபதிகள் மீது ஒழுக்காற்று அதிகாரத்தை இன்னும் வைத்திருக்கிறார்.

(iii) பிரிவுத் தலைவர்கள்:

நான்கு பிரிவுகளின் தலைவர்கள், அதாவது ரோல்ஸ் மாஸ்டர்கள், குயின்ஸ் பெஞ்ச் பிரிவின் தலைவர், குடும்பப் பிரிவின் தலைவர் மற்றும் உயர் நீதிமன்றத்தின் அதிபர். ரோல்ஸ் மாஸ்டர் மேல்முறையீட்டு நீதிமன்றத்தின் சிவில் பிரிவின் தலைவர் பதவியை வகிக்கிறார்.

(iv) உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதிகள்:

உச்சநீதிமன்றம் இங்கிலாந்தின் மிக உயர்ந்த நீதிமன்றமாகும், மேலும் அதன் அனைத்து நீதிபதிகளும் உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதிகள் என்று அழைக்கப்படுகிறார்கள். (v) மேல்முறையீட்டு நீதிமன்றம்:

பிரைவி கவுன்சிலர்களாக இருக்கும் பிரபு நீதிபதிகள், மேல்முறையீட்டு நீதிமன்றத்தின் நீதிபதிகள்.

(v) மேல்முறையீட்டு நீதிமன்றம்:

பிரைவி கவுன்சிலர்களாக இருக்கும் லார்ட் ஜஸ்டிஸ், மேல்முறையீட்டு நீதிமன்றத்தின் நீதிபதிகள்.

(vi) உயர் நீதிமன்றம்:

உயர் நீதிமன்ற நீதிபதிகள் (வலது) கௌரவமான திரு/திருமதி ஜஸ்டிஸ் ஸ்மித் என்று குறிப்பிடப்படுகிறார்கள், ஏனெனில் அவர்கள் பொதுவாக தனியுரிமை கவுன்சிலர் பதவியை வகிக்க மாட்டார்கள்.

(vii) சர்க்யூட் நீதிபதிகள்:

சர்க்யூட் நீதிபதிகள் ஒரு மரியாதைக்குரிய பதவியை வகிக்கிறார்கள் மற்றும் மற்ற மூத்த நீதிபதிகளைப் போலல்லாமல், அவரது/அவள் கௌரவ நீதிபதி என்று குறிப்பிடப்படுகிறார்கள்.

(viii) ரெக்கார்டர்கள்:

ரெக்கார்டர்கள் பொதுவாக பாரிஸ்டர்கள் அல்லது வழக்குரைஞர்களைப் பயிற்சி செய்கிறார்கள். அவர்கள் அடிப்படையில் பகுதி நேர சர்க்யூட் நீதிபதிகள்.

(ix) முதுநிலை மற்றும் பதிவாளர்கள்:

விசாரணைக்கு முந்தைய வழக்கு நிர்வாகத்திற்கு முதுநிலை முதன்மைப் பொறுப்பாளிகள் மற்றும் அவர்கள் உயர் நீதிமன்ற நீதிபதியின் நிலையை விட குறைவான பதவியை வகிக்கின்றனர். ஒரு பதிவாளர் குயின்ஸ் பெஞ்ச் பிரிவின் மூத்த மாஸ்டர் ஆவார்.

x) மாவட்ட நீதிபதிகள்:

இரண்டு வகையான நீதிபதிகள் மாவட்ட நீதிபதியின் கீழ் வருகிறார்கள். ஒரு குழு நீதிபதிகள் மாவட்ட நீதிமன்றத்திலும் மற்றொரு குழு மாஜிஸ்திரேட் நீதிமன்றங்களிலும் அமர்ந்துள்ளனர்.

(xi) துணை மாவட்ட நீதிபதிகள்:

பகுதி நேர மாவட்ட நீதிபதிகளாக பணியாற்றும் வழக்கறிஞர்கள் அல்லது வழக்கறிஞர்கள், மாவட்ட நீதிபதியாக இருந்து ஓய்வு பெற்ற பிறகு அல்லது முழு நேர மாவட்ட நீதிபதிகளாக ஆவதற்குப் பிறகு துணை மாவட்ட நீதிபதிகள் என்று அழைக்கப்படுகிறார்கள்.

(xii) நீதிபதிகள்:

மாஜிஸ்திரேட்டுகள் மற்றும் இளைஞர் நீதிமன்றங்களில் அமர்ந்து தீர்ப்பு வழங்க நீதிபதிகள் நியமிக்கப்படுகிறார்கள். அவர்கள் அடிப்படையில் சமூகத்தில் இருந்து மூன்று குழுக்களாக தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார்கள்.

கிரீடத்தின் நிலை மற்றும் சக்தி

இருபத்தியோராம் நூற்றாண்டில் ராஜா மற்றும் கிரீடத்தின் நிலை மற்றும் இருவருக்கும் இடையிலான வேறுபாடுகள் முற்றிலும் பொருத்தமானதா என்பதைப் பற்றி பிரிட்டிஷ் சமூகம் தொடர்ச்சியான விவாதங்களைக் கொண்டிருந்தாலும், பிரிட்டனின் அரசியல் பொருளாதாரம் இரண்டையும் வேறுபடுத்திக் காட்டுகிறது. எளிமையாகச் சொன்னால், கிரீடம் என்பது ஒரு நிறுவனமாகும், அதே நேரத்தில் ராஜா (அல்லது ராணி) அந்த நிறுவனத்தின் உடல் வெளிப்பாடாகக் கருதப்படும் ஒரு தனிநபர். 'அரசர் இறந்துவிட்டார், அரசர் வாழ்க' என்ற மாக்கிம், வேறுபாட்டைப் பொருத்தமாகச் சுருக்கமாகக் கூறுகிறது. அரசர் பதவியில் இருப்பவர் இறந்துவிட்டாலும், அந்த அலுவலகம் தொடர்கிறது என்ற உண்மையை

இது வெளிப்படுத்துகிறது. கிரீடம், திரு. சிட்னி லோவின் கூற்றுப்படி, 'ஒரு வசதியான வேலை கருதுகோள். சர் மாரிஸ் அமோஸின் கூற்றுப்படி, 'கிரீடம் இறையாண்மை அதிகாரங்கள், சிறப்புரிமைகள் மற்றும் உரிமைகள்-ஒரு சட்ட யோசனை.' எனவே, மகுடத்தின் உரிமைகள் மற்றும் அதிகாரங்கள் வரலாற்று ரீதியாக மன்னர் அல்லது ராணியின் உரிமைகள் மற்றும் அதிகாரங்கள். கோட்பாட்டில் இது இன்னும் உள்ளது, ஆனால் உண்மையில், ராஜா ஒரு பெயரளவு தலைவர், அதாவது, அமைச்சர்கள் இந்த அதிகாரங்களை அவர் சார்பாகவும் ராஜாவின் பெயரிலும் பயன்படுத்துகிறார்கள். இந்த அமைச்சர்கள் பாராளுமன்றத்தால் அங்கீகரிக்கப்பட்டவர்கள் மற்றும் அதற்குப் பொறுப்பானவர்கள்.

டாக்டர் ஃபைனரின் கூற்றுப்படி, 'அரசியலில் மகுடத்தின் செயல்களைப் பற்றி நாம் பேசும்போது, மக்கள், பாராளுமன்றம் மற்றும் அமைச்சரவை ஆகியவை பல நூற்றாண்டுகளாக அரசியலமைப்பு வளர்ச்சியால் நிறுவப்பட்ட முறையான ஏற்பாடுகள் மூலம் உந்துதல் சக்தியை வழங்கியுள்ளன. கிரீடம் என்பது அரசியல் ஆற்றலின் இந்த பயனுள்ள மையங்கள் அனைத்தின் மீதும் ஒரு அலங்கார தொப்பியாகும்.' சார்லஸ் II டேவிட் ஓக் ஆட்சியில் இங்கிலாந்தின் ஆசிரியர், கிரீடம் 'இறையாண்மை அமைச்சர்கள் (குறிப்பாக அமைச்சரவை உறுப்பினர்கள்) மற்றும் ஒரு அளவிற்கு நுட்பமான கலவையாகும் என்று கூறுகிறார். பாராளுமன்றம்.

எனவே, ராஜா கிரீடத்தின் உடல் உருவம் என்று கூறலாம், அதேசமயம் அமைச்சரவை அதன் புலப்படும் உருவகம்.

பிரிட்டிஷ் முடியாட்சியின் அதிகாரங்கள்
பிரிட்டிஷ் மன்னரின் அதிகாரங்கள் பின்வரும்
ஆதாரங்களில் இருந்து வருகின்றன:

- (i) தனிச்சிறப்பு (ii) சட்டம் முந்தைய காலங்களில், பிரிட்டிஷ் மன்னரின் அதிகாரங்கள் 'உரிமைகள்' என்று

கருதப்பட்டன, அவை பாராளுமன்றத்தின் சட்டத்தால் அவருக்கு அல்லது அவளுக்கு வழங்கப்படவில்லை. இருப்பினும், காலப்போக்கில், பாராளுமன்றம் மன்னரின் அதிகாரங்களை வெட்டத் தொடங்கியது.

- (ii) இன்று, மன்னரிடம் எஞ்சியிருக்கும் அதிகாரங்கள் மகுடத்தின் சிறப்புரிமைகளாகும். அரசியலமைப்பு கோட்பாட்டாளர் ஏ.வி. பகடை, தனிச்சிறப்புக்கள் என்பது மகுடத்திடம் சட்டப்பூர்வமாக எஞ்சியிருக்கும் எதேச்சதிகார மற்றும் விருப்ப அதிகாரங்களின் எச்சங்கள். அவை வழங்கப்படாத அதிகாரங்களைக் குறிக்கின்றன, ஆனால் அவை பரிந்துரைக்கப்பட்ட, பயன்பாட்டால் உறுதிப்படுத்தப்பட்ட மற்றும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டதால் பெறப்பட்ட அதிகாரங்கள் அல்லது வழங்கப்பட்ட அதிகாரங்கள். கிரீடத்தின் அதிகாரத்தின் இரண்டாவது ஆதாரம் பாராளுமன்றச் சட்டங்களிலிருந்து வருகிறது. பிரிட்டிஷ் பாராளுமன்றம் பல ஆண்டுகளாக மன்னரின் அதிகாரங்களைக் குறைத்திருக்கலாம், ஆனால் அது அவர்களுக்கும் சேர்த்தது. உதாரணமாக, பாராளுமன்றம் ஒரு புதிய வரியை அங்கீகரிக்கும்போதோ அல்லது மகுடத்தின் மீது புதிய நிர்வாகக் கடமைகளை அறிமுகப்படுத்தும்போதோ, அது மகுடத்தின் அதிகாரங்களை புரிந்துகொள்ள முடியாத வகையில் விரிவுபடுத்தத் தொடங்குகிறது. இருப்பினும், கொடுக்கப்பட்ட அதிகாரம் தனிச்சிறப்பு அல்லது சட்டத்திலிருந்து பெறப்பட்டதா என்பது முக்கியமல்ல. கிரீடத்தின் சக்திகள் மாறிக்கொண்டே இருப்பது மிகவும் முக்கியமானது. சில நேரங்களில் அவை குறைக்கப்படுகின்றன, சில சமயங்களில் அவை புதிய உயரங்களை அடைய அனுமதிக்கப்படுகின்றன.

மகுடத்தின் அதிகாரங்களை பின்வரும் தலைப்புகளின் கீழ் வகைப்படுத்தலாம்:

•நிர்வாகஅதிகாரங்கள்

•சட்டமியற்றும்அதிகாரங்கள்மகுடத்தின்நிறைவேற்றுஅதிகாரங்கள்பின்வருமாறு:

•அனைத்துநீதிபதிகள், ராணுவ வீரர்கள், நிர்வாக மற்றும் நிர்வாக அதிகாரிகளை நியமிக்கும் அதிகாரம்

•நிர்வாகசெயல்பாடுகள்மற்றும் பணிகளை மேற்பார்வையிடும் அதிகாரம்

•தேசியசட்டங்களைஅமல்படுத்தும்அதிகாரம்

•ஆயுதப்படைகளைகட்டுப்படுத்தும்அதிகாரம்

•வெளிநாடுகளில்தேசத்தைப்பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும்உரிமை

•மன்னிப்புமற்றும்விலக்குஅதிகாரத்தைப்பயன்படுத்துவதற்கானஉரிமை

இதனுடன், பாராளுமன்றத்தைக் கலந்தாலோசிக்காமல் போருக்குச் செல்லவோ அல்லது சமாதானம் செய்யவோ அல்லது வெளிநாடுகளுடன் ஒப்பந்தங்களில் கையெழுத்திடவோ மகுடத்திற்கு அதிகாரம் உள்ளது.

எவ்வாறாயினும், இந்த நிறைவேற்று அதிகாரம் உண்மையில் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தின் அமைச்சர்கள் அல்லது அமைச்சரவையால் பயன்படுத்தப்படுகிறது. அமைச்சரவை மற்றும் அமைச்சர்களுக்கு நாட்டின் நிர்வாகப் பொறுப்பும் உள்ளது. அவர்கள் அலுவலகத்திற்கு உறுப்பினர்களை நியமித்து, பிரிட்டிஷ் வெளியுறவுக் கொள்கையை வழிநடத்துகிறார்கள், அத்துடன் பாராளுமன்றத்தால் செய்யப்படும் செலவுகளையும் முடிவு செய்கிறார்கள். எனவே, பிரிட்டனில், உண்மையான அதிகாரம் அரசனால் அல்ல, ஆனால் அமைச்சர்கள் மற்றும் அமைச்சரவையால் பயன்படுத்தப்படுகிறது.

பாராளுமன்றத்தால் கிரீடத்திற்கு வழங்கப்படும் அதிகாரங்கள் உண்மையில் அமைச்சரவைக்கு வழங்கப்படுகின்றன. மன்னர் பெயரளவிலான தலைவராக மட்டுமே இருப்பதால், தனி நபராக

அரசருக்கு நாடாளுமன்றத்தால் எந்த அதிகாரமும் வழங்கப்படுவதில்லை. கருணையின் தனிச்சிறப்பு முதன்மையாக உள்துறை செயலாளரால் பயன்படுத்தப்படுகிறது. ராயல்டியின் முறையான பங்களிப்பு மட்டுமே உள்ளது. அரசர் பொதுமக்களுக்கோ அல்லது அவரது குடிமக்களுக்கோ மரியாதை செய்தாலும், அவர் தனது மந்திரிகளின் முன் அனுமதியுடன் அவ்வாறு செய்கிறார். கௌரவப் பட்டியலில் இருந்து உருப்படிகள்/பெயர்களைச் சேர்ப்பதற்கு அல்லது விலக்குவதற்குப் பாராளுமன்றத்திற்குப் பொறுப்பானவர் பிரதமர், அரசர் அல்ல.

சட்டமியற்றும் அதிகாரங்கள்

நிர்வாக அதிகாரங்களுடன், மகுடத்திற்கு சட்டமன்ற அதிகாரங்களும் உள்ளன. கோட்பாட்டில், பிரிட்டிஷ் பாராளுமன்றத்தின் சட்டங்கள் அரசர் ஹவுஸ் ஆஃப் லார்ட்ஸ் மற்றும் ஹவுஸ் ஆஃப் காமன்ஸுடன் கலந்தாலோசித்து/இணைந்து செயல்படுவதன் மூலம் நிறைவேற்றப்படுகின்றன. எவ்வாறாயினும், நிறைவேற்று அதிகாரங்களைப் போலவே, மன்னரின் சட்டமியற்றும் அதிகாரங்களும் பெயரளவிலானவை மற்றும் உண்மையில் மகுடத்திடம் உள்ளன. கோட்பாட்டில், ராஜா பின்வருவனவற்றைச் செய்கிறார்:

- பாராளுமன்றத்தின் அமர்வுகளை வரவழைத்தல் மற்றும் ஒத்திவைத்தல்
- ஹவுஸ் ஆஃப் காமன்ஸை கலைக்கிறது
- பாராளுமன்றத்தால் நிறைவேற்றப்பட்ட மசோதாக்களுக்கு தனது ஒப்பு தலை அளிக்கிறது
- கவுன்சில் உத்தரவுகளை வெளியிடுகிறது

மன்னர் தனது ஒப்புதலை அளிக்கும் வரை ஒரு மசோதா சட்டமாக மாற முடியாது என்றாலும், நாடாளுமன்றத்தில் ஒரு மசோதா நிறைவேற்றப்படும்போது எந்த மன்னரும் சொந்தமாக வீட்டோவைப் பயன்படுத்த முடியாது. மந்திரி சபை அவருக்கு ஆலோசனை வழங்கினால் மட்டுமே அரசரால் வீட்டோவைப் பயன்படுத்த முடியும்.

எனவே, இந்த அதிகாரங்கள் அனைத்தையும் செயல்படுத்தும் நிறுவனம் அமைச்சரவை என்று கூறுவது தவறாகாது.

பிரிட்டனில் முடியாட்சி நிலைத்திருப்பதற்கான காரணங்கள்

பிரிட்டனில் மன்னராட்சி நிலவுவது குறித்து பின்வரும் பிரச்சினைகள் விவாதிக்கப்படுகின்றன: • 1848 ஆம்ஆண்டிந்தேசத்துரோகக்குற்றச்சட்டத்தின்படி, 'யுனைடெட் கிங்டமிற்குள்ளோ அல்லது இல்லாமலோ, திசைகாட்டி, கற்பனை செய்தல், கண்டுபிடித்தல், உருவாக்குதல், அல்லது யுனைடெட் கிங்டத்தின் இம்பீரியல் கிரீடத்தின் பாணி, மரியாதை அல்லது ராயல் பெயர் ஆகியவற்றிலிருந்து எங்கள் மிக்க கருணையுள்ள லேடி ராணியை பறிக்க அல்லது பதவி நீக்கம் செய்ய நினைக்கிறார்கள்.' குடியரசு ஜனநாயகத்தை ஆதரிப்பது தேசத்துரோகம் மற்றும் சட்டவிரோதமானது என்று பல முடியாட்சியாளர்கள் கருத்து தெரிவிக்கின்றனர்.

10ஆம்நூற்றாண்டிலிருந்துபிரிட்டனில்தற்போதையஆட்சிக்கட்டமைப்புஉள்ளது. மன்னன்இன்னும்அரசதலைவராகஇருந்தாலும், இப்போது அரசியல் அதிகாரங்கள் ஏதும் இல்லை என்றாலும், அமைப்பு இப்போது மாறிவிட்டது. தற்போதைய கட்டமைப்பானது பயனற்ற நிகழ்வுகளில் இருந்து பிரதமரை விட்டுவிட்டு, நாட்டைக் கட்டுப்படுத்தும் தனது கடமையைச் சிறப்பாகச் செய்ய அவருக்கு கால அவகாசம் அளித்துள்ளது. பிரிட்டனில் மன்னராட்சிக்கு மற்றொரு காரணம், இதுவரை யாராலும் மாற்று வழியை உருவாக்க முடியவில்லை. எவ்வாறாயினும், பிரிட்டிஷ் சமுதாயத்தில் ஒரு மாற்றத்தை கொண்டு வருவதும், அது ஒரு செல்வாக்குமிக்க மற்றும் நவீன அரசாக தோன்றுவதும் சமமாக முக்கியமானது.

பிரிட்டனில் முடியாட்சிக்கு எதிராகப் பரிந்துரைக்கப்பட்ட சில புள்ளிகள் பின்வருமாறு:

•வளர்ந்ததேசத்தில் ஒரு பரம்பரை மன்னரை நியாயப்படுத்த முடியாது, ஏனெனில் அது இடைக்கால ஆங்கில சமுதாயத்தின் நிலப்பிரபுத்துவத்தை பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகிறது. இது அதன் நேரத்தையும் நோக்கத்தையும் நிறைவேற்றிய ஒரு மிகைப்படுத்தப்பட்ட அமைப்பு போல் தெரிகிறது. இது சாதாரண குடிமக்களிடமிருந்து முடியாட்சியைப் பிரிப்பதன் மூலம் சமூகப் பிளவு மற்றும் இழிநிலையை ஊக்குவிக்கிறது. மன்னராட்சி என்பது தகுதியின் முறைக்கு முரணானது, அங்கு மக்கள் அவர்களின் திறன்களுக்கு ஏற்ப வெகுமதி பெறுகிறார்கள், அவர்களின் பிறப்பின் அடிப்படையில் அல்ல. மன்னராட்சி இருக்கும் வரை பிரிட்டனில் வர்க்க அமைப்பும் நிலைத்திருக்கும்.

•மன்னராட்சி என்பது வரிசெலுத்துவாரின்பணத்தால் ஆதரிக்கப்படும் வெறும் சம்பிரதாய அலுவலகம் என்பது நியாயமானதல்ல. இந்தநிதியை நாட்டின் மேலும் வளர்ச்சிக்கு எளிதாகப் பயன்படுத்தலாம். கல்வி, சுகாதாரம், உள்கட்டமைப்பு, போக்குவரத்து மற்றும் தகவல் தொடர்பு போன்ற முக்கியமான துறைகளில் முதலீடு செய்யலாம். ஒரு காலத்தில் பக்கிங்ஹாம் அரண்மனையைப் புதுப்பிக்க பொதுப் பணம் (சுமார் 50,000 பவுண்டுகள்) பயன்படுத்தப்பட்டது என்பதைக் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும். அரண்மனை சுற்றுலாத்தலமாக இருப்பதால், மன்னராட்சியை ஒழித்தால், அதிலிருந்து வருவாய் அதிகரிக்கும். மேலும், அரண்மனைகளை ராயல்டிகளின் இல்லமாக பயன்படுத்தாமல் சுற்றுலா தலங்களாக பயன்படுத்தலாம்.

•முடியாட்சி முறையற்ற மரபுகள் மற்றும் மதிப்புகளின் நிலைத்தன்மையை ஊக்குவிக்கிறது. இது கடந்த காலத்தின் இடைக்கால வாதத்தில் இன்னும் சிக்கித் தவிக்கும் நாடாக பிரிட்டனின் பிம்பத்தை வரைவது மட்டுமல்லாமல், கடந்த ஒரு சகாப்தத்தின் நினைவுச்சின்னமாகவும் உள்ளது. தொழிலாளி வர்க்கம் அழியும் போது முடியாட்சி மலர்கிறது.

•மன்னராட்சி கடந்த காலத்தில் இருந்த அதே அளவு மரியாதையுடன் கருதப்படவில்லை. மாநிலத் தலைவராகச் செயல்படுவதற்கான

உணர்வு இல்லாதது என்று அடிக்கடி கூறப்படுகிறது. தற்போதுள்ள நிலையில் தொடர வேண்டும் என்ற கருத்து வெகு சிலரே. பிரிட்டனில் முடியாட்சி தொடர்வது குறித்த கேள்விக்கு வரும்போது, பிரிட்டிஷ் குடிமக்கள் பெரும்பாலும் அவநம்பிக்கையை எதிர்கொள்கின்றனர். முடியாட்சி என்பது ஆளுகையின் ஒரு பாணி என்று நம்பப்படுகிறது, அங்கு அது எந்த சிறப்புப் பாத்திரத்தையும் கொண்டிருக்கவில்லை, ஆனால் அதன் இருப்பு காரணமாக பலர் பாதிக்கப்பட வேண்டும். அப்பாவிகளின் இந்த துன்பத்தைத் தவிர்க்க, அதை ஒழிக்க வேண்டும் அல்லது குறைந்தபட்சம் ஓரளவு குறைக்க வேண்டும். முடியாட்சி என்பது ஒரு தேவையற்ற கட்டமைப்பாகும், இது உகந்த நேர்மறையான முடிவுகளுக்கு வழிவகுக்காது மற்றும் ஒரே நேரத்தில் இனவெறிக்கு வழிவகுக்கும், இது அதன் மிகப்பெரிய குறைபாடு ஆகும். இத்தகைய விமர்சனங்களுக்குப் பிறகும் ஏன் அமைப்பு இன்னும் நிலவுகிறது?

•மிகவும்பொதுவானகாரணம், முடியாட்சி அதன் உண்மையான அர்த்தத்தில் நடைமுறைப்படுத்தப்படவில்லை. மாநிலத்தில் முடியாட்சியின் நேரடியான பாதகமான விளைவுகளை மக்கள் உணரவில்லை.

•பிரிட்டனின்பாதுகாப்புஉணர்வுமகுடத்தில்மட்டுமே உட்பொதிக்கப்பட்டுள்ளது, அது இல்லாமல், விஷயங்கள் மிகவும் அர்த்தமுள்ளதாக இருக்காது.

•உண்மையானஉணர்வுஇழந்துவிட்டதால், கிரீடத்தின் நடத்தை பொருத்தமற்றதாகக் கருதப்படுகிறது.

•முடியாட்சிஎன்பதுஅரசியலமைப்புச்சட்டம்.

இதுபிரிட்டனுக்குஒருதனித்துவமானமற்றும்தனித்துவஅடையாளத்தை அளிக்கிறது.

•மன்னன்குடிமக்களின்நலனுக்காகஉழைக்கக்கூடியமாநிலத்தில்உள்ளான்.

•முடியாட்சிக்குஅதன்சொந்தமுக்கியத்துவம்இல்லை.

•முடியாட்சியை ஒழிப்பதற்கான எந்தவொரு முயற்சியும் பிரிட்டனின் தேசிய வாழ்க்கை முறையின் மீதான அடிப்படைத் தாக்குதலாகும்.

தேசிய அடையாளம்:

மன்னர் ஒரு தேசிய சின்னம்

மன்னன் என்பது அவள் அல்லது அவன் ஆட்சி செய்யும் சகாப்தத்தின் வரலாற்றின் உடல் பிரதிநிதித்துவம் ஆகும். மன்னர்கள் தங்கள் ஆட்சியின் போது தேசத்தின் ஏற்ற தாழ்வுகளை சித்தரிக்கின்றனர். பிரிட்டன் ராணி ஒரு தேசிய சின்னமாக இருக்கிறார், ஏனெனில் அவர் தனது ஆட்சியின் போது தேசத்தின் வரலாற்றுடன் பிரிக்கமுடியாத வகையில் தொடர்புடையவர், மேலும் அவரை வேறு எந்த அரசியல்வாதி அல்லது ஆளுமையால் மாற்றவோ மாற்றவோ முடியாது. இது கடந்த காலத்திற்கும், நிகழ்காலத்திற்கும், எதிர்காலத்திற்கும் இடையே வாழும் தொடர்ச்சி. ஒரு மன்னர் உண்மையிலேயே தேசம், அதன் மரபுகள், விழாக்கள் மற்றும் பல விஷயங்களை சித்தரிக்கிறார். பிரிட்டிஷ் முடியாட்சி என்பது தேசத்திற்கான ஒரு கலாச்சார அலங்காரமாகும், அதில் இருந்து விலக்கப்பட்டால் அது வறியதாகத் தோன்றும். மன்னர்கள் ஒரு தேசிய அரசின் தனித்துவமான பழக்கவழக்கங்கள் மற்றும் மரபுகளின் பிரதிநிதிகள். அரசாங்கம் மக்களுக்காகவும், மக்களால், மக்களுக்காகவும் இருக்க வேண்டும் என்று மக்கள் நம்பும் உலகில், முடியாட்சிக்கு இன்னும் ஒரு இடம் உண்டு.

பிரிட்டிஷ் முடியாட்சி ஒழிப்பு

பிரிட்டனில் முடியாட்சியை ஒழிப்பதற்கு பின்வரும் வாதங்கள் முன்வைக்கப்பட்டுள்ளன:

•ஒருமுடியாட்சியின் மதிப்புகள் ஜனநாயகத்தில் இருந்து கணிசமாக வேறுபட்டவை.

•அரசு குடும்பத்தார்தனிப்பட்ட செலவினங்களுக்காக, குறிப்பாக ஆடம்பரமான விழாக்களுக்காக நிறைய அரசுப் பணத்தைச் செலவிடுகின்றனர்.

•அரசு குடும்பத்தின் அரசியல் அதிகாரத்தையும் செல்வாக்கையும் புறக்கணிக்க முடியாது.

•அரசுகும்பம்பல்வேறுதரப்பிலிருந்துதிருமணவிபத்துக்களைஏற்படுத்தியதன்மூலமும், நிதி அநாகரீகத்தை வெளிப்படுத்துவதன் மூலமும் விமர்சனங்களை அழைத்துள்ளது.

•முடியாட்சிஎன்பதுபிரித்தானியசமூகம்மற்றும்அதன்இன்றையஅரசியல்அமைப்பில்உள்ளதுவறானஎல்லாவற்றின்அடையாளமாகபெரும்பாலும்காணப்படுகிறது.

•பெரும்பாலானநவீனநாடுகள்ஜனநாயகத்தைகடைபிடிக்கின்றன.

இது மக்களை பலப்படுத்துகிறது மற்றும் அவர்களின் தலைவர்களை தேர்ந்தெடுக்கும் அதிகாரத்தை அவர்களுக்கு வழங்குகிறது. வளர்ந்த நாடுகளின் மக்கள் தேசத்தை உருவாக்கும் செயல்பாட்டில் பங்கேற்கின்றனர். அவர்கள் தங்கள் அரசாங்கத்தை அமைக்கும் மக்களைத் தேர்ந்தெடுக்கிறார்கள். இருப்பினும், முடியாட்சியைத் தக்கவைத்துக்கொள்வதன் மூலம் பிரிட்டன் இந்த விஷயத்தில் பின்தங்கியிருக்கிறது

பிரதம மந்திரி: இங்கிலாந்து

பிரதமர் நாட்டின் மிக முக்கியமான மனிதர். அரசாங்கத்தின் தலைவன் என்றும் வர்ணிக்கப்படுகிறார். பிரிட்டிஷ் அரசியலமைப்பின் தனிச்சிறப்பு என்னவென்றால், அத்தகைய உயர் பதவியில் இருப்பவருக்கு சட்டப்பூர்வ அனுமதி இல்லை. பிரதமர் அலுவலகம் தொடர்பாக ஆங்கிலேய சட்டம் மிகவும் அமைதியாக உள்ளது.

பிரதமர் தேர்வு

பிரதமரின் தேர்வு மன்னரைப் பொறுத்தது. 18 ஆம் நூற்றாண்டில், அரசு தேர்வு அத்தகைய தேர்தலில் ஒரு பயனுள்ள பங்கைக் கொண்டிருந்தது. பிரதம மந்திரி லார்ட் அல்லது ஹவுஸ் ஆஃப் காமன்ஸ் உறுப்பினராக இருக்க வேண்டும் என்பது நன்கு நிறுவப்பட்ட விதி. சர் ராபர்ட் வால்போல் முதல் அனைத்து பிரதமர்களும் ஒரு அவையில் இருந்து நியமிக்கப்பட்டுள்ளனர்.

1923 ஆம் ஆண்டு முதல் பிரதம மந்திரி ஹவுஸ் ஆஃப் காமன்ஸைச் சேர்ந்தவராக இருக்க வேண்டும் என்று ஒரு மாநாடு உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. 1923 இல் போனார் லா ராஜினாமா செய்ததால், பிரதம மந்திரியாக லார்ட் கர்சன் அல்லது ஸ்டான்லி பால்ட்வின் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். முன்னாள் ஹவுஸ் ஆஃப் லார்ட்ஸ் உறுப்பினராக இருந்தார், பிந்தையவர் ஹவுஸ் ஆஃப் காமன்ஸைச் சேர்ந்தவர். ஸ்டான்லி பால்ட்வினை விட லார்ட் கர்சன் அதிக அமைச்சரவை அனுபவம் பெற்றவர். ஆனால், கட்சியின் முக்கிய உறுப்பினர்களுடன் உரிய ஆலோசனைக்குப் பிறகு பால்ட்வினைப் பிரதமராக மன்னர் இறுதியாகத் தேர்ந்தெடுத்தார். ஹவுஸ் ஆஃப் காமன்ஸுக்கு அமைச்சரவை பொறுப்பு என்றும், ஹவுஸ் ஆஃப் லார்ட்ஸ் ஹவுஸ் ஆஃப் காமன்ஸ் அதிக சக்தி வாய்ந்ததாகவும் இருப்பதால், காமன்ஸின் பெரும்பான்மை கட்சியின் தலைவர் பிரதமராக நியமிக்கப்படுவார் என்று எதிர்பார்ப்பது இயற்கையானது.

பிரதமரின் செயல்பாடுகள்

பிரதமரின் செயல்பாடுகள் பல மற்றும் வேறுபட்டவை. அவருக்கு மகத்தான சக்திகள் மற்றும் கணிசமான அளவு கௌரவம் உள்ளது, இது அவரது செயல்பாடுகளின் பின்வரும் விளக்கத்திலிருந்து பார்க்க முடியும்.

(i) அமைச்சகத்தை உருவாக்குதல்

பிரதமர் அமைச்சகத்தை உருவாக்குகிறார். பிரதம மந்திரி நியமனத்துடன், மன்னரின் இன்றியமையாத செயல்பாடு முடிந்துவிட்டது, ஏனென்றால் பிரதமரின் அமைச்சர்களைத்

தேர்ந்தெடுப்பது மற்றும் பட்டியலை மன்னரிடம் வழங்குவது பிரதமருக்கு விடப்பட்டுள்ளது. பிரதமர் தனது அமைச்சரவை சகாக்களையும் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும். பிரதமர் எப்போது வேண்டுமானாலும் அமைச்ச உறுப்பினர்களை மாற்றலாம்.

(ii) போர்ட்ஃபோலியோக்களின் விநியோகம்

இலாகாக்களை பகிர்ந்தளிப்பது பிரதமரின் மற்றொரு முக்கியமான பணியாகும். இருப்பினும், இலாகாக்களை விநியோகிக்கும் போது, கட்சியின் முக்கிய உறுப்பினர்களுக்கு முக்கியமான இலாகாக்கள் கிடைக்கின்றனவா என்பதை அவர் பார்க்க வேண்டும். முக்கியமான இலாகாக்களுக்கு ஆசைப்படுபவர்களையும் அவர் திருப்திப்படுத்த வேண்டும்.

iii) அமைச்சரவைக் குழுவின் தலைவர்

அமைச்சரவைக் குழுவின் தலைவர் பிரதமர். அமைச்சரவைக் கூட்டங்களைக் கூட்டி அவைகளுக்குத் தலைமை தாங்குகிறார். கூட்டங்களின் நிகழ்ச்சி நிரலை அவர் தீர்மானிக்க வேண்டும், மேலும் அத்தகைய கூட்டங்களில் விவாதத்திற்காக அதன் உறுப்பினர்கள் முன்வைக்கும் முன்மொழிவுகளை அவர் ஏற்க வேண்டும் அல்லது நிராகரிக்க வேண்டும். அவர் மந்திரிகளின் செயல்பாடுகளை நிறைவேற்றுவதில் அவர்களுக்கு ஆலோசனை வழங்கலாம், எச்சரிக்கலாம் அல்லது ஊக்குவிக்கலாம்

iv) ஹவுஸ் ஆஃப் காமன்ஸ் தலைவர்

பிரதம மந்திரி ஹவுஸ் ஆஃப் காமன்ஸைச் சேர்ந்தவராக இருக்க வேண்டும் என்பது இப்போது நிறுவப்பட்ட மாநாடாகிவிட்டது. அவர் ஒட்டுமொத்த அமைச்சரவையையும் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகிறார் மற்றும் அவையின் தலைவராக செயல்படுகிறார். அரசாங்கத்தின் முக்கியமான கொள்கைகளை அவர் அறிவிக்கிறார் மற்றும் மிக முக்கியமான மசோதாக்கள் மீது பேசுகிறார். வழக்கமான வழிகள் மூலம் ஹவுஸின் அலுவல்களை ஒழுங்குபடுத்துவதற்கு அவர் பொறுப்பு. சபை உறுப்பினர்கள் ஒவ்வொரு கொள்கையின் ஊற்றாக அவரைப் பார்க்கிறார்கள்.

v) கொள்கைகளின் தலைமை ஒருங்கிணைப்பாளர்

பல அமைச்சகங்கள் மற்றும் துறைகளின் கொள்கைகளின் தலைமை ஒருங்கிணைப்பாளராக பிரதமர் இருக்கிறார். அரசு முழுமையாய் செயல்படுவதையும், பல்வேறு துறைகளின் செயல்பாடுகள் ஒன்றுடன் ஒன்று முரண்படாமல் இருப்பதையும் அவர்

பார்க்க வேண்டும். இரண்டு அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட துறைகளுக்கு இடையே மோதல் ஏற்பட்டால், பிரதமர் மத்தியஸ்தராக செயல்படுகிறார். பல்வேறு அமைச்சகங்கள் மற்றும் துறைகளுக்கு இடையே உள்ள மோதல்களை அவர் தீர்க்கிறார். இதனால், அரசாங்கத்தின் கொள்கைகளை ஒருங்கிணைப்பதில் பெரும் பங்கு வகிக்கிறார்.

vi) மன்னரின் ஒரே ஆலோசகர்

மன்னரின் ஒரே ஆலோசகர் பிரதமர். மன்னருக்கும் அமைச்சரவைக்கும் இடையிலான ஒரே தகவல்தொடர்பு சேனல் அவர் என்பதை நீங்கள் ஏற்கனவே அறிந்திருக்க வேண்டும். நியமனம் மற்றும் தேசிய முக்கியத்துவம் வாய்ந்த பிற விஷயங்களில் பிரதமர் இறையாண்மைக்கு ஆலோசனை கூறுகிறார். கௌரவங்கள் வழங்கப்படக்கூடிய நபர்களின் பெயர்களை அவர் பரிந்துரைக்கிறார். பலவிதமான நியமனங்கள் மற்றும் கணிசமான ஆதரவைப் பயிற்சி செய்வதற்கும் அவர் பொறுப்பு. சகாக்களை உருவாக்க அரசருக்கு அறிவுரை கூறும் அதிகாரமும் அவருக்கு உண்டு. எனவே, அவர் இறையாண்மையை அணுகுவதற்கான சட்டப்பூர்வ உரிமையைப் பெற்றுள்ளார், இது அமைச்சரவையின் மற்ற உறுப்பினர்கள் பொதுவாகக் கொண்டிருக்கவில்லை. இந்த காரணத்திற்காக, அவர் மன்னரை சந்திக்க பக்கிங்ஹாம் அரண்மனைக்கு அடிக்கடி செல்கிறார்.

vii) தேசத்தின் தலைவர்

பிரதமர் பெரும்பான்மை கட்சிக்கு தலைவர் மட்டுமல்ல, தேசத்தின் தலைவரும் கூட. இங்கிலாந்தில் நடக்கும் பொதுத் தேர்தல் உண்மையில் பிரதமருக்கான தேர்தல். அவர் மக்களின் நாடித்துடிப்பை உணர்ந்து, தேசம் எதிர்கொள்ளும் விஷயங்களில் உண்மையான பொதுக் கருத்தை அறிய முயற்சிக்க வேண்டும். இக்கட்டான காலங்களில் மக்களிடம் அவர் விடுத்த வேண்டுகோள் தேசத்தைக் காப்பாற்றுகிறது.

viii) கலைக்கும் சக்தி

பிரதம மந்திரிக்கு கலைக்கும் உச்ச அதிகாரம் உள்ளது, மேலும் பொது சபையை கலைக்க மன்னருக்கு ஆலோசனை வழங்குவது அவரது முழு உரிமையாகும். வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், காமன்ஸ் உறுப்பினர்கள் தங்கள் இருக்கைகளை பிரதமரின் தயவில் வைத்திருக்கிறார்கள். ஒரு பிரதமரின் கலைப்பை மன்னர் மறுக்கக்கூடிய சூழ்நிலையை கற்பனை செய்வது கடினம். இருந்தபோதிலும், பிரதமர் அமைச்சரவையை கலைப்பதற்கு ஆலோசனை வழங்குவதற்கு முன் ஆலோசனை செய்ய வேண்டும்.

ix) மற்ற அதிகாரங்கள்

அமைச்சர்களை நியமித்தல் மற்றும் பதவி நீக்கம் செய்தல் உள்ளிட்ட பரந்த அளவிலான அனுசரணை அதிகாரங்கள் பிரதமருக்கு உண்டு. முக்கியமான அரசியல், இராஜதந்திர, நிர்வாக மற்றும் திருச்சபை மற்றும் பல்கலைக்கழக நியமனங்கள் மன்னரால் அவரது பரிந்துரைகளின் பேரில் செய்யப்படுகின்றன. அவர் எப்போதாவது சர்வதேச மாநாடுகளில் கலந்து கொள்ளலாம். அவர் காமன்வெல்த் பிரதமரை வழக்கமான மாநாடுகளில் சந்திப்பார். உச்சிமாநாட்டின் போது அவர் மற்ற அரசாங்கங்களின் தலைவர்களை சந்தித்து சர்வதேச பிரச்சனைகளை விவாதிக்கலாம். அமைச்சரவையைக் கலந்தாலோசிக்காமல் பிரதமர் அடிக்கடி இந்தப் பணிகளைச் செய்கிறார். எவ்வாறாயினும், அமைச்சரவையின் ஒற்றுமை மற்றும் பிரதமரின் கௌரவம் எப்போதும் சமரசம் செய்யப்பட வேண்டும்.

பிரதமர் அரசாங்கத்தின் கோட்பாடு

பிரதம மந்திரி பயன்படுத்திய பரந்த அதிகாரங்களைக் கருத்தில் கொண்டு, இங்கிலாந்தில் ஒரு பிரதம மந்திரி அரசாங்கம் இருப்பதை சில விமர்சகர்கள் கவனித்தனர். ஆர்.எச்.எஸ். கிராஸ்மேன் எழுதுகிறார், 'போருக்குப் பிந்தைய சகாப்தம் அமைச்சரவை அரசாங்கத்தை பிரதம மந்திரி அரசாங்கமாக மாற்றுவதைக் கண்டது.' இந்த அமைப்பின் கீழ், 'இணைக்கும் ஹைபன், இணைக்கும் கொக்கி, மாநிலத்தின் சட்டமன்றப் பகுதி நிர்வாகப் பகுதி ஒரு தனி மனிதனாக மாறுகிறது. பாகேஹாட்டின் காலத்தில் கூட, பிரீமியரை தலைவர் என்றும், ப்ரைமஸ் இன்டர் பரேஸ் (சமமானவர்களில் முதன்மையானவர்) என்றும் விவரிப்பது தவறான பெயராக இருக்கலாம்.

தனக்கான அமைச்சரவையைத் தேர்ந்தெடுத்து நீக்கும் உரிமை, அதன் நிகழ்ச்சி நிரலைத் தீர்மானிக்கும் அதிகாரம், அதன் முடிவுகளை அறிவிக்கும் உரிமை, ஆட்சியைக் கலைப்பதற்கு ஆலோசனை வழங்கும் உரிமை, கட்சி உறுப்பினர்களை

ஒழுக்கத்திற்காகக் கட்டுப்படுத்தும் அதிகாரம் - இவை அனைத்தும் அவருக்குக் கிடைத்துள்ளது. ஜனாதிபதி அதிகாரங்கள். ஒவ்வொரு அமைச்சரவை அமைச்சரும் உண்மையில் பிரதமரின் முகவராக அல்லது உதவியாளராகிவிட்டார்கள். பிரதமரை கலந்தாலோசிக்காமல் எந்த அமைச்சரும் முக்கிய நடவடிக்கை எடுக்க முடியாது. அமைச்சரவை இயக்குநர் குழுவாக மாறி, பிரதமர் பொது மேலாளர் அல்லது நிர்வாக இயக்குநர் போன்றவர் என்று சொல்லலாம். முக்கியமான கொள்கை முடிவுகள் பெரும்பாலும் பிரதமர் தனியாகவோ அல்லது ஒன்று அல்லது இரண்டு கேபினட் அமைச்சர்களை கலந்தாலோசித்த பின்னரோ எடுக்கப்படும். ராபர்ட் டீலின் தனிப்பட்ட முயற்சியால் 1846 இல் சோளச் சட்டங்கள் ரத்து செய்யப்பட்டது. 1956 இல் சூயஸ் கால்வாய் மீதான படையெடுப்பு அந்தோனி ஈடன் தனது சகாக்களுடன் கலந்தாலோசித்து முடிவு செய்தார், மேலும் இஸ்ரேல் எகிப்தைத் தாக்கும் முன் அமைச்சரவைக்கு கடைசி நேரத்தில் தெரிவிக்கப்பட்டது. ஹரோல்ட் வில்சன் அமைச்சரவையைக் கலந்தாலோசிக்காமல் 1966 இல் ஹவுஸ் ஆஃப் காமன்ஸைக் கலைக்கும் இறுதி முடிவை எடுத்தார். பிரதமர் தனது கொள்கையை அறிவித்தாலோ அல்லது நடவடிக்கை எடுத்தாலோ, அவரைப் பின்பற்றுபவர்கள் அவரை எதிர்க்க வாய்ப்புகள் குறைவு, ஏனெனில் அது கட்சி ஒற்றுமைக்கும் அரசாங்கத்தின் ஸ்திரத்தன்மைக்கும் ஆபத்தை விளைவிக்கும்.

ஹெர்பர்ட் மோரிசன் மற்றும் சில விமர்சகர்கள் இங்கிலாந்தில் பிரதம மந்திரி அரசாங்கத்தை நிறுவுவதற்கான ஆய்வறிக்கையை மறுக்கின்றனர். 'அமைச்சரவையே உச்சமானது' என்றும், அமைச்சரவையின் தலைவன் பிரதமர் அல்ல என்றும் அவர்கள் கருதுகின்றனர். அமைச்சரவையின் விருப்பத்திற்கு அவர் சவாரி செய்ய முடியாது. கேப்டனாக, அவர் முழு அணியையும் தன்னுடன் அழைத்துச் செல்ல வேண்டும். கேப்டன் இல்லாமல் ஒரு அணி பலவீனமாக உள்ளது, அணி இல்லாமல் கேப்டன் இருக்க முடியாது. இருவரும் பரஸ்பர ஒத்துழைப்புடனும் சரியான இணக்கத்துடனும்

செயல்பட வேண்டும். எனவே, பிரதமர் ஒரு செயல் தலைவர் போன்றவர்.

முந்தைய இரண்டு பார்வைகளும் தீவிரமானவையாகத் தோன்றுகின்றன, மேலும் உண்மையான உண்மை இந்த இரண்டு பார்வைகளுக்கும் இடையில் உள்ளது. பிரதம மந்திரியின் அதிகாரங்கள் அரசியல் சூழ்நிலைகள் மற்றும் சம்பந்தப்பட்ட நபர்களுக்கு ஏற்ப மாறுகின்றன. எந்தவொரு அமைச்சரவை அமைச்சரையும் விட பிரதமர் அதிக சக்தி வாய்ந்தவர் என்பதில் சந்தேகமில்லை. ஆனால், மொத்த அமைச்சரவையையும் விட அவர் சக்தி வாய்ந்தவர் என்று கூற முடியாது. எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, அவர் முழு அமைச்சரவையையும் தன்னுடன் சமக்க வேண்டும்.

யூனிட் II

பாராளுமன்றம்: கலவை மற்றும் செயல்பாடுகள்

பிரிட்டிஷ் பாராளுமன்றம் உலகின் பழமையான சட்டமியற்றும் நிறுவனமாகும். இது உலகின் சிறந்த பிரதிநிதி சபைகளில் ஒன்றாகும். வாக்குச் சீட்டின் மேலாதிக்கக் கோட்பாட்டை அது இன்னும் நிலைநிறுத்துகிறது. இந்த பாராளுமன்றம் வெஸ்ட்மின்ஸ்டர் அரண்மனையில் கூடுகிறது. தற்செயலாக, இங்கிலாந்து அரசாங்கத்தின் பாராளுமன்ற வடிவம் உலகிலேயே மிகப் பழமையானது.

பாராளுமன்றத்தின் தோற்றம் மற்றும் வளர்ச்சி

சொற்பிறப்பியல் ரீதியாக, 'பாராளுமன்றம்' என்ற சொல் லத்தீன் வார்த்தையான பார்லே என்பதிலிருந்து பெறப்பட்டது,

அதாவது ஆலோசனை. தொடக்கத்தில், சட்டமன்ற, நிர்வாக மற்றும் நீதித்துறை அதிகாரங்களின் உருவகமாக இருந்த பிரிட்டிஷ் மன்னர், பணம் திரட்டுவதற்கு லார்ட்ஸ், பாரன்ஸ் மற்றும் காமன்ஸ் ஆகியோருடன் ஆலோசனை செய்வது வசதியாக இருந்தது. அதன் வேரை நார்மன் காலத்தின் மேக்னம் கான்சிலியம் (பெரிய கவுன்சில்) என்று அறியலாம். சைமன் டி மான்ட்ஃபோர்ட் 1265 இல் 'பாராளுமன்றம்' என்ற வார்த்தையை முதன்முதலில் பயன்படுத்தினார், மேலும் எட்வர்ட் I 1295 இல் புகழ்பெற்ற 'மாடல் பார்லிமென்ட்' ஐ அழைத்தார்.

1295 ஆம் ஆண்டு நடந்த 'மாடல் பார்லிமென்ட்டில்' பாரன்ஸ் மற்றும் மதகுருமார்கள் சாதாரண மக்களுடன் அமர மறுத்ததால், பிரித்தானிய அரசியலமைப்பு வரலாற்றில் இருசபை என்பது ஒரு விபத்து. எனவே, இரண்டு வீடுகள் உருவாக்கப்பட்டன: ஹவுஸ் ஆஃப் லார்ட்ஸ் மற்றும் ஹவுஸ் ஆஃப் காமன்ஸ். ஆரம்பத்தில், ஹவுஸ் ஆஃப் லார்ட்ஸ் மிகவும் சக்திவாய்ந்ததாக இருந்தது, ஆனால் 1832 ஆம் ஆண்டின் முதல் சீர்திருத்தச் சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டதன் மூலம் தொடங்கிய உரிமையின் நீட்டிப்புடன், ஹவுஸ் ஆஃப் காமன்ஸ் ஒரு பிரபலமான மற்றும் சக்திவாய்ந்த அறையாக மாறியது. 1832-1971 காலகட்டத்தில், பதினெட்டு வயதுடைய ஒவ்வொரு நபருக்கும் படிப்படியாக வாக்களிக்கும் உரிமையை வழங்கிய பல சீர்திருத்தச் சட்டங்கள் இருந்தன, இதனால் பாராளுமன்றத்தின் ஜனநாயகமயமாக்கல் செயல்முறை முடிந்தது.

பாராளுமன்றத்தின் அதிகாரங்கள் மற்றும் செயல்பாடுகள்

பாராளுமன்றம் ஒரு இறையாண்மை கொண்ட அமைப்பு. எந்தவொரு சட்டத்தையும் உருவாக்கவோ அல்லது உருவாக்கவோ அதற்கு உரிமை உண்டு, மேலும் நீதித்துறைக்கு அதன் செயலை மீறவோ அல்லது ஒதுக்கி வைக்கவோ உரிமை இல்லை. பாராளுமன்றம் பொதுவாக பின்வரும் அதிகாரங்களை கொண்டுள்ளது:

i) சட்டத்தை உருவாக்கும் அதிகாரங்கள்

கிரேட் பிரிட்டன் அரசாங்கத்தின் ஒரு ஒற்றை வடிவத்தைக் கொண்டுள்ளது, எனவே, நாடாளுமன்றத்தின் இரு அவைகளும் முழு நாட்டிற்கும் சட்டங்களை உருவாக்கும் அதிகாரத்தைக் கொண்டுள்ளன. இது பாராளுமன்றத்தின் முக்கிய பணியாகும். உண்மையான நடைமுறையில், அதற்கு நேரமும் தகுதியும் இல்லை, எனவே முன்முயற்சி அமைச்சரவையின் கைகளில் விடப்படுகிறது. சட்டமன்றம் மற்றும் நிர்வாகத் துறைகளில் அமைச்சரவை ஆதிக்கம் செலுத்துகிறது. மேலும், சட்டமன்றத் துறையில், ஹவுஸ் ஆஃப் லார்ட்ஸை விட ஹவுஸ் ஆஃப் காமன்ஸ் அதிக அதிகாரங்களைக் கொண்டுள்ளது.

(ii) நிதி சக்தி

பாராளுமன்றம் தேசிய நிதியின் பாதுகாவலர். அரசனுக்கும் பாராளுமன்றத்துக்கும் இடையில் பெரும்போர் பணப் பிரச்சினையில் இடம்பெற்றது என்பதை இங்கு சுட்டிக்காட்டலாம். இறுதியாக, நிதித்துறையில் நாடாளுமன்றத்திற்கே உச்ச அதிகாரம் உள்ளது என்று முடிவு செய்யப்பட்டது. இங்கே, ஹவுஸ் ஆஃப் காமன்ஸ் மிகவும் சக்தி வாய்ந்தது, மேலும் பாராளுமன்ற சட்டம் 1911 இன் விதியின்படி, ஹவுஸ் ஆஃப் லார்ட்ஸ் அதிகபட்சமாக ஒரு மாத காலத்திற்கு பண மசோதாக்களை தாமதப்படுத்தலாம். ஹவுஸ் ஆஃப் காமன்ஸில் மட்டுமே பண மசோதாக்களை முதலில் அறிமுகப்படுத்த முடியும்.

ii) நிர்வாகி மீதான கட்டுப்பாடு

சட்டமன்றத்திற்கு நிறைவேற்று அதிகாரத்தின் பொறுப்பு என்பது பாராளுமன்ற அரசாங்க வடிவத்தின் அடிப்படையாகும். இங்கிலாந்தில் உள்ள அமைச்சரவை பாராளுமன்றத்திற்கு பொறுப்பு. இங்கே மீண்டும், ஹவுஸ் ஆஃப் காமன்ஸ் தான் திறம்படக் கட்டுப்பாட்டைக் கடைப்பிடிப்பது ஹவுஸ் ஆஃப் லார்ட்ஸ் அல்ல. காமன்ஸ் சபை நம்பிக்கையில்லா வாக்கெடுப்பின் மூலம்

அமைச்சரவையை அதிகாரத்தில் இருந்து நீக்கலாம். இது அமைச்சரவையின் மசோதா அல்லது பட்ஜெட் முன்மொழிவை நிராகரிக்கலாம். அமைச்சர்களிடம் கேள்வி கேட்க அதன் உறுப்பினர்களுக்கு உரிமை உண்டு. அவர்கள் அரசாங்கத்திற்கு எதிராக நம்பிக்கையில்லா வாக்கெடுப்பு அல்லது தணிக்கை வாக்கெடுப்பை நகர்த்துகிறார்கள்.

(iv) குறைகளை காற்றோட்டம்

பாராளுமன்றம் என்பது பொது முக்கியத்துவம் வாய்ந்த கேள்விகள் மற்றும் பொதுமக்களின் குறைகளை காற்றோட்டம் செய்வதற்கான ஒரு விவாத மேடையாகும். இது தேசத்தின் கண்ணாடி. நாட்டின் பல்வேறு பகுதிகளில் என்ன நடந்தாலும் அதில் விவாதிக்கலாம். அதனால்தான் இது ஒரு தேசம் என்று அடிக்கடி விவரிக்கப்படுகிறது.

(v) கல்வி செயல்பாடுகள்

மக்களிடையே விழிப்புணர்வு செயல்முறையை உருவாக்குங்கள். செய்தித்தாள்கள், வானொலி மற்றும் தொலைக்காட்சிகள் அதன் விவாதங்களுக்கு அதிகபட்ச விளம்பரம் கொடுக்கின்றன. கிரேட் பிரிட்டனில் ஒரு பொதுக் கருத்தைக் கற்பிப்பதற்கும் உருவாக்குவதற்கும் இது உதவுகிறது. அரசாங்கத்தை விமர்சிக்க எதிர்க்கட்சிகளுக்கு இது வாய்ப்பளிக்கிறது.

(vi) இதர செயல்பாடுகள்

பாராளுமன்றம் அதன் உறுப்பினர்களின் உரிமைகள் மற்றும் சலுகைகளைப் பாதுகாக்கிறது. இது வருங்கால நாடாளுமன்றத் தலைவர்கள் மற்றும் அமைச்சர்களுக்கான பயிற்சிக் களத்தை வழங்குகிறது. அதன் உறுப்பினர்கள், குறிப்பாக ஹவுஸ் ஆஃப் காமன்ஸ் உறுப்பினர்கள், திறமை, திறன், ஞானம் மற்றும் நடைமுறை அரசியல்வாதிகளை வெளிப்படுத்த வேண்டும்.

இருசபை மற்றும் பாராளுமன்றம்

கிரேட் பிரிட்டனின் பாராளுமன்றம் இருசபை கட்டமைப்பைக் கொண்டுள்ளது. இது பின்வரும் இரண்டு வீடுகளைக் கொண்டுள்ளது•

•ஹவுஸ் ஆஃப்காமன்ஸ்

•ஹவுஸ் ஆஃப் லார்ட்ஸ்

மக்கள் சபை

ஹவுஸ் ஆஃப் காமன்ஸ் என்பது மக்களால் நேரடியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்படும் உறுப்பினர்களைக் கொண்ட பிரபலமான அறை. இது 'பிரிட்டிஷ் ஜனநாயகத்தின் மிகவும் சிறப்பியல்பு நிறுவனம்' என்று பொருத்தமாக விவரிக்கப்பட்டுள்ளது. இது ஒட்டுமொத்த தேசத்தையும் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பிரதிநிதிகளைக் கொண்டுள்ளது. ஹவுஸ் ஆஃப் காமன்ஸ் இப்போது முற்றிலும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட அமைப்பாகும், மேலும் அது ஜனநாயகமயமாக்கலின் நீண்ட செயல்முறை மூலம் அதன் தற்போதைய நிலையை அடைந்துள்ளது. சுதந்திரமான தேர்தல் இப்போது பிரிட்டிஷ் ஜனநாயகத்தின் இன்றியமையாத அடிப்படையாகும். தற்போது நாடாளுமன்றம் 635 உறுப்பினர்களைக் கொண்டுள்ளது. இந்த உறுப்பினர்கள் புவியியல் அடிப்படையில் அமைக்கப்பட்ட ஒற்றை உறுப்பினர் தொகுதிகளில் இருந்து ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார்கள்.

முன்னதாக சபை கலைக்கப்பட்டால், விதிமுறைகள் முடிவதற்குள் மீண்டும் தேர்தல் நடத்தப்படலாம். சபையின் பதவிக்காலம் பொதுவாக ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு மேல் நீடிக்காது, ஆனால் அது போர்கள் மற்றும் அவசரநிலைகள் போன்ற பெரும் தேசிய நெருக்கடிகளில் நீட்டிக்கப்படலாம். 1910 இல் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட ஹவுஸ் ஆஃப் காமன்ஸ் முதல் உலகப் போரின் காரணமாக 1918 வரை தொடர்ந்து வேலை செய்தது, 1935 இல் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட ஒருவர் இரண்டாம் உலகப் போரின் போது 1945 வரை தொடர்ந்தார்.

ஹவுஸ் ஆஃப் லார்ட்ஸ் உலகின் மிகப் பழமையான மேல்மன்றமாகும். இரண்டாவது அறையாக, இது ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக தொடர்ந்து இருந்து வருகிறது. இந்த மாளிகை ஆயிரத்திற்கும் மேற்பட்ட பிரபுக்களைக் கொண்டுள்ளது. 'பியர்' என்ற சொல்லுக்கு சமமானவர் என்று பொருள், முதலில் அது குறிப்பிடப்படுகிறது

மன்னரின் தலைமை நிலப்பிரபுத்துவ குத்தகைதாரர்களுக்கு. இந்த குத்தகைதாரர்கள்-தலைமைகள் அதிகமாகவோ அல்லது குறைவாகவோ சமமான சலுகைகளை அனுபவித்தனர், மேலும் அவர்கள் புதிய பாராளுமன்றம் கூடும் போது இருக்குமாறு மன்னரால் அழைக்கப்பட்டனர். ஒரு புதிய பாராளுமன்றம் கூடும் போது, ராஜா முன்பு அமர்ந்திருந்த அதே பழைய சகாக்களை அல்லது அதற்குள் அவர்கள் இறந்துவிட்டால், தங்கள் மூத்த மகன்களுக்காக அழைப்பது வழக்கமாகிவிட்டது. எனவே, சகாக்கள் ப்ரிமோஜெனிச்சர் சட்டத்தின் கீழ் பரம்பரை ஆனார்கள், அங்கு மூத்த மகனுக்கு தந்தையின் மரபைப் பெறவும், ஹவுஸ் ஆஃப் லார்ட்ஸ் உறுப்பினராகவும் உரிமை உண்டு.

ஹவுஸ் ஆஃப் லார்ட்ஸ்

தற்போது, ஹவுஸ் ஆஃப் லார்ட்ஸ் பின்வரும் வகை சகாக்களைக் கொண்டுள்ளது:

- (i) அரச இரத்தத்தின் இளவரசர்கள்
- (ii) பரம்பரை சகாக்கள்
- (iii) ஸ்காட்லாந்தின் பிரதிநிதி பியர்
- (iv) அயர்லாந்தின் பிரதிநிதி சகாக்கள்
- (v) மேல்முறையீட்டு பிரபுக்கள்
- (vi) ஆன்மீகத்தின் பிரபுக்கள்
- (vii) வாழ்க்கை சகாக்கள்

ஹவுஸ் ஆஃப் லார்ட்ஸ் உறுப்பினர்களுக்கு சில சலுகைகள் மற்றும் குறைபாடுகள் உள்ளன. அவர்கள் பேச்சு சுதந்திரத்தை

அனுபவிக்கிறார்கள் மற்றும் பொது விவகாரங்கள் பற்றி விவாதிக்க தனித்தனியாக மன்னரை சந்திக்கிறார்கள். ஹவுஸ் ஆஃப் லார்ட்ஸ் அமர்வில் இருக்கும்போது அவர்கள் கைது செய்யப்படுவதில் இருந்து விலக்கு அளிக்கப்படுகிறார்கள். தலைசிறந்த நபர்களுக்கு சகாக்களுக்கு விருது வழங்கப்படுகிறது, இதனால் நாடு அவர்களின் சேவைகளைப் பெறுவதற்கான வாய்ப்பைப் பெறுகிறது.

அமைச்சரவை அமைப்பின் அம்சங்கள்

கிரேட் பிரிட்டனில் காணப்படும் அமைச்சரவை அமைப்பு, சில அங்கீகரிக்கப்பட்ட கொள்கைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டது. கொள்கைகள் காலப்போக்கில் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன, இவை சட்டத்தை விட மரபுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டவை. பிரிட்டிஷ் அமைச்சரவையானது 'சட்டத்தால் குறைவாக நிர்வகிக்கப்படும் அரசாங்க இயந்திரத்தின் ஒரு பகுதி' என்று சரியாக விவரிக்கப்படுகிறது. இருப்பினும், பிரிட்டிஷ் அரசியலமைப்பு அமைப்பில் அமைச்சரவை மிக முக்கியமான இடத்தைப் பிடித்துள்ளது. அமைச்சரவை அமைப்பின் முக்கிய அம்சங்கள் கீழே விவாதிக்கப்பட்டுள்ளன.

1. மன்னரை அமைச்சரவையில் இருந்து விலக்குதல்

பிரிட்டிஷ் அமைச்சரவை அமைப்பின் முதல் முக்கிய அம்சம், அமைச்சரவையில் இருந்து மன்னர் விலக்கப்பட்டதாகும். மன்னர் அமைச்சரவைக்கு வெளியே நிற்கிறார், அவர் அதன் கூட்டத்தில் கலந்து கொள்ளவில்லை. அவர் நடுநிலையானவர், கட்சி அரசியலுக்கு அப்பாற்பட்டவர். எனவே, அவர் அரசியல் விவகாரங்களில் ஈடுபடக்கூடாது. அனைத்து நிர்வாக நடவடிக்கைகளும் மன்னரின் பெயரில் எடுக்கப்பட்டாலும், மன்னர் நடைமுறையில் எதையும் செய்வதில்லை. முடிவுகள் அமைச்சரவையால் எடுக்கப்படுகின்றன மற்றும் மன்னரின் ஆலோசனையின்படி செயல்படுகின்றன

மந்திரி சபை. இது கிரேட் பிரிட்டனில் அமைச்சரவை அமைப்பின் செயல்பாட்டின் அடிப்படைக் கொள்கையாகும், மேலும் அதிலிருந்து ஏதேனும் விலகல், அமைப்பைச் செயல்படுத்த முடியாததாகிவிடும். ஜார்ஜ் ஆட்சியில் இருந்தே மன்னரை அமைச்சரவையில் இருந்து விலக்கும் நடைமுறை உருவாகி வந்தது.

2. நிர்வாக மற்றும் சட்டமன்ற செயல்பாடுகளின் சேர்க்கை

அமைச்சரவை அமைப்பின் இரண்டாவது இன்றியமையாத அம்சம் நிறைவேற்று அதிகாரத்திற்கும் சட்டமன்றத்திற்கும் இடையிலான நெருக்கமான ஒத்துழைப்பாகும். அனைத்து அமைச்சர்களும் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள். பிரதமரும் அமைச்சரவை உறுப்பினர்களும் பெரும்பான்மை கட்சியை சேர்ந்தவர்கள். திணைக்களங்களின் தலைவர்கள், அமைச்சரவை உறுப்பினர்கள் நிறைவேற்று அதிகாரத்தை கட்டுப்படுத்துகிறார்கள் மற்றும் பெரும்பான்மை கட்சிகளின் தலைவர்கள், அவர்கள் பாராளுமன்றத்தையும் கட்டுப்படுத்துகிறார்கள். அரசாங்கத்தின் அமைச்சரவை வடிவில் அதிகாரங்களை கடுமையாகப் பிரிப்பது இல்லை. 'அதிகாரங்களைப் பிரித்தல் மற்றும் நிறைவேற்று அதிகாரம் சட்டமியற்றும் சபையிலிருந்து சுயாதீனமாக ஆக்கப்படும்' என்ற கொள்கைகளை அடிப்படையாகக் கொண்ட அமெரிக்க அமைப்பில் நிலைமை வேறுபட்டது.

நாடாளுமன்ற அமைப்பில், அமைச்சர்கள் சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள் மட்டுமல்ல, சட்டமன்றத்தையும் கட்டுப்படுத்துகிறார்கள். எனவே, அமைச்சரவை மிக முக்கியமான இடத்தைப் பிடித்துள்ளது, அமைச்சரவைக்கும் நாடாளுமன்றத்துக்கும் இடையே நெருக்கமான ஒத்துழைப்பு இல்லாமல், அரசாங்க அமைப்பு செயல்பட முடியாது. "பிரிட்டிஷ் அரசியலின் முழு வாழ்க்கையும் பாகேஹாட்டை சரியாகக் கவனித்தது, இது அமைச்சகத்திற்கும் பாராளுமன்றத்திற்கும் இடையிலான நடவடிக்கை மற்றும் எதிர்வினையாகும்.

3. கூட்டுப் பொறுப்பு

மூன்றாவது இடத்தில், கேபினட் அமைப்பு 'கூட்டுப் பொறுப்பு' என்ற கொள்கையை அடிப்படையாகக் கொண்டது, இது 'பிரிட்டிஷ் அரசியலமைப்பின் செயல்பாட்டின் அடிப்படைக் கல்' என்று கூறப்படுகிறது.

அனைத்து அமைச்சர்களும் ஒன்றாக நீந்துகிறார்கள் அல்லது மூழ்குகிறா

ர்கள்.

அரசின்தவறானகொள்கைக்குஒட்டுமொத்தஅமைச்சரவையும்பொறுப்பேற்க வேண்டும். அமைச்சரவை ஹவுஸ் ஆஃப் காமன்ஸுக்கு பொறுப்பாகும், மேலும் அது பிந்தையவரின் நம்பிக்கையை அனுபவிக்கும் வரை அது பதவியில் தொடர்கிறது. அமைச்சரவை ஒரு அணி போல் செயல்பட்டு நாடாளுமன்றத்தை ஒரு அணியாக சந்திக்கிறது. அதன் உறுப்பினர்கள் ஒன்றாக நிற்கிறார்கள் அல்லது விழுவார்கள். நம்பிக்கையில்லா வாக்கெடுப்பு, கண்டன வாக்கெடுப்பு மற்றும் அரசாங்க மசோதாக்களை நிறைவேற்ற மறுப்பது போன்ற பல்வேறு முறைகள் மூலம் அமைச்சரவையின் கூட்டுப் பொறுப்பு நாடாளுமன்றத்தில் நடைமுறைப்படுத்தப்படுகிறது. காமன்ஸ் சபையின் நம்பிக்கையை அமைச்சரவை அனுபவிப்பதை நிறுத்தும் போதெல்லாம், அது ராஜினாமா செய்யலாம் அல்லது காமன்ஸ் சபையை கலைக்க ஆலோசனை செய்யலாம். ஹவுஸ் ஆஃப் காமன்ஸ் கலைக்கப்பட்டால், புதிய தேர்தல் நடைபெறும். இவ்வாறு, கூட்டுப் பொறுப்பு பிரிட்டிஷ் அரசியலமைப்பு அமைப்பில் அமைச்சரவையின் ஒற்றுமையை பலப்படுத்தியுள்ளது.

4. அமைச்சர் பொறுப்பு

நான்காவது இடத்தில், பிரிட்டிஷ் அமைச்சரவை அமைப்பும் 'அமைச்சர் பொறுப்பு' என்ற கொள்கையின் அடிப்படையில் அமைந்துள்ளது. எல்.ஏ.எஸ். அமெரி எழுதுகிறார், 'அமைச்சர்களின் கூட்டுப் பொறுப்பு அவர்களின் தனிப்பட்ட பொறுப்பிலிருந்து எந்த வகையிலும் குறைத்துவிடாது. ஒரு அமைச்சர் தனது புறக்கணிப்பு மற்றும் கமிஷன் செயல்களுக்கு ஹவுஸ் ஆஃப் காமன்ஸுக்கு பொறுப்பு. மகுடத்தின் ஒவ்வொரு செயலும் குறைந்தபட்சம் ஒரு அமைச்சரால் கையொப்பமிடப்படுகிறது, அவர் செய்த செயல் சட்டவிரோதமானது என்றால், நீதிமன்றத்தில் அவர் பொறுப்பேற்க முடியும். ஒரு தனிப்பட்ட அமைச்சரின் தவறுக்காக ஒட்டுமொத்த அமைச்சரவையும் ராஜினாமா செய்யக்கூடாது. தனிப்பட்ட அமைச்சர்கள் தங்களது தனிப்பட்ட தவறுகளுக்காக ராஜினாமா செய்த சம்பவங்கள் ஏராளம். 1947 ஆம் ஆண்டு அட்லீ அரசாங்கத்தில்,

அப்போதைய கருவூலத்தின் அதிபராக இருந்த ஹக் டால்டன், ஒரு பத்திரிக்கையாளரிடம் பட்ஜெட் குறித்த சில உண்மைகளை அவர் கண்முடித்தனமாக வெளிப்படுத்தியதால் ராஜினாமா செய்தார்.

5. அரசியல் ஒருமைப்பாடு

ஐந்தாவது இடத்தில், அரசியல் ஒருமைப்பாடு என்பது அமைச்சரவை அமைப்பின் மற்றொரு இன்றியமையாத அம்சமாகும். அமைச்சரவை உறுப்பினர்கள் ஒரே அரசியல் கட்சியில் இருந்து பெறப்பட்டவர்கள். நாடாளுமன்றத்தில் பெரும்பான்மை பெறும் கட்சிக்கு அமைச்சரவை அமைக்க வாய்ப்பு அளிக்கப்படுகிறது. ஒரே அரசியல் கட்சியைச் சேர்ந்த அமைச்சர்களும் இதே கருத்தைக் கொண்டுள்ளனர். ஒத்த நோக்கங்களைக் கொண்ட ஒத்த எண்ணம் கொண்டவர்களைக் கொண்ட அமைச்சரவை அதிக வீரியத்துடனும் அதிக உறுதியுடனும் திறமையாகச் செயல்பட முடியும். பிரிட்டிஷ் அரசியலமைப்பு அமைப்பில் கூட்டணி அமைச்சும் ஒரு அரிய நிகழ்வு. இரு கட்சி முறையால், இங்கிலாந்தில் கூட்டணி அமைச்சு அதிகம் விரும்பப்படவில்லை. 1931 தேசிய அரசாங்கத்தைப் போலவே அவ்வப்போது கூட்டணிகள் இருந்தபோதிலும், இவை எண்ணிக்கையில் குறைவாகவே உள்ளன மற்றும் அசாதாரண சூழ்நிலைகளில் உருவாக்கப்பட்டவை. மேலும், கூட்டணி ஆட்சி நீண்ட காலம் நீடிக்காது. எனவே, அரசியல் ஒருமைப்பாடு கூட்டுப் பொறுப்பின் கொள்கைகளுக்கு வலு சேர்க்கிறது, இது பிரிட்டிஷ் அமைச்சரவை அமைப்பின் முழு கட்டமைப்பையும் கொண்டுள்ளது.

5. பிரதமரின் தலைமை

அமைச்சரவை அமைப்பின் ஆறாவது இன்றியமையாத அம்சம் பிரதமரின் தலைமை. ஜான் மோர்லியின் கூற்றுப்படி, 'பிரதம மந்திரி', 'அமைச்சரவையின் முக்கிய கல்.' அமைச்சரவை உறுப்பினர்கள் சமமான நிலையில் நின்றாலும், பிரதமர் அணியின் கேப்டன். அவரது பரிந்துரையின் பேரில் மற்ற உறுப்பினர்கள் நியமிக்கப்படுகிறார்கள், மேலும் அவர் விரும்பும் போதெல்லாம் அவர் தனது அணியை

மாற்றியமைக்கலாம். அவர் கட்சியின் அங்கீகரிக்கப்பட்ட தலைவர். சக ஊழியர்களிடையே கருத்து வேறுபாடுகள் ஏற்பட்டால் நடுவராக செயல்படுவார். அவர் அரசாங்கத்தின் பல்வேறு துறைகளின் பணிகளை ஒருங்கிணைத்து மேற்பார்வை செய்கிறார். அவரது ராஜினாமா என்பது முழு அமைச்சரவையையும் ராஜினாமா செய்வதாகவும் அமைச்சையும் ராஜினாமா செய்வதாகும்

6. அமைச்சரவைக் கூட்டங்களின் இரகசியம்

பிரிட்டிஷ் அமைச்சரவை அமைப்பின் கடைசி அம்சம் அமைச்சரவைக் கூட்டங்களின் இரகசியம். அமைச்சரவை நடவடிக்கைகள் அனைத்தும் இரகசியமாகவே நடத்தப்படுகின்றன. அமைச்சரவையின் நடவடிக்கைகள் மற்றும் கொள்கைகள் தொடர்பாக அமைச்சரவை உறுப்பினர்கள் முழுமையான இரகசியத்தைப் பேண வேண்டும் என எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. உத்தியோகபூர்வ இரகசியச் சட்டத்தின்படி இரகசியக் காப்புப் பிரமாணம் செய்கிறார்கள். சட்டரீதியாக, அமைச்சரவையால் எடுக்கப்பட்ட முடிவுகள் மன்னருக்கு அறிவுரை கூறும் இயல்புடையவை மற்றும் அவரது அனுமதியின்றி வெளியிட முடியாது. அமைச்சரவையின் கூட்டங்கள் எங்கும் எந்த நேரத்திலும் நடத்தப்படலாம் என்றாலும், அவை வழக்கமாக ஒவ்வொரு புதன்கிழமையும் 10, டவுனிங் தெருவில் உள்ள அமைச்சரவை அறையில் நடைபெறும். அசாதாரண சூழ்நிலைகளில், அமைச்சரவையின் கூட்டங்கள் அடிக்கடி இருக்கலாம். எந்த நேரத்திலும் அவசரக் கூட்டங்கள் அழைக்கப்படலாம்.

1917 ஆம் ஆண்டில் லாயிட் ஜார்ஜ் III நிரந்தர அமைச்சரவை செயலகத்தை நிறுவியது, நடவடிக்கைகளின் நிமிடங்களை எழுதவும் இரகசியத்தை பராமரிக்கவும் உதவியது. அமைச்சரவைக் கூட்டத்தின் நடவடிக்கைகள் இரகசியமானது கூட்டுப் பொறுப்பு மற்றும் அமைச்சரவை ஒற்றுமையைப் பேண உதவுகிறது. மேலும், அமைச்சரவையின் ஒற்றுமையை வலுப்படுத்தும் வகையில் ஒரு

பிரேரணைக்கு ஆதரவாகவோ எதிராகவோ வாக்களிப்பதன் மூலம் அதன் முடிவுகள் எட்டப்படுவதில்லை. பிரதமர், உறுப்பினர்களின் கருத்துக்களை அறிந்து, தனது செல்வாக்கைப் பயன்படுத்தி ஒரு பொதுவான முடிவை எட்ட முயற்சிக்கிறார். அமைச்சரவை உறுப்பினர்கள் தங்கள் கருத்துக்களை தெரிவிக்க சுதந்திரமாக உள்ளனர், ஆனால் ஒரு முடிவு எடுக்கப்பட்டவுடன், அவர்கள் உறுதியாக அதன் பின்னால் நிற்கிறார்கள். எனவே, இரகசியம் மற்றும் கட்சி ஒற்றுமை ஆகியவை பிரிட்டிஷ் அமைச்சரவை அமைப்பின் கடைசி ஆனால் முக்கிய அம்சமாக கருதப்படலாம்.

மந்திரி சபை

அரசியல் அமைப்புகளில் அமைச்சரவை, அரசாங்கத் துறைகளின் தலைவர்களாகப் பணியாற்றும் மாநிலத் தலைவரின் ஆலோசகர்களின் குழு. ஒரு பாராளுமன்றத்தில் சட்டமியற்றும் அதிகாரங்கள் எங்கிருந்தாலும் அமைச்சரவை அரசாங்கத்தின் முக்கிய அங்கமாக மாறியுள்ளது, ஆனால் அதன் வடிவம் பல்வேறு நாடுகளில் குறிப்பிடத்தக்க அளவில் வேறுபடுகிறது, இரண்டு குறிப்பிடத்தக்க எடுத்துக்காட்டுகள் ஐக்கிய இராச்சியம் மற்றும் அமெரிக்கா.

அரசாங்கத்தின் அமைச்சரவை அமைப்பு கிரேட் பிரிட்டனில் உருவானது. 17 ஆம் மற்றும் 18 ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் தனியுரிமை கவுன்சிலில் இருந்து அமைச்சரவை உருவாக்கப்பட்டது ஆங்கிலேய மன்னர்களான சார்லஸ் II (ஆட்சி 1660-85) மற்றும் அன்னை (1702-14) ஆகியோர் பிரைவி கவுன்சிலின் முன்னணி உறுப்பினர்களுடன் தொடர்ந்து ஆலோசனை செய்யத் தொடங்கினர். அன்னை ஆட்சியில், வாராந்திர மற்றும் சில நேரங்களில் தினசரி, இந்த முன்னணி மந்திரிகளின் தேர்வுக் குழுவின் கூட்டங்கள் நிர்வாக அரசாங்கத்தின் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட இயந்திரமாக மாறியது, மேலும் தனியுரிமை கவுன்சிலின் அதிகாரம் தவிர்க்க முடியாத வீழ்ச்சியில் இருந்தது. கொஞ்சம் ஆங்கிலம் பேசும் ஜார்ஜ் I (1714-27) 1717 இல்

குழுவடனான கூட்டங்களில் கலந்துகொள்வதை நிறுத்திய பிறகு, அந்த அமைப்பு அல்லது அமைச்சரவையில் முடிவெடுக்கும் செயல்முறை, இப்போது அறியப்பட்டபடி, படிப்படியாக ஒரு தலைவரை மையமாகக் கொண்டது, அல்லது பிரதமர். இந்த அலுவலகம் சர் ராபர்ட் வால்போலின் நீண்ட தலைமை அமைச்சராக (1721-42) தோன்றத் தொடங்கியது மற்றும் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் சர் வில்லியம் பிட்டால் உறுதியாக நிறுவப்பட்டது.

1832 ஆம் ஆண்டு சீர்திருத்த மசோதா நிறைவேற்றப்பட்டது, அமைச்சரவை அரசாங்கத்தின் இரண்டு அடிப்படைக் கொள்கைகளை தெளிவுபடுத்தியது: ஒரு அமைச்சரவையானது ஹவுஸ் ஆஃப் காமன்ஸில் பெரும்பான்மையைக் கொண்ட கட்சி அல்லது அரசியல் பிரிவிலிருந்து பெறப்பட்ட உறுப்பினர்களைக் கொண்டதாக இருக்க வேண்டும் மற்றும் ஒரு அமைச்சரவை உறுப்பினர்கள் கூட்டாகப் பொறுப்பேற்க வேண்டும். அரசாங்கத்தின் அவர்களின் நடத்தைக்கான பொதுவானது. காமன்ஸில் பெரும்பான்மை ஆதரவைப் பெற்றாலன்றி, இனிமேல் எந்த அமைச்சரவையும் தன்னை அதிகாரத்தில் வைத்திருக்க முடியாது. ஹவுஸ் ஆஃப் காமன்ஸில் அமைச்சரவைக்கு ஆதரவை ஒழுங்கமைக்க ஒரு அரசியல் கட்சியில் ஒற்றுமை சிறந்த வழி என்பதை நிரூபித்தது, மேலும் இங்கிலாந்தில் அமைச்சரவை அரசாங்கத்துடன் இணைந்து கட்சி அமைப்பு உருவாக்கப்பட்டது.

நவீன பிரிட்டிஷ் அமைச்சரவை

கிரேட் பிரிட்டனில் இன்று அமைச்சரவையில் சுமார் 15 முதல் 25 உறுப்பினர்கள் அல்லது அமைச்சர்கள் பிரதம மந்திரியால் நியமிக்கப்பட்டுள்ளனர், அவர்கள் காமன்ஸில் பெரும்பான்மை வாக்குகளைப் பெறும் திறனின் அடிப்படையில் மன்னரால் நியமிக்கப்பட்டுள்ளனர். அமைச்சரவையைத் தேர்ந்தெடுப்பதற்கு முன்னர் அதிகாரம் பெற்றிருந்தாலும், இப்போது இறையாண்மையானது பாராளுமன்றத்தின் பெரும்பான்மைக் கட்சியின் தலைவரை அரசாங்கத்தை அமைக்க அழைக்கும் வெறும்

சம்பிரதாயமான செயலுக்கு மட்டுப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. பிரதம மந்திரி தனது சொந்த கட்சிக்குள் (அல்லது கட்சிகளின் கூட்டணிக்குள்) பல்வேறு பிரிவுகளை பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் மற்றும் சமநிலைப்படுத்தும் ஒரு அமைச்சரவையை ஒன்றாக இணைக்க வேண்டும். அமைச்சரவை உறுப்பினர்கள் அனைவரும் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களாக இருக்க வேண்டும், பிரதமரைப் போலவே இருக்க வேண்டும். அமைச்சரவையின் உறுப்பினர்கள் முக்கிய அரசாங்கத் துறைகள் அல்லது உள்துறை, வெளியுறவு மற்றும் கருவூலம் (கருவூலம்) போன்ற அமைச்சகங்களுக்குத் தலைமை தாங்குகிறார்கள். மற்ற அமைச்சர்கள் போர்ட்ஃபோலியோ இல்லாமல் பணியாற்றலாம் அல்லது சினெக்யூர் அலுவலகங்களை வைத்திருக்கலாம் மற்றும் அவர்களின் ஆலோசனை அல்லது விவாதத் திறன் ஆகியவற்றின் மதிப்பு காரணமாக அமைச்சரவையில் சேர்க்கப்படுவார்கள். அமைச்சரவையானது தனிப்பட்ட அமைச்சர்கள் தலைமையிலான குழுக்களின் மூலம் அதன் பெரும்பாலான பணிகளைச் செய்கிறது, மேலும் அதன் ஒட்டுமொத்த செயல்பாடும் செயலகத்தால் ஒருங்கிணைக்கப்படுகிறது, இது தொழில் சிவில் ஊழியர்களைக் கொண்டுள்ளது. அமைச்சரவை வழக்கமாக லண்டனில் உள்ள 10 டவுனிங் தெருவில் உள்ள பிரதமரின் அதிகாரப்பூர்வ இல்லத்தில் கூடுகிறது.

கேபினட் அமைச்சர்கள் தங்கள் துறைகளுக்குப் பொறுப்பாவார்கள், ஆனால் ஒட்டுமொத்த அமைச்சரவையும் அதன் நடவடிக்கைகளுக்கு நாடாளுமன்றத்திற்குப் பொறுப்பேற்க வேண்டும், மேலும் அதன் தனிப்பட்ட உறுப்பினர்கள் அமைச்சரவையின் கொள்கைகளைப் பகிரங்கமாகப் பாதுகாக்கத் தயாராக இருக்க வேண்டும். அமைச்சரவைக் கூட்டங்களின் இரகசியத்திற்குள் அமைச்சரவை உறுப்பினர்கள் ஒருவருக்கொருவர் சுதந்திரமாக கருத்து வேறுபாடு கொள்ள முடியும், ஆனால் ஒரு முடிவை எட்டியதும், காமன்ஸ் மற்றும் பொது மக்களுக்கு முன்பாக அமைச்சரவையின் கொள்கைகளை ஆதரிக்க அனைவரும் கடமைப்பட்டுள்ளனர்.

நம்பிக்கை வாக்கெடுப்பின் இழப்பு அல்லது காமன்ஸில் ஒரு பெரிய சட்டமன்ற மசோதா தோற்கடிக்கப்பட்டால், அமைச்சரவை அதிகாரத்தில் இருந்து வீழ்ச்சியடைந்து அதன் உறுப்பினர்களின் கூட்டு ராஜினாமா என்று பொருள்படும்.

அரிதாகவே தனிப்பட்ட அமைச்சர்கள் தங்கள் சக ஊழியர்களால் நிராகரிக்கப்படுகிறார்கள் மற்றும் அவர்களின் கொள்கை முன்முயற்சிகளுக்கான முழுப் பொறுப்பையும் ஏற்க வேண்டிய கட்டாயத்தில் உள்ளனர்; சர் சாமுவேல் ஹோரே 1935 இல் பாசிச இத்தாலியை சமாதானப்படுத்த முன்மொழிந்ததற்காக ராஜினாமா செய்தார். அமைச்சரவைக்குள் ஒருமித்த கருத்து மற்றும் கூட்டு நடவடிக்கை தேவை என்ற போதிலும், இறுதி முடிவெடுக்கும் அதிகாரம் கட்சித் தலைவர் என்ற முறையில் பிரதமரிடமே உள்ளது. காமன்வெல்த்தின் பல்வேறு உறுப்பு நாடுகள், குறிப்பாக இந்தியா, கனடா, ஆஸ்திரேலியா மற்றும் நியூசிலாந்து, கிரேட் பிரிட்டனில் உருவாக்கப்பட்ட அரசாங்கத்துடன் நெருக்கமாக தொடர்புடைய அமைச்சரவை அமைப்புகளை பராமரிக்கின்றன.

கான்டினென்டல் ஐரோப்பா

கான்டினென்டல் ஐரோப்பாவில் அமைச்சரவை அல்லது மந்திரி சபை, இதேபோல் பிரிட்டிஷ் அமைப்பிலிருந்து சில வேறுபாடுகள் இருந்தாலும், பாராளுமன்ற அரசாங்க அமைப்புகளின் உள்ளார்ந்த பகுதியாக மாறியது. நவீன அலமாரிகள் முதன்முதலில் ஐரோப்பாவில் 19 ஆம் நூற்றாண்டில் அரசியலமைப்பு அரசாங்கத்தின் படிப்படியான பரவலுடன் தோன்றின. மன்னர்கள் முன்பு பல்வேறு நிர்வாக செயல்பாடுகளைச் செய்ய தங்கள் நீதிமன்ற வட்டங்களின் உறுப்பினர்களைப் பயன்படுத்தினர், ஆனால் அரசியலமைப்பு ஆட்சியை நிறுவுவது ஒரு மன்னரின் அமைச்சர்களுக்கு ஒரு புதிய அந்தஸ்தைக் கொடுத்தது. பட்ஜெட் விவகாரங்கள் மற்றும் சட்டமியற்றும் செயல்களுக்கு ஒப்புதல் தேவைப்படும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பாராளுமன்றங்களை உருவாக்குவதே இதற்குக்

காரணம். அமைச்சர்கள் இப்போது அரசாங்கத்தின் செயல்முறைகளுக்கான மன்னரின் பொறுப்பை பகிர்ந்து கொள்ள வந்தனர், மேலும் பாராளுமன்றத்தில் கொள்கை முன்மொழிவுகளை பாதுகாப்பது அவர்களின் பணியாக மாறியது. 19 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலும் 20 ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் இந்த அமைச்சர்களைத் தேர்ந்தெடுக்கும் அதிகாரம் படிப்படியாக மன்னரிடமிருந்து தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பிரதம மந்திரிகளுக்கு மாறியது.

பாரம்பரியமாக பல ஐரோப்பிய நாடுகளில், குறிப்பாக இத்தாலி மற்றும் பிரான்ஸ், பல கட்சிகள் அதிகாரத்திற்காக போட்டியிட்டன, மேலும் எந்த ஒரு கட்சியும் பாராளுமன்றத்தில் நிலையான பெரும்பான்மையை நிரூபிக்க முடியவில்லை. இந்த நிலைமைகளின் கீழ், பல சிறுபான்மைக் கட்சிகளின் ஆதரவைக் கொண்ட கூட்டணி அமைச்சரவை மட்டுமே சட்டமன்றப் பெரும்பான்மையைத் திரட்டி அரசாங்கத்தை அமைக்க முடியும். பிரான்ஸ் மற்றும் இத்தாலியில் உள்ள பல கட்சி அமைப்புகள் நிலையற்ற மற்றும் ஒற்றுமையற்ற கூட்டணிகளுக்கு வழிவகுத்தன, அவை அரிதாகவே நீண்ட காலம் அதிகாரத்தில் இருந்தன. இதற்குப் பரிகாரமாக, சார்லஸ் டி கோல் (1958) கீழ் பிரான்ஸ் ஐந்தாவது குடியரசை நிறுவியபோது, அது பாராளுமன்ற அமைப்பைத் தக்க வைத்துக் கொண்டது, ஆனால் ஜனாதிபதியின் அதிகாரத்தை வலுப்படுத்தியது, அவர் நேரடியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு பிரதமர் (பிரதமர்) மற்றும் அமைச்சரவையை நியமிக்கிறார். இந்த சீர்திருத்த முறையானது, நாடாளுமன்றத்தின் ஒப்புதலைச் சார்ந்திருக்கும் அமைச்சரவைகளால் அடிக்கடி காட்டப்படும் பலவீனங்களைச் சமாளிக்கக்கூடிய நிறைவேற்று அதிகாரத்தின் வடிவத்திற்கான தேடலுக்கு ஒரு எடுத்துக்காட்டு. இரண்டாம் உலகப் போருக்குப் பிறகு, பாதகமான பாராளுமன்ற வாக்குகளால் தூண்டப்பட்ட அடிக்கடி அமைச்சரவை நெருக்கடிகளின் பிரச்சினைக்கு மேற்கு ஜெர்மனி வேறுபட்ட தீர்வைக் கண்டறிந்தது. ஜெர்மன் அடிப்படைச் சட்டம்

அல்லது அரசியலமைப்பில் உள்ள ஒரு விதி, பன்டெஸ்டாக் அல்லது பாராளுமன்றத்தின் கீழ் சபை, நம்பிக்கையில்லா வாக்கெடுப்பின் மூலம் ஒரு கூட்டாட்சி அதிபரை (பிரதமர்) பதவியில் இருந்து கட்டாயப்படுத்த முடியும், அதே நேரத்தில் அது ஒரு வாரிசைத் தேர்ந்தெடுக்கும் ஒரு முழுமையான பெரும்பான்மை

அமைச்சரவையின் செயல்பாடுகள்

பிரிட்டிஷ் அரசியலமைப்பு அமைப்பில் அமைச்சரவை ஒரு தனித்துவமான இடத்தைப் பிடித்துள்ளது. பிரிட்டிஷ் அரசியலமைப்பை எழுதியவர்கள் அந்த நாட்டின் அரசியல் அமைப்பில் அமைச்சரவையின் நிலையை விவரிக்க வண்ணமயமான சொற்றொடர்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். 'அரசியல் வளைவின் முக்கிய கல், அரசின் கப்பலின் திசைமாற்றி, அரசாங்கத்தின் மைய இயக்க கருவி மற்றும் முழு அரசியல் இயந்திரமும் சுழலும் மையமாக இது விவரிக்கப்படுகிறது. கிரேட் பிரிட்டனில் அமைச்சரவையின் முக்கியத்துவத்தை வலியுறுத்தும் முதல் அரசியலமைப்பு அதிகாரம் Bagehot ஆகும். இது அரசியல் துறையில் முக்கிய இடத்தைப் பிடித்துள்ளது மற்றும் அரசாங்க அமைப்பில் மேலாதிக்கப் பாத்திரத்தை வகிக்கிறது. இது பல செயல்பாடுகளை கொண்டுள்ளது மற்றும் பின்வரும் தலைப்புகளின் கீழ் நமது வசதிக்காக அவற்றைப் பிரிக்கலாம்

(i) இது தேசிய கொள்கையை தீர்மானிக்கிறது:

உள்நாட்டிலும் வெளிநாட்டிலும் பின்பற்றப்பட வேண்டிய முக்கிய தேசிய கொள்கைகளை அமைச்சரவை தீர்மானிக்கிறது. அனைத்து வகையான தேசிய மற்றும் சர்வதேச பிரச்சனைகள் அமைச்சரவையில் விவாதிக்கப்பட்டு பல்வேறு கொள்கைகள் தொடர்பான முடிவுகள் எடுக்கப்படுகின்றன. இது அரசின் உண்மையான நிர்வாகி. உண்மையான நிர்வாகியாக, அமைச்சரவை தேசியக் கொள்கையின் வரிகளை வரையறுத்து, உள்நாட்டில் அல்லது வெளிநாட்டில் ஏற்படும் ஒவ்வொரு தற்போதைய பிரச்சனையும்

எவ்வாறு நடத்தப்பட வேண்டும் என்பதை தீர்மானிக்கிறது. தனிப்பட்ட அமைச்சர்கள் நிர்வாகத் துறைகளின் பொறுப்பில் உள்ளனர். அமைச்சரவை கொள்கைகளை தீர்மானிக்கிறது மற்றும் அந்தந்த துறைகள் அவற்றை செயல்படுத்துகின்றன.

(ii) இது நிறைவேற்று அதிகாரங்களின் முக்கிய பாதுகாவலர்:

அமைச்சரவை கொள்கைகளை வகுத்து வரையறுப்பது மட்டுமின்றி, செயல்படுத்தவும் செய்கிறது. பாராளுமன்றத்தின் ஒப்புதலுக்கு உட்பட்டு தேசிய நிறைவேற்று அதிகாரத்தை அது பயன்படுத்துகிறது. ஒரு நல்ல நிர்வாகத்தின் அடிப்படைத் தேவை என்னவென்றால், ஒரு கொள்கை தெளிவாக வடிவமைக்கப்பட்டு திறமையாக செயல்படுத்தப்பட வேண்டும். அமைச்சரவை கொள்கைகளை வகுத்து அதன் நிறைவேற்றத்தையும் பார்க்கிறது. அமைச்சரவையில் அங்கம் வகிப்பவர்களோ இல்லையோ, அனைத்து அமைச்சர்களும் அமைச்சரவை வகுத்துள்ள கொள்கைகளை நிறைவேற்றி, நாடாளுமன்றம் இயற்றும் சட்டங்களை அமல்படுத்த வேண்டும். ஒரு அமைச்சரின் கடமை, தன் துறை சிறப்பாக செயல்படுவதைப் பார்க்க வேண்டும். அவர் தனது கீழ் பணிபுரியும் மூத்த அரசு ஊழியர்களின் பணியை மேற்பார்வையிடுகிறார் மற்றும் அரசாங்க கொள்கைகளை செயல்படுத்துவதில் அவர்களுக்கு வழிகாட்டுகிறார்.

மாநிலத்தின் உயர் அதிகாரிகளை நியமிப்பதற்கும் அமைச்சரவை பொறுப்பு. ராஜா ஒரு பெயரளவு நிர்வாகத் தலைவர், அதேசமயம் அமைச்சர்கள் உண்மையான நிர்வாகத் தலைவர்கள். எனவே, நிர்வாகப் பணியின் ஒவ்வொரு விவரத்திற்கும் அமைச்சரவை பொறுப்பாகும்.

(iii) இது சட்டமியற்றும் பணிகளைக் கட்டுப்படுத்துகிறது மற்றும் வழிகாட்டுகிறது:

கடுமையான அதிகாரப் பிரிப்பு இல்லாதது பிரிட்டிஷ் அரசியலமைப்பின் அடிப்படைக் கொள்கையாகும். அமைச்சரவை உறுப்பினர்கள் ஹவுஸ் ஆஃப் காமன்ஸுக்கு பொறுப்பு. பிரதம மந்திரி அமைச்சரவையின் தலைவர் மற்றும் பொது சபையின் தலைவர். பாராளுமன்றத்தின் செயல்பாடுகளை அமைச்சரவை வழிநடத்துகிறது மற்றும் பெரும்பாலும் கட்டுப்படுத்துகிறது. அமைச்சர்கள் நாடாளுமன்றத்தில் சட்டமன்ற நடவடிக்கைகளைத் தயாரித்து, அறிமுகப்படுத்தி, முன்னோடியாகச் செய்கிறார்கள். மேலும், தாங்கள் கொண்டு வந்த மசோதாக்களுக்கு விளக்கம் அளித்து உறுப்பினர்களை நிறைவேற்ற வலியுறுத்துகின்றனர். நடைமுறையில், நாடாளுமன்றத்தின் பெரும்பாலான நேரங்கள் அமைச்சரவையால் முன்வைக்கப்பட்ட சட்ட முன்மொழிவுகளைக் கருத்தில் கொள்ளவே செலவிடப்படுகிறது. அமைச்சரவையால் அறிமுகப்படுத்தப்படும் அனைத்து மசோதாக்களும் பொதுவாக நாடாளுமன்றத்தில் பெரும்பான்மைக் கட்சியின் ஆதரவின் காரணமாக நிறைவேற்றப்படுகின்றன.

அரசாங்க மசோதா நிராகரிக்கப்பட்டால், முழு அமைச்சரவையும் ராஜினாமா செய்யும் அல்லது காமன்ஸ் சபையை கலைக்க முயல்கிறது. அமைச்சரவையால் எதிர்க்கப்பட்ட மசோதா, சட்டமாக மாற வாய்ப்பில்லை. உண்மையில், அமைச்சரவை ஒரு சிறிய சட்டமன்றமாக மாறிவிட்டது, இன்று அது பாராளுமன்றத்தின் ஆலோசனை மற்றும் ஒப்புதலுடன் சட்டம் இயற்றும் அமைச்சரவை என்று கூறப்படுகிறது.

(iv) இது தேசிய நிதியைக் கட்டுப்படுத்துகிறது:

அமைச்சரவை தேசிய நிதியைக் கட்டுப்படுத்துகிறது. தேசத்தின் முழுச் செலவுக்கும் இது பொறுப்பு. என்ன வரிகள் விதிக்கப்படும் மற்றும் இந்த வரிகள் எவ்வாறு வசூலிக்கப்படும் என்பதை இது தீர்மானிக்கிறது. இது ஹவுஸ் ஆஃப் காமன்ஸில் அறிமுகப்படுத்தப்படுவதற்கு முன்பு பட்ஜெட்டை இறுதி செய்கிறது.

கருவூல அதிபர் அமைச்சரவையின் முக்கியமான உறுப்பினர். அவர் ஆண்டு வரவு செலவுத் திட்டத்தைத் தயாரிக்கிறார், பொதுவாக பட்ஜெட் நாடாளுமன்றத்தில் சமர்ப்பிக்கப்படுவதற்கு முன்பு அமைச்சரவையில் விவாதிக்கப்படுகிறது. நிச்சயமாக, அமைச்சரவையின் அனைத்து உறுப்பினர்களுக்கும் புதிய வரிவிதிப்பு முன்மொழிவுகளை வெளிப்படுத்த அவர் கட்டுப்படமாட்டார். எவ்வாறாயினும், முழு அமைச்சரவையும் ஒரு குழுவாக செயல்படுகிறது மற்றும் அமைச்சரவை இந்த விஷயத்தில் இரகசியத்தை பராமரிக்கிறது. பல்வேறு நிதி நடவடிக்கைகளின் நன்மை தீமைகளை ஆராய அமைச்சரவைக்கு உரிமை உண்டு.

(v) இது பல்வேறு துறைகளின் கொள்கைகளை ஒருங்கிணைக்கிறது:

அரசு பல துறைகளாகப் பிரிக்கப்பட்டு, அனைத்துத் துறைகளும் நல்லிணக்கத்துடனும், ஒத்துழைப்போடு செயல்படாத வரையில் வெற்றி பெற முடியாது. அதனால்தான் நிர்வாகத்தில் கவனமாக ஒருங்கிணைப்பு தேவை. அமைச்சரவை, உண்மையில், இந்த பணியை செய்கிறது. பல்வேறு துறைகளின் முன்மொழிவுகள் சில சமயங்களில் முரண்பட்டதாகவும் முரண்பாடாகவும் இருக்கலாம். எனவே, பல்வேறு துறைகளின் கொள்கைகளை ஒருங்கிணைப்பது அமைச்சரவையின் பொறுப்பாகும். சில ஒருங்கிணைப்பு நடவடிக்கைகளை சம்பந்தப்பட்ட துறைகளால் கீழ் மட்டங்களில் அடைய முடியும் என்றாலும், அமைச்சரவை மட்டத்தில் பரந்த அம்சங்களை அடைய வேண்டும். எனவே, அமைச்சரவை, துறைசார் கொள்கைகள் மற்றும் திட்டங்களில் உராய்வு, ஒன்றுடன் ஒன்று மற்றும் விரயம் ஆகியவற்றைத் தடுக்கிறது. இது அரசாங்கத்தின் செயல்பாடுகளை ஒருங்கிணைத்து வழிகாட்டுகிறது.

அமெரிக்காவில் அமைச்சரவை

ஜனாதிபதியின் அமைச்சரவை நாட்டின் சட்டத்திற்கு தெரியாது. இது கடந்த 200 ஆண்டுகளில் மரபுகளால் வளர்ந்துள்ளது. ஸ்தாபக தந்தைகள் அதை ஒரு அத்தியாவசிய நிறுவனமாக கருதவில்லை.

'அரசியலமைப்பாளர்களில் பலர் செனட்-அது உருவாக்கப்பட்ட நேரத்தில் 26 உறுப்பினர்களைக் கொண்ட ஒரு சிறிய அமைப்பு ஜனாதிபதியின் ஆலோசனைக் குழுவாக செயல்படும் என்று கருதினர். முதல் ஜனாதிபதி, ஜார்ஜ் வாஷிங்டன் உண்மையில் செனட்டை நடத்த முயன்றார். ஆனால் சோதனை மிகவும் ஊக்கமளிப்பதாக இருந்தது, அது மீண்டும் மீண்டும் செய்யப்படவில்லை. இயற்கையாகவே, அமெரிக்க ஜனாதிபதி நிர்வாகத் துறைகளின் தலைவர்களிடம் ஆலோசனைக்காக திரும்பும் நடைமுறையை உருவாக்கினார். இது தொடர்பாக, ஒவ்வொரு நிர்வாகத் துறையிலும் உள்ள முதன்மை

அதிகாரிகளின் கருத்தை எழுத்துப்பூர்வமாக ஜனாதிபதி கோரலாம் என்று அரசியலமைப்பு வழங்குகிறது. 'நிர்வாகத்துறைகளின்தலைவர்களின்கூட்டங்கள்விரைவில்அமைச்சரவைக்கூட்டங்கள்என்றுஅழைக்கப்பட்டன. இதனால், அமைச்சரவை வசதி, பயன்பாடு என எழுந்துள்ளது. வில்லியம் ஹோவர்ட் டாஃப்டின் கூற்றுப்படி: 'அமைச்சரவை என்பது ஜனாதிபதியின் விருப்பத்தின் வெறும் உருவாக்கம். இது சட்டத்திற்கு புறம்பானது மற்றும் அரசியலமைப்பிற்கு அப்பாற்பட்ட அமைப்பாகும். இது வழக்கப்படி மட்டுமே உள்ளது. ஜனாதிபதி அதைக் கைவிட விரும்பினால், அவர் அவ்வாறு செய்யலாம். இன்னும் சட்டம் தெரியவில்லை என்றாலும், அது அமெரிக்காவின் நிறுவன கட்டமைப்பின் ஒருங்கிணைந்த பகுதியாக மாறிவிட்டது.

கலவை:

அமைச்சரவையின் அளவு ஒரு நிலையான வளர்ச்சிக்கு உட்பட்டுள்ளது. ஜார்ஜ் வாஷிங்டனின் அமைச்சரவை ஏற்கனவே உள்ள துறைகளின் நான்கு தலைவர்களை மட்டுமே உள்ளடக்கியது. மேலும் பல துறைகள் உருவாக்கப்பட்டதன் மூலம் அமைச்சரவையின் பலம் பன்னிரண்டாக அதிகரித்துள்ளது. தவிர, ஜனாதிபதி மற்றவர்களையும் சேர்க்கலாம். சில ஜனாதிபதிகள் அமைச்சரவைக் கூட்டங்களுக்கு துணைத் தலைவரை அழைக்கின்றனர். அடிக்கடி, சில நிர்வாக கமிஷன்கள், பணியகங்கள் மற்றும் ஏஜென்சிகளின் தலைவர்களும் அமைச்சரவைக் கூட்டங்களில் சேர்க்கப்படுகிறார்கள். எனவே, அமைச்சரவையின் உண்மையான அளவு, ஜனாதிபதி தீர்மானிக்கும் நபர்களின் எண்ணிக்கையைப் பொறுத்தது.

தேர்வு முறை:

அமைச்சரவையின் உறுப்பினர்கள் நிர்வாகத் துறைகளின் தலைவர்கள் மற்றும் செனட்டின் ஒப்புதலுடன் ஜனாதிபதியால் நியமிக்கப்படுகிறார்கள். அரசியலமைப்பு ரீதியாக, செனட்டின் ஒப்புதல் அவசியம் ஆனால் நடைமுறையில், ஜனாதிபதியால் பரிந்துரைக்கப்பட்ட பெயர்களை செனட் உறுதிப்படுத்துகிறது. ஜனாதிபதி தனது அமைச்சர்களைத் தெரிவு செய்வதில் சுதந்திரமாக

இருந்தாலும், நாட்டின் புவியியல் கருத்துக்கள், சக்திவாய்ந்த பொருளாதார நலன்கள் மற்றும் மதக் குழுக்களைக் கருத்தில் கொண்டு அவர் பிரதிநிதித்துவத்தை வழங்க வேண்டும். வேட்பு மனு மற்றும் தேர்தலைப் பெறுவதற்கு உதவிய இவர்களில் சிலரையும் சேர்த்து அவர் 'தேர்தல் கடனை' செலுத்தவேண்டும். அவர்தனது கட்சியின்பல்வேறுதரப்பினரையும் அமைச்சரவையில் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தி அவர்களை சமாதானப்படுத்தவேண்டும்.

ஒவ்வொரு ஜனாதிபதியும் ஒரு 'நன்கு சமநிலையான' அமைச்சரவையைத் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும் என்று பாரம்பரியம் கட்டளையிடுகிறது, அதன் திறமைகள் பின்னணி மற்றும் இணைப்புகள் அமெரிக்க சமூகத்தின் பன்முகத்தன்மையை பிரதிபலிக்கும் ஆண்களின் குழு.

அமைச்சரவையின் மாநிலங்கள்:

அமெரிக்க அமைச்சரவை முற்றிலும் ஒரு ஆலோசனைக் குழு. இது ஜனாதிபதியின் ஆலோசகர்களின் அமைப்பாகும், மேலும் அவர் யாருடன் பணியாற்ற வேண்டும், யாருடைய ஒப்புதலின் பேரில் அவர் சார்ந்திருக்க வேண்டும் என்பது 'சகாக்களின் கவுன்சில் அல்ல'. அமைச்சரவை உறுப்பினர்கள் அவரது நியமனம் மற்றும் அவரது மகிழ்ச்சியின்போது அவர்கள் பதவியில் உள்ளனர். ஜனாதிபதி ரூஸ் வெல்ட் தனது அமைச்சரவை உறுப்பினர்களை விட தனது தனிப்பட்ட நண்பர்களுடன் ஆலோசனை செய்தார். ஜனாதிபதி ஜாக்சன் மற்றும் அவரது ரகசிய ஆலோசகர்கள் 'கிச்சன் கேபினட்' அல்லது 'பிளேஸ் கார்ட்ஸ்' என்று அழைக்கப்படுகிறார்கள்.

ப்ரோகனின் வார்த்தைகளில், ஜனாதிபதி 'துறைகளின் தலைவர்களின் ஆட்சியாளர்'. குடியரசுத் தலைவர் தனது அமைச்சரவையின் ஆலோசனையின்படி செயல்படலாம் அல்லது செயல்படாமல் இருக்கலாம். உண்மையில், அவர் 'அவர்களின் ஆலோசனையைப் பெறலாம் அல்லது கேட்காமலும் இருக்கலாம். நிகழ்ச்சி நிரலை மட்டுமல்ல, எட்டப்பட்ட முடிவையும் ஜனாதிபதி கட்டுப்படுத்துகிறார். வாக்கெடுப்பு நடந்தால், பெரும்பான்மை கருத்துக்களுக்குக் கட்டுப்பட வேண்டிய கட்டாயம் ஜனாதிபதிக்கு இல்லை.

ஜனாதிபதியின் வாக்கு மட்டுமே முக்கியமானது. உண்மையில், ஜனாதிபதி அமைச்சரவையை ஆலோசிக்கும்போது, கூட்டுத் தீர்மானத்தை எட்டுவதை விட, தனது சொந்த மனதைத் தெளிவுபடுத்துவதற்காக அதன் உறுப்பினர்களின் கருத்துக்களைச் சேகரிக்கும் நோக்கில் அவர் அவ்வாறு செய்கிறார். சுருக்கமாகச் சொன்னால், அவரது அமைச்சரவையின் உறுப்பினர்கள் அவருக்குக் கீழ் பணிபுரிபவர்கள் அல்லது வெறும் ஆலோசகர்கள், ஜனாதிபதி அவர்களின் முதலாளி.

அமைச்சரவை என்பது ஜனாதிபதியின் விருப்பம். ஜனாதிபதியினால் எடுக்கப்பட்ட ஒரு முக்கியமான கொள்கைத் தீர்மானம் குறித்த தனது முதல் தகவலைப் பத்திரிகைகள் மூலம் அமைச்சரவை அமைச்சுப் பெறுவது எந்த வகையிலும் அசாதாரணமானது அல்ல. இதனால், அமைச்சரவைக்கு சுதந்திரமான இருப்பு, அதிகாரம், கௌரவம் இல்லை

அமெரிக்க மற்றும் பிரிட்டிஷ் அமைச்சரவைக்கு இடையிலான ஒப்பீடு அமெரிக்கா மற்றும் பிரிட்டன் ஆகிய இரண்டும் அந்தந்த நாடுகளில் அமைச்சரவைகளைக் கொண்டுள்ளன, ஆனால் அவை அடிப்படையில் ஒருவருக்கொருவர் வேறுபடுகின்றன. அமெரிக்க அமைச்சரவை ஒரு விஷயத்தில் மட்டும் பிரிட்டிஷ் அமைச்சரவையை ஒத்திருக்கிறது என்று சொல்லலாம். இரண்டும் வழக்கம் அல்லது பயன்பாட்டிலிருந்து எழுந்தவை. மற்ற எல்லா விஷயங்களிலும் அமெரிக்க அமைச்சரவை அதன் அமெரிக்க அமைச்சரவைக்கு முற்றிலும் மாறுபட்டது. இரண்டுக்கும் இடையே உள்ள முக்கிய வேறுபாடுகள் பின்வருமாறு: (i) அரசியலமைப்பு அந்தஸ்து தொடர்பான வேறுபாடு:

இரண்டு அமைச்சரவைகளும் செயல்படும் வெவ்வேறு அரசியலமைப்பு அமைப்புகளின் காரணமாக இந்த வேறுபாடு உள்ளது. பிரிட்டிஷ் பார்லிமென்ட் அரசாங்கம், அரசாங்கத்தின் நிர்வாக மற்றும் சட்டமன்றக் கிளைகளுக்கு இடையிலான நெருங்கிய உறவை அடிப்படையாகக் கொண்டது. எனவே, பிரித்தானிய அமைச்சரவையில் உள்ள அனைத்து உறுப்பினர்களும் பாராளுமன்ற

உறுப்பினர்கள். அவர்கள் கட்சியின் முக்கிய தலைவர்கள். அவர்கள் பாராளுமன்றத்தில் சட்டமன்ற நடவடிக்கைகளை முன்வைக்கிறார்கள், விவாதங்களில் பங்கேற்கிறார்கள் மற்றும் வாக்களிக்க உரிமை உண்டு. மறுபுறம், அமெரிக்க அரசியலமைப்பு அமைப்பு ஜனாதிபதியாகும், இது அதிகாரங்களைப் பிரிக்கும் கொள்கையை அடிப்படையாகக் கொண்டது. எனவே, அமைச்சரவையில் உள்ளவர்கள் ஜனாதிபதியைப் போல காங்கிரஸ் உறுப்பினர்களாக இருக்க முடியாது. அவர்கள் 'காங்கிரஸ் குழுக்கள் முன் தோன்றலாம், ஆனால் அவர்களால் சட்டமன்ற நடவடிக்கைகளை நகர்த்தவோ அல்லது காங்கிரஸ் சபையின் தரையில் பேசவோ முடியாது.

(ii) சட்டமன்ற உறுப்பினர்:

அமெரிக்கா போன்ற ஜனாதிபதி முறைமையில், காங்கிரஸின் இரு அவைகளிலும் உறுப்பினர் ஒருவர் ஜனாதிபதி அமைச்சரவையில் இணைந்தால், அவர் சபையில் உள்ள தனது பதவியை ராஜினாமா செய்ய வேண்டும். அதேசமயம் பிரிட்டனில், அமைச்சரவை உறுப்பினர் ஒருவர் நாடாளுமன்றத்திற்கு வெளியே இருந்து தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டால், அவர் ஆறு மாத காலத்திற்குள் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் பதவியை பெற வேண்டும்; இல்லையெனில், அவர் அமைச்சராக நீடிக்க முடியாது.

(iii) அரசியல் ஒருமைப்பாடு:

பிரிட்டிஷ் அமைச்சரவை அரசியல் ஒருமைப்பாட்டால் வகைப்படுத்தப்படுகிறது, அதன் உறுப்பினர்கள் அனைவரும் பொதுவாக ஒரே கட்சியில் இருந்து பெறப்பட்டவர்கள். அமெரிக்க அமைச்சரவை அரசியல்ரீதியாக பன்முகத்தன்மை கொண்ட கூறுகளால் ஆனது. குடியரசுத் தலைவர்கள் தங்கள் அமைச்சரவைக்குத் தெரிவிக்கும் கட்சிப் பரிசீலனைகளை அடிக்கடி புறக்கணிப்பார்கள்.

(iv) அமைச்சர் பொறுப்பு:

பிரிட்டிஷ் பாராளுமன்றத்தின் கீழ் சபையான ஹவுஸ் ஆஃப் காமன்ஸின் நம்பிக்கையை அனுபவிக்கும் வரை பிரிட்டிஷ் அமைச்சரவை பதவியில் உள்ளது. ஆனால் அமெரிக்காவில், அமைச்சர்கள் ஜனாதிபதியின் விருப்பத்திற்கு ஏற்ப செயல்படுகிறார்கள், அவர்கள் அவருக்கு மட்டுமே பொறுப்பு.

(v) கூட்டுப் பொறுப்பு:

பிரிட்டிஷ் அமைச்சரவை எப்போதும் கூட்டுப் பொறுப்பின் அடிப்படையில் செயல்படுகிறது. அதன் உறுப்பினர்கள் தனித்தனியாகவும் கூட்டாகவும் பாராளுமன்றத்திற்கு பொறுப்பானவர்கள். ஆனால் இது அமெரிக்காவின் நிலை அல்ல. லஸ்கி கூறுவது போல், 'அமெரிக்க அமைச்சரவை என்பது பிரிட்டிஷ் அமைச்சரவையின் கூட்டுப் பொறுப்பைக் கொண்ட அமைப்பு அல்ல. இது ஜனாதிபதியின் உத்தரவை நிறைவேற்றும் துறை மணிகளின் தொகுப்பு. அவர்கள் அவருக்குப் பொறுப்பு'. ஜனாதிபதியின் விருப்பத்தின்போது அவர்கள் பதவியில் இருக்க முடியும்.

vi) அதிகாரப்பூர்வ நிலை:

பிரிட்டிஷ் அமைச்சரவையின் உறுப்பினர் என்பது ஒரு உயர் பதவியாகும், இது வெற்றிகரமான பாராளுமன்ற வாழ்க்கைக்கு வெகுமதியாகப் பெறுகிறது. அது பிரதமர் பதவிக்கான படிக்கல்லாக இருக்கலாம். அதேசமயம், அமெரிக்காவில், அமைச்சரவையில் நியமிக்கப்பட்டவர்களில் பலருக்கு காங்கிரஸின் அனுபவம் குறைவு அல்லது இல்லை. அது கூட இல்லை, அவசியம் ஜனாதிபதி பதவியை நோக்கி. லஸ்கியின் கூற்றுப்படி, இது ஒரு தொழிலில் ஒரு இடைச்செருகல், அது ஒரு தொழில் அல்ல.

vii) அவர்களின் தலைகளின் நிலை:

அமெரிக்க அமைச்சரவையின் உறுப்பினர்கள், பிரதம மந்திரியுடனான உறவில் பிரிட்டிஷ் அமைச்சரவையின் உறுப்பினர்களிடமிருந்து ஜனாதிபதியுடனான அவர்களின் உறவுகளில் முற்றிலும் மாறுபட்ட நிலைப்பாட்டில் நிற்கிறார்கள். அவரது அமைச்சரவை குழுவின் தலைவர் பிரதமர். அவரது சக

ஊழியர்களுடனான அவரது நிலை ஒரு ப்ரைமஸ்-இண்டர்-பரேஸ் அல்லது சமமானவர்களில் முதன்மையானது. அவர் எந்த வகையிலும் அவர்களின் முதலாளி அல்லது எஜமானர் அல்ல. அவர் ஒரு சக்தி வாய்ந்த சக ஊழியரை விட்டுக்கொடுக்கும் போது அவர் தலையை ஆபத்தில் ஆழ்த்துகிறார். வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், அவர் தனது சொந்த பதவிக்கு ஆபத்து இல்லாமல் ஒரு சக்திவாய்ந்த சக ஊழியரை புறக்கணிக்க முடியாது.

மறுபுறம், அமெரிக்க அமைச்சரவை உறுப்பினர்கள் ஜனாதிபதியின் சகாக்கள் அல்ல. அவர்கள் அவருக்குக் கீழுள்ளவர்கள். ஜனாதிபதி தனது அமைச்சரவையின் முழு எஜமானராக இருக்கிறார், அது உண்மையில் அவரது சொந்த நிழல். அமைச்சரவையின் உறுப்பினர்கள் அவருக்குக் கீழ் பணிபுரிபவர்கள், சிறந்த ஆலோசகர்கள் மற்றும் மோசமான நிலையில் அவருடைய அலுவலகச் சிறுவர்கள். லஸ்கியின் கூற்றுப்படி, 'உண்மையான உண்மை என்னவென்றால், ஒரு அமெரிக்க அமைச்சரவை அதிகாரி இங்கிலாந்தில் உள்ள அரசாங்கத் துறைகளின் நிரந்தர செயலாளருடன் மிகவும் ஒத்தவர், அவர் பிரிட்டிஷ் அமைச்சரவை அமைச்சராக இருப்பதை விட.

அமெரிக்க அமைச்சரவையின் அமைப்பு, நிலை மற்றும் ஜனாதிபதியின் உறவு ஆகியவற்றைக் கருத்தில் கொண்டு, லாஸ்கி, 'அமெரிக்காவின் அமைச்சரவை அமெரிக்க கூட்டாட்சி நிறுவனங்களில் மிகக் குறைவான வெற்றிகரமான ஒன்றாகும்' என்று விவரிக்கிறார். ஜனாதிபதியால் முற்றிலும் நிழலாடப்பட்டு, காங்கிரஸிலிருந்து ஒதுக்கப்பட்டதால், அமைச்சரவை அதிகாரிக்கு சுதந்திரமான மன்றம் இல்லை மற்றும் சுதந்திரமான செல்வாக்கு மண்டலம் இல்லை. செனட்டின் செல்வாக்குமிக்க உறுப்பினர் பொதுக் கொள்கையில் செல்வாக்கு செலுத்த சிறந்த நிலையில் இருக்கிறார், ஏனெனில் அவர் தனது சொந்த எஜமானராக இருக்கும் செல்வாக்கு மண்டலத்தைக் கொண்டுள்ளார். பேராசிரியர். லாஸ்கி, 'ஐரோப்பாவில் உள்ள பிரதிநிதித்துவ அரசாங்கம் நம்மைப் பழக்கப்படுத்திய அமைச்சரவையின் உன்னதமான யோசனைக்கு

ஒத்துப்போவதில்லை' என்று சரியாகவாதிடுகிறார்.

யூனிட் III

அமெரிக்கா

மாநிலத்திற்கும் தேசிய அரசாங்கத்திற்கும் இடையில் அதிகாரம் பகிர்ந்து கொள்ளப்படும் வகையில் ஐக்கிய அமெரிக்கா ஒரு கூட்டாட்சி மாநிலமாகும். இருப்பினும், அமெரிக்க அரசியலமைப்பு அது ஒரு கூட்டாட்சி நாடு என்று குறிப்பிடவில்லை. ஐக்கிய மாகாணங்களில் கூட்டாட்சி ஒரு சுவாரஸ்யமான வரலாற்றைக் கொண்டுள்ளது. இங்கிலாந்தில் இருந்து அமெரிக்கா விடுபட்ட பிறகு, பதின்மூன்று காலனிகள் பதின்மூன்று மாநிலங்களாக தங்களை மறுசீரமைத்தன. அவர்கள் கூட்டமைப்பின் கட்டுரைகள் என்ற ஆவணத்தால் பிணைக்கப்பட்டனர், மேலும் ஒரு தேசமாக ஒன்றாகச் செயல்பட ஒரு லீக்கை உருவாக்கினர். இந்த மாநிலங்கள் ஒவ்வொன்றும் அதன் சொந்த உரிமையில் தன்னாட்சி பெற்றவை, மேலும் மாநில அரசுகள் அனைத்து அதிகாரங்களையும் கொண்டிருந்தன. ஆனால் இது பலவீனமான தேசிய அரசாங்கமாக மாறியது. அமெரிக்காவின் ஸ்தாபக பிதாக்கள் ஒரு புதிய அரசாங்கம் உண்மையில் தேவை என்பதை புரிந்து கொண்டனர். அவர்கள் தேசிய அரசாங்கத்தை உயர்த்த முயன்ற அரசியலமைப்பை எழுதினார்கள். இப்போது மாநில மற்றும் தேசிய அரசாங்கங்களுக்கு இடையே அதிகாரம் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. இப்படித்தான் அமெரிக்காவில் கூட்டாட்சி முறை ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. அரசாங்கத்தின் நிறைவேற்றுப் பிரிவின் தலைவராக மட்டுமன்றி இராணுவத்தின் தலைவராகவும் உள்ள ஜனாதிபதியால் நாடு வழிநடத்தப்படுகிறது. அதாவது ஜனாதிபதி தனக்குத் தேவையான படைகளை திரட்ட முடியும். இந்த அதிகாரத்தை அமெரிக்காவின் 43வது ஜனாதிபதியான ஜார்ஜ் புஷ் ஜூனியர் தவறாகப் பயன்படுத்தியதாகக் கூறப்படுகிறது. காங்கிரஸ் சட்டங்களை உருவாக்குகிறது, ஆனால் ஜனாதிபதிதான் அவற்றை அங்கீகரிக்கிறார். ஜனாதிபதி வீட்டோவின் அதிகாரத்தை

அனுபவித்து வருகிறார், மேலும் மசோதாவை அனுமதிக்காதது அவரது அதிகாரத்தின் கீழ் உள்ளது. அவர் உலகில் தனது நாட்டைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகிறார் மற்றும் ஒப்பந்தங்களை அங்கீகரிக்கிறார். ஜனாதிபதி அரசாங்கத்தின் முக்கிய தலைவர் மற்றும் அமெரிக்க குடிமக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார். எமக்கு ஆலோசனை தேவைப்படும் போது நாம் எமது நண்பர்களிடம் திரும்பும் விதத்தில், ஜனாதிபதி பல்வேறு விடயங்களில் நிபுணர்களை உள்ளடக்கிய தனது அமைச்சரவைக்கு திரும்புகின்றார்.

இந்த பிரிவில், அமெரிக்காவின் அரசியலமைப்பின் முக்கிய அம்சங்கள், அமெரிக்க அதிபரின் அதிகாரங்கள் மற்றும் பதவி மற்றும் காங்கிரஸின் அமைப்பு மற்றும் செயல்பாடுகள் பற்றி நீங்கள் படிப்பீர்கள். அமெரிக்க ஜனாதிபதி மற்றும் பிரிட்டிஷ் பிரதமரின் அதிகாரத்திற்கு இடையிலான வேறுபாடுகளை நீங்கள் படிப்பீர்கள், மேலும் அமெரிக்க சபாநாயகரின் கடமைகளை பிரிட்டிஷ் சபாநாயகரின் கடமைகளுடன் ஒப்பிடுவீர்கள்.

அரசியலமைப்பின் முக்கிய அம்சங்கள்

அமெரிக்க வாழ்க்கையின் பரந்த பன்முகத்தன்மையின் காரணமாக, அரசியல் நடத்தையின் முக்கிய தீர்மானிப்பவர்களை அங்கீகரிப்பதில் உள்ள குழப்பம் அமெரிக்காவின் விஷயத்தில் சிக்கலானது. அரசியல் செயல்பாட்டின் முன்மாதிரிகளுடன் அரசியலமைப்பு அமைப்பு, அடிக்கடி செயல்பட மற்றும் ஒருவருக்கொருவர் எதிர்வினையாற்றுகிறது. அமெரிக்க அரசியலின் அம்சங்களைப் பற்றி அறிந்து கொள்வதற்கு முன், அரசியல் அமைப்புகளுக்குப் பின்னால் உள்ள உந்துதல் சக்திகளையும், அமெரிக்கர்களைப் பற்றிய புரிதலைப் பெறுவதற்கு இந்த முரண்பாடான விவரங்களின் உட்குறிப்புகளையும் தெளிவுபடுத்த மதிப்பிடப்பட்ட கருதுகோள்களுக்குத் திரும்புவது அவசியம். அமைப்பு. அரசியல் வாழ்க்கையின் இந்த 'பிரதிநிதித்துவங்கள்' அமெரிக்க அரசியலின் நுணுக்கத்தை செயல்பாட்டின் ஒவ்வொரு கட்டத்திலும், பொதுவாக வாக்காளர்கள் மற்றும் காங்கிரஸ் மற்றும் ஜனாதிபதி அரசியலின் செயல்பாடுகளுடன் கட்சி மற்றும் அழுத்த குழுக்களை உருவாக்குவதற்கு உதவுகின்றன.

அரசியலின் மாதிரி

ஒரு பகுதி அல்லது சமூகத்தின் மீதான பாச உணர்வு, எல்லா நேரங்களிலும், அரசியல் விசுவாசம் மற்றும் செயல்பாட்டின் மிக மேலாதிக்க ஆதாரங்களில் ஒன்றாகும். அமெரிக்கா பல்வேறு காலனித்துவ சமூகங்களில் இருந்து வளர்ந்து, கண்டம் முழுவதும் படிப்படியாக விரிவடைந்து, ஒரு வகையில், உள்ளூர் விசுவாசங்களுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கும் தன்மையைக் கொண்டுள்ளது. 1787 இல் உருவாக்கப்பட்ட கூட்டாட்சியின் அரசியலமைப்பு அமைப்பு, மாநிலங்களின் அரசாங்கங்கள் மூலம் பிராந்திய விசுவாசத்தின் நீடித்த தோற்றத்திற்கான வாய்ப்புகளை வழங்கியது. எனவே, அமெரிக்க அரசியல் அமைப்பின் வரலாறு, குறிப்பிட்ட புவி-மாநிலங்களின் மக்களால் மேற்கொள்ளப்படும் நடவடிக்கைகளின் பிரிவுகளின் மூலம் சக்திவாய்ந்த முறையில் எடுத்துக்காட்டுகிறது. உள்நாட்டுப் போர் (படம் 2.1) நிச்சயமாக இந்த

இயற்கையின் மிகவும் தெளிவான மோதல்களில் ஒன்றாகும், இதில் வடக்கு மற்றும் தெற்கு பல்வேறு போரிடும் நாடுகளாக மாறியது. இருப்பினும், பிரிவினைவாதம் அதன் வரலாறு முழுவதும் அமெரிக்க அரசியலில் நகரும் சக்தியாகத் தொடர்கிறது. ஒரு பிரிவின் ஒருமித்த தன்மை சில உலகளாவிய விழிப்புணர்வு மற்றும் பகிரப்பட்ட நலன்களைச் சார்ந்தது, இது நாட்டின் மற்ற பகுதிகளிலிருந்து தனித்து நிற்கிறது மற்றும் வர்க்கம் அல்லது வேறு ஏதேனும் உள் பிளவு இருந்தபோதிலும், அதன் மக்களை ஒன்றிணைப்பதற்கு போதுமான முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது. பெரும்பாலும் இந்த பொதுவான ஆர்வம் பொருளாதாரமாக இருந்தது, பிராந்தியத்தின் முழு ஆக்கிரமிப்பும் சார்ந்தது, எடுத்துக்காட்டாக, தெற்கில் பருத்தி மற்றும் புகையிலையின் முக்கியத்துவம் அல்லது மத்திய-மேற்கு மாநிலங்களுக்கான தானியங்கள். எனவே, 19 ஆம் நூற்றாண்டு முழுவதும், விவசாயப் பிரிவுவாதம் அமெரிக்க அரசியல் நடத்தையில் பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. பிரிவு விசுவாசத்தின் தீவிர உதாரணம் 1860 ஜனாதிபதித் தேர்தலால் வழங்கப்பட்டது, இதில் குடியரசுக் கட்சியின் வேட்பாளர் ஆபிரகாம் லிங்கனுக்கு பத்து தென் மாநிலங்களிலும் ஒரு வாக்கு கூட அளிக்கப்படவில்லை.

20 ஆம் நூற்றாண்டின் கடைசி காலாண்டில், பிரிவினைவாதத்தின் இத்தகைய உச்சநிலைகள் இப்போது இல்லை, உண்மையில், அமெரிக்கா தேசிய அடையாளம் மற்றும் ஒற்றுமையின் உணர்வை வளர்த்தது, இது ஐரோப்பாவில் உள்ள பழைய நாடுகளை விட ஒன்றுபட்டது. ஆயினும் கூட, அமெரிக்க அரசியலின் செயல்பாட்டில் பிரிவு மற்றும் பிராந்திய காரணிகள் ஒரு மிக முக்கியமான பாத்திரத்தை வகிக்கின்றன, இது கட்சி அமைப்பின் பிடிவாதமான பரவலாக்கத்தில் நடைமுறைக்குரியதாக இருக்க முடியும். இந்த தனித்துவமான தேசியவாத முத்திரைக்கும், அரசியல் அதிகாரப் பரவலாக்கத்தின் யதார்த்தத்திற்கும் இடையிலான தொடர்புகளில் தான் அமெரிக்க அமைப்பின் சிறப்புத் தரம் காணப்பட வேண்டும்.

அரசியல் உந்துதலின் இரண்டாவது மாதிரியானது, சமூகத்தின் வர்க்கக் கட்டமைப்பை அரசியல் நடத்தையின் முக்கிய

நிர்ணயிப்பதாக நோக்குவதாகும். லாக் மற்றும் மான்டெஸ்கியூ போன்ற பல அரசியல் சிந்தனையாளர்கள் அரசியல் நடத்தையின் இந்த அம்சத்தை வலியுறுத்தியிருந்தாலும், மக்களின் செயல்களின் இறுதி விளக்கமாக வர்க்கத்தைக் கண்டவர் கார்ல் மார்க்ஸ். உச்சநிலைக்கு எடுத்துக் கொண்டால், இது நிச்சயமாக அரசியலில் ஒரு சக்தியாக பிரிவினைவாதத்துடன் முற்றிலும் பொருந்தாது. அரசியல் விசுவாசம் என்பது உண்மையில் சமூக வர்க்கத்தின் விஷயமாக இருந்தால், பிராந்திய விசுவாசங்கள் அரசியல் அமைப்பில் எந்தப் பங்கையும் கொண்டிருக்காது மற்றும் இந்த பிராந்திய விசுவாசம் தொடர்ந்து இருக்கும் அளவிற்கு; நாடு முழுவதும் வர்க்க ஒற்றுமை குறையும். உண்மையில், சமீபத்திய அமெரிக்க அரசியல் வரலாறு பெரும்பாலும் இந்த இரண்டு அரசியல் உந்துதல்களின் சிக்கலான தொடர்புகளின் கதையாகும், வர்க்க-நனவு அதிகரிக்கும் போது பிரிவுவாதம் குறைகிறது. இந்த அரசியல் நடத்தையின் ஒவ்வொரு பாணியும், ஒருவர் எதிர்பார்க்கும் கட்சி அமைப்பு வகைக்கு மிகவும் வேறுபட்ட தாக்கங்களைக் கொண்டுள்ளது. உண்மையில், பிரிவு அரசியலையோ அல்லது வர்க்க அரசியலையோ உச்சநிலைக்குக் கொண்டு சென்றால், நாம் புரிந்து கொண்டபடி கட்சி அரசியல் விலக்கப்படும். புவியியல் பகுதிகளுக்கு இடையில் அல்லது வகுப்புகளுக்கு இடையில் ஒரு உள்நாட்டுப் போர் இருக்கும். ஜனநாயக அமைப்பின் செயல்பாடு, இந்த உச்சநிலைகள் ஒருபோதும் உணரப்படுவதில்லை என்பதையும், அரசியல் கட்சிகள், நாட்டின் பல்வேறு பிரிவுகள் மற்றும் பல்வேறு மக்கள் வர்க்கத்தினரையும் ஈர்க்க வேண்டும் என்பதில் தங்கியுள்ளது.

அரசியல் அமைப்பிற்கான நமது மூன்றாவது அணுகுமுறையை பன்மைத்துவ அணுகுமுறை என்று நாம் விவரிக்கலாம். இது அரசியல் அமைப்பை ஒரு பெரிய எண்ணிக்கையிலான குழுக்களாகக் கருதுகிறது, ஒவ்வொன்றும் வெவ்வேறு ஆர்வத்துடன் இருப்பதால் அரசியல் என்பது குழு செயல்பாடுகள் மற்றும் தொடர்புகளின் தொடர்ச்சியாக மாற்றியமைக்கும் மாதிரியாகும். பொருளாதாரம், வர்க்கம் மற்றும் புவியியல் காரணிகள் மாதிரியின் முக்கிய பகுதிகள்,

ஆனால் பல வகையான குழுக்களும் முக்கியமானவை: மத குழுக்கள், இனக்குழுக்கள் மற்றும் பிற சமூக குழுக்கள். மேலும், அரசியல் அமைப்பில் பொருளாதாரக் குழுக்கள் முக்கியப் பங்காற்றினாலும், அரசியல் நடவடிக்கைக்காக அவை இரண்டு அல்லது மூன்று பெரிய வகுப்புகளாக ஒன்று சேருவதில்லை. அவர்கள் தங்களுக்குள் பிளவுபட்டுள்ளனர், தொழிற்சங்கத்தை எதிர்க்கும் தொழிற்சங்கம், ஒரு வகையான உற்பத்தியாளர் தனது போட்டியாளர்களுடன் சண்டையிடுகிறார், விவசாயம் தொழில்துறைக்கு எதிராக, சிறு வணிகர் பெரிய வணிகருக்கு எதிராக, சில்லறை விற்பனையாளர் உற்பத்தியாளருக்கு எதிராக, மற்றும் பல. வர்க்கம் மற்றும் பிராந்திய விசுவாசம் ஒன்றுக்கொன்று ஒத்துப்போவதில்லை, ஒவ்வொரு குழுவும் அந்த ஆதரவைக் காணக்கூடிய இடங்களில் அதன் போர்களில் வெற்றிபெற ஆதரவைத் தேடுகிறது. இவ்வாறாக, எந்த ஒரு குழுவும் ஆதிக்கம் செலுத்தாத ஒரு சமூகத்தில் தங்கள் ஆர்வத்திற்காக போராடும் ஏராளமான குழுக்களின் தொகுப்பாக அரசியல் அமைப்பு உள்ளது.

இந்த குழுக்களின் உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கை கணிசமாக ஒன்றுடன் ஒன்று இருப்பதால், கத்தோலிக்க மற்றும் புராட்டஸ்டன்ட் வணிகர்கள், ஐரிஷ்-அமெரிக்க மற்றும் இத்தாலிய-அமெரிக்க தொழிலாளர் தலைவர்கள் உள்ளனர் - இந்த குழுக்களின் தலைவர்கள் மீது தொடர்ச்சியான குறுக்கு அழுத்தம் உள்ளது. இது அவர்களுக்கு இடையேயான சமரச செயல்முறைகளுக்கு உதவுகிறது மற்றும் அவர்களின் கோரிக்கைகளை மிதப்படுத்துகிறது. உச்சக்கட்டமாக, அத்தகைய சமூகத்தில் அரசாங்கத்தின் பங்கு வெறுமனே வளையத்தை வைத்திருப்பது, குழுக்களிடையே நடுவராக செயல்படுவது அவசியமான பேரம் பேசுதல் மற்றும் சமரசம் ஆகியவற்றை செயல்படுத்துவதாகும். அரசியல் பொறிமுறையானது, போட்டியிடும் நலன்களுக்கு இடையே சமநிலையை அடையும் பொறிமுறையாக மாறுகிறது. அரசாங்கத்தின் முக்கிய தன்னாட்சி நலன் சட்டம் மற்றும் ஒழுங்கைப் பராமரிப்பதாக மாறுவதால், தேசியக் கொள்கைக்கு வழிகாட்டுதல்களை வழங்கும் செயலில்

தலைமைக்கு நம்பிக்கை இல்லை, மேலும் அரசியல் கட்சிகளுக்கு சிறிய ஒத்திசைவு அல்லது ஒழுக்கம் இல்லை. அவை கொள்கை உள்ளடக்கம் இல்லாத வெறும் நிறுவனச் சாதனங்களாக மாறிவிடுகின்றன

தனிமனிதவாதம் என்பது அரசியல் நடத்தையின் இறுதி மாதிரியாகும், இது அமெரிக்க அரசியலை ஆராய்வதற்குப் பயன்படுத்தப்பட வேண்டும். அரசியல் அமைப்பின் பிற கணக்குகளில், ஒரு வர்க்கம், ஒரு பிரிவு அல்லது ஒரு குழு தனிநபரை கலைக்கிறது. அரசியல் நடத்தை என்பது வர்க்க சித்தாந்தம், பிராந்திய விசுவாசம் அல்லது குழு நலன்களால் தீர்மானிக்கப்படுகிறது மற்றும் அரசியல் சூழ்நிலைகளின் விளைவுகளைப் பாதிப்பதில் தனிநபருக்கு சிறிதளவு அல்லது எந்த உட்பொருளும் இல்லை. அரசியல் வாழ்க்கையின் இத்தகைய விளக்கங்கள் பாரம்பரிய ஜனநாயக சிந்தனையின் பிரதான நீரோட்டத்துடன் சிறிய தொடர்பைக் கொண்டிருக்கவில்லை. ஜான் ஸ்டீவர்ட் மில்லர் போன்ற கோட்பாட்டாளர்களுக்கு, தனிப்பட்ட குடிமகன் என்பது அரசியலில் எழுத்தாளர்களின் மைய அக்கறையாக இருந்தது, மேலும் ஆளுமை மற்றும் தனிப்பட்ட தேர்வு ஆகியவை அரசியல் முடிவுகளில் முக்கியமான கூறுகளாக இருந்தன. தனித்துவம் மிக்க சிறந்த பூமியான அமெரிக்காவில்தான், அரசியல் நடத்தை மாணவர்கள் ஜனநாயக அரசியல் அமைப்பின் உன்னதமான விளக்கத்தை தகர்த்துள்ளனர் என்பது நகைப்புக்குரியது. 20 ஆம் நூற்றாண்டில், குடும்பம், வர்க்கம், உள்ளூர் சமூகம் அல்லது பிற தொடர்புடைய சமூகக் குழுவின் செல்வாக்கு வாக்களிக்கும் நடத்தையை நிர்ணயிப்பதில் மிகவும் முக்கியமானது என்று அவர்கள் பரிந்துரைத்துள்ளனர், மாறாக வாக்காளர்கள் எதிர்கொள்ளும் பிரச்சினைகள் பற்றிய அறிவைக் காட்டிலும். எவ்வாறாயினும், உண்மையில், மற்ற நவீன ஜனநாயக அரசின் அரசியல் அமைப்பைக் காட்டிலும் அமெரிக்காவில் தனித்துவம் அதிக முக்கியத்துவம் வாய்ந்த பாத்திரத்தை வகிக்கிறது.

அமெரிக்காவின் பழமைவாத அரசியல் பாரம்பரியம்

அமெரிக்க அரசு அமைப்பின் உருவாக்கத்துடன் இணைந்து, பழமைவாத பாரம்பரியம் அமெரிக்க அரசியல் காட்சியில் தோன்றியது. 1787 இன் அரசியலமைப்பு, அரசியலமைப்பு உரிமைகளில் முதலாளித்துவ தாராளவாதத்தின் தத்துவம் மற்றும் அரசியலின் முழுமையான வெளிப்பாடாக மாறியது, பழமைவாத அம்சங்களையே கொண்டுள்ளது. பல தசாப்தங்களாக அடிமைத்தனத்தின் இருப்பை புனிதப்படுத்திய அதே வேளையில், அது வடக்கில் முதலாளித்துவ வர்க்கம் மற்றும் தெற்கில் தோட்ட உரிமையாளர்களின் பிரிக்க முடியாத மேலாதிக்கத்தை நிலைநிறுத்தியது. இவை பொதுவான பொருளாதார மற்றும் அரசியல் நலன்களால் ஒரு தொகுதியில் ஒன்றுபட்டன. அதுவரை, அமெரிக்காவில் முதலாளித்துவத்தின் வளர்ச்சிக்கான வெளிப்புற மற்றும் உள்ளார்ந்த குறிப்பிடத்தக்க ஆக்கபூர்வமான நிலைமைகள் இரண்டு ஆளும் வர்க்கங்களின் இணக்கமான சகவாழ்வை உறுதி செய்தன: மேற்கு விவசாயிகள் மற்றும் தெற்கு தோட்ட உரிமையாளர்கள். இவர்களது கொள்கைகளின் எதிரும் புதிருமே நாட்டிற்குள் நடந்த உள் அரசியல் விவாதங்களின் முக்கிய தலைப்பாக இருந்தது. இது பின்வரும் விவாதத்திற்கு வழிவகுத்தது:

- (i) அரசியலமைப்பின் பரந்த மற்றும் குறுகிய விளக்கங்கள்
- (ii) மத்திய கூட்டாட்சி அரசாங்கத்தின் அதிகாரங்களுக்கும் மாநில உரிமைகளுக்கும் இடையிலான உறவு
- (iii) விவசாயத்தை விட தொழில்துறையின் முன்னுரிமை மற்றும் அதற்கு நேர்மாறாக

19 ஆம் நூற்றாண்டின் முதல் காலாண்டில், இந்த விவாதங்கள் அடிமைத்தனத்தின் பிரச்சினையில் அடையப்பட்ட வெவ்வேறு வகுப்புகளின் சமரசத்தின் மதிப்பைப் பற்றி எந்த சந்தேகத்தையும் விடவில்லை. 1830கள் மற்றும் 1840களின் போது தொழில்துறை புரட்சியின் ஆரம்ப கட்டத்தில் அமெரிக்க முதலாளித்துவத்தின் நுழைவு இரண்டு சமூக அமைப்புகளின் சகவாழ்வில் இருந்து எழுந்த வர்க்க மோதல்களின் கடுமையான விரிவாக்கத்திற்கு வழிவகுத்தது:

சுதந்திரமான உழைப்பு மற்றும் அடிமைத்தனம். இந்த காலகட்டத்தில்தான் பழமைவாத பாரம்பரியம் இறுதியாக அரசியலின் சுற்றுப்பாதையில் வடிவம் பெற்றது, மேலும் கட்சி ஒருங்கிணைப்பின் ஒருங்கிணைந்த அம்சமாக மாறியது.

உள்நாட்டுப் போருக்கு வழிவகுத்த இரண்டு தசாப்தங்களின் போது, அரசியல் ரீதியாக ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட இயக்கங்களுடனான போராட்டத்தில் பழமைவாதத்தின் பதாகையாக ஒரு சமரசம் இருந்தது. இந்த இயக்கங்கள் ஒருபுறம் ஒழிப்புவாதிகளிடம் தாராளவாதத்தையும், மறுபுறம் தெற்கிலிருந்து வந்த தீவிரவாத தோட்ட உரிமையாளர்களையும் கொண்டிருந்தன. இருப்பினும், பழமைவாத அரசியல் காலத்தின் நடைமுறை கோரிக்கைகளுக்கு போதுமானதாக இல்லை என்று நிரூபிக்கப்பட்டது.

அமெரிக்க முதலாளித்துவத்தின் வளர்ச்சியின் பாதையில் முக்கிய தடையாக மாறிய அடிமைப் பிரச்சினைக்கு உடனடித் தீர்வு காண்பது தவிர்க்க முடியாதது, அரசியலில் பழமைவாத சக்திகளின் சமநிலையை சீர்குலைத்தது. அமெரிக்க சமூகத்தில் புரட்சிகரப் போக்குகள் மிகவும் ஆழமாக ஓடியதால், சமரசத்தின் மிக நேர்த்தியான கொள்கைகளால் கூட அவற்றைக் கடக்க முடியவில்லை. சமூக-அரசியல் வளர்ச்சிக்குத் தடையாக இருந்த அந்தக் காலகட்டத்தின் இரு கட்சி அமைப்பு 1850களின் நடுப்பகுதியில் சிதைந்து, ஒழுங்கற்ற நிலையில் இருந்தது. விக் கட்சி இறுதியாக அரசியல் அரங்கில் இருந்து காணாமல் போனது. இரு-கட்சி கூட்டணியின் சிதைவு, அடிமைத்தனத்தின் ஆதரவாளர்கள் மற்றும் எதிர்ப்பாளர்களின் சக்திகளை கட்டவிழ்த்து விட்டது, அவை முன்னர் அதன் சாதனங்களுக்குள் அடக்கப்பட்டன. அவர்களுக்கிடையேயான போராட்டம் உள்நாட்டுப் போரின் ஆரம்பம் வரை அமெரிக்க அரசியலின் முதன்மை மூலப்பொருளாக மாறியது

இருப்பினும், பழமைவாத பாரம்பரியத்தை பின்பற்றுபவர்கள் சரணடையவில்லை. இந்த நேரம் முழுவதும், சமரச யோசனையின் பாதுகாவலர்கள் அரசியலை பழமைவாத தலைமைக்கு திரும்புவதற்கான சாத்தியக்கூறுகள் பற்றிய நம்பிக்கையை

இழக்கவில்லை. தென் மாநிலங்களின் பிரிவினை மற்றும் உள்நாட்டுப் போர் ஆகியவை முற்றிலும் புதிய மற்றும் அந்நியமான நிலைமைகளை உருவாக்கியது, இதில் பழமைவாத பாரம்பரியம் செயல்பட வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது, 1860 ஜனாதிபதித் தேர்தலுக்கான பிரச்சாரங்கள் நாட்டின் அரசியல் சக்திகளை பிரிக்கும் செயல்முறையை முடித்தன அடிமைத்தனம் மற்றும் ஃபெடரல் யூனியனில் தெற்கத்தியர்களின் மேலாதிக்கத்தை நோக்கிய அணுகுமுறை. கட்சிகளுக்குள் பல்வேறு பிளவுகளால் கருத்தியல் நிலைப்பாடுகளை படிக்கமாக்குவதற்கும் இது பங்களித்தது. உள்நாட்டுப் போருக்கு முன்னதாக பழமைவாத சித்தாந்தத்தை போதித்த அரசியலின் ஸ்பெக்ட்ரம், தற்போதுள்ள அனைத்து கட்சிகளையும் ஓரளவிற்கு அல்லது வேறு அளவிற்கு உள்ளடக்கும் அளவுக்கு பரந்ததாக இருந்தது.

பழமைவாதத்தின் கோட்டைகளில் ஒன்று குடியரசுக் கட்சியில் இருந்தது, இது 1856 இல் தேசிய அரசியல் அரங்கில் நுழைந்தது. பழமைவாத குடியரசுக் கட்சியினர் அரசியல் வட்டாரங்களில் மிகவும் வலுவான மற்றும் செல்வாக்கு மிக்க குழுவாக இருந்தனர். அவர்களின் தலைவர்கள் ஆபிரகாம் லிங்கனின் கூட்டாளியான ஆர்வில் பிரவுனிங் (இல்லினாய்ஸ்), எட்வர்ட் பேட்ஸ் (நன்கு அறியப்பட்ட மிசோரி அரசியல்வாதி), உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதி ஜான் மெக்லீன் (ஓஹியோ), செனட்டர் வில்லியம் டேடன் (நியூ ஜெர்சி), காங்கிரஸ் உறுப்பினர்கள் தாமஸ் கார்வின் (ஓஹியோ), எட்கர் கோவன் (பென்சில்வேனியா) மற்றும் ஆல்பர்ட் வைட் (இந்தியானா). பழமைவாதப் பிரிவானது, உடைந்து போன கட்சிகளின் முன்னாள் பிரதிநிதிகளைக் கொண்டிருந்தது: அடிமைத்தனத்தின் எதிர்ப்பாளர்களான 'நத்திங்ஸ்' மற்றும் 'ஜாக்சோனியன்' ஜனநாயகவாதிகள். எவ்வாறாயினும், மிகப் பெரிய பழமைவாதக் குழு அரசியல் போராட்டங்களின் அனுபவத்தை விக் கட்சியின் பதாகையின் கீழ் தங்கள் பெல்ட்களின் கீழ் கொண்டு சென்றது.

இண்டியானா, பென்சில்வேனியா மற்றும் நியூ ஜெர்சி ஆகிய குடியரசுக் கட்சி அமைப்புகளில் அவர்களின் மேலாதிக்கச் செல்வாக்கு

மற்றும் நியூயார்க், மாசசூசெட்ஸ் மற்றும் இல்லினாய்ஸ் ஆகிய இடங்களில் இருந்து கட்சி அமைப்பின் போக்கில் காணக்கூடிய விளைவு ஆகியவை கட்சியில் உள்ள பழமைவாத நிலைப்பாடுகளின் நெகிழ்ச்சிக்கான சான்று. விக்ஸின் கருத்தியல் சாமான்களிலிருந்து முற்றிலும் மரபுரிமை பெற்ற அடிமைத்தனம் பற்றிய பழமைவாத குடியரசுக் கட்சியினரின் திட்டம், இலவச மற்றும் அடிமை பிரதேசங்களின் எல்லைகளை அமைப்பதில் 1819-1821 இல் மிசோரி சமரசத்தின் நிலைமைகளை உயிர்த்தெழுப்ப கோரியது. இது 1820 சமரசம் மற்றும் யூனியனுக்குள் புதிய அடிமை நாடுகளின் நுழைவு ஆகியவற்றின் நிபந்தனை வரியிலிருந்து தெற்கே நீட்டிக்கப்பட்ட மேற்கில் அடிமை முறையின் விநியோகத்தை மெய்நிகர் ஏற்றுக்கொள்வதைக் குறிக்கிறது. பழமைவாதிகள் அடிமைத்தனத்தை விரிவுபடுத்துவதை எதிர்த்தனர், ஆனால் இந்த சூழ்ச்சியை அரசியலமைப்பிற்கு விரோதமாக அறிவித்து விரிவாக்கத்தை நிறுத்த உதவுமாறு கூட்டாட்சி அதிகாரிகளிடம் முறையிடுவதை அவர்கள் கருத்தில் கொள்ளவில்லை. அவர்கள் வடக்கு மற்றும் தெற்கிற்கு இடையேயான முரண்பாடுகளின் முழுத் தோற்றத்தையும் தொழிற்சங்கத்தின் மீதான அரசியல் அதிகாரத்திற்கான போராட்டத்தில் போட்டியாகக் குறைத்தனர். இது முக்கிய உள்நாட்டு அரசியல் பிரச்சினைகளை தீர்மானிப்பதில் தெற்கு மக்களின் மேலாதிக்கத்திற்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்கும் முயற்சியாகும். பழமைவாதிகள் அடிமைத்தனத்தை தெற்கின் முழுமையான அதிகாரத்தின் அடித்தளம் என்ற கண்ணோட்டத்தில் மட்டுமே கண்டனம் செய்தனர். நாட்டில் அரசியல் ஸ்திரத்தன்மையை ஏற்படுத்துவதற்காக தென்னிலங்கையுடன் புதிய இணக்கப்பாடுகளை மேற்கொள்ளத் தயார் என அறிவித்தனர்.

பழமைவாத குடியரசுக் கட்சியினர் கனரக தொழில்துறையில் இருந்து அமெரிக்க முதலாளித்துவத்தின் நலன்களை வெளிப்படுத்தினர், அவர்கள் நீண்ட காலமாக 'சுதந்திர மாநிலங்களில்' சந்தைகளில் கவனம் செலுத்தினர், மேலும் அடிமை தெற்கில் இருந்து பொருட்களை விநியோகிப்பதில் சிறிதளவு நம்பியிருந்தனர். நாட்டில் சமூக-

பொருளாதார மேம்பாடு பற்றிய விக் கருத்தை அவர்கள் தொடர்ந்து பின்பற்றினர். அவர்கள் விரைவான தொழில்மயமாக்கலின் ஆதரவாளர்களாக இருந்தனர், மேலும் அவர்கள் அமெரிக்காவில் பொருளாதார வளர்ச்சியை ஊக்குவிப்பதில் அரசாங்கத்தின் செயலில் பங்கு வகிக்கும் கோட்பாட்டைக் கொண்டிருந்தனர். பழமைவாதிகள் பாதுகாப்புவாத கட்டணங்களை அறிமுகப்படுத்துதல் மற்றும் மத்திய வங்கி அமைப்பை உருவாக்கும் யோசனையையும் ஆதரித்தனர்.

பழமைவாதிகள் தங்கள் கட்சி சகாக்களான தீவிர மற்றும் மிதவாத குடியரசுக் கட்சியினரிடமிருந்து அடிமைப் பிரச்சினையில் கணிசமாக வேறுபடுகிறார்கள். தீவிரவாதிகள் மற்றும் மிதவாதிகள் இருவரும் 1860 ஆம் ஆண்டு பிரச்சாரத்தின் போது குடியரசுக் கட்சி தளத்தின் அடித்தளத்தை உருவாக்கிய கொள்கையை வலுக்கட்டாயமாக நிலைநிறுத்தினர், இது அடிமை முறையை அதன் தற்போதைய எல்லைகளுக்குள் மட்டுப்படுத்தியது. மத்திய அட்லாண்டிக் மற்றும் எல்லை மாநிலங்கள் மற்றும் நியூ இங்கிலாந்து மாநிலங்களைச் சேர்ந்த விக் மற்றும் நேட்டிவிஸ்டுகளின் ஒரு பெரிய குழு, குடியரசுக் கட்சியுடன் தொடர்பு கொள்ள விரும்பாதவர்களும் பழமைவாத கருத்துக்களைக் கொண்டிருந்தனர். 1860 ஆம் ஆண்டு தேர்தல் பிரச்சாரத்திற்கு முன்னதாக அவர்கள் ஒரு புதிய அமைப்பை, அரசியலமைப்பு யூனியன் கட்சியை உருவாக்கும் யோசனையுடன் முன் வந்தனர். இந்த வளர்ச்சி குடியரசுக் கட்சியின் தலைமையால் கவனிக்கப்பட்டது. இருப்பினும், ஒட்டுமொத்தமாக, குடியரசுக் கட்சியினர் தொழிற்சங்கவாதிகளின் போக்கின் ஆக்கபூர்வமற்ற தன்மையை சுட்டிக்காட்டினர்.

ஜனநாயகக் கட்சியின் கன்சர்வேடிவ் பிரிவு, ஸ்டீபன் டக்ளஸை ஜனாதிபதிக்கு தனது சொந்த வேட்பாளராக முன்னிறுத்தியது, முக்கியமாக வடகிழக்கில் உள்ள அந்த மாநிலங்களில் இருந்து ஆதரவைப் பெற்றது, அங்கு வர்த்தகம் மற்றும் நிதியில் ஒரு குவிந்த முதலாளித்துவம் இருந்தது. . கன்சர்வேடிவ் ஜனநாயகவாதிகள், வடக்கின் அரசியல் மரபுகளின் உணர்வில் வளர்க்கப்பட்டவர்கள், நாட்டின் அரசியல் அமைப்பின் அடித்தளத்திற்கு ஆபத்தை

விளைவிக்கும் அடிமைத்தனப் பிரச்சனையின் நரகத்தில் ஒரு ஸ்திரமின்மை செல்வாக்கைக் கண்டனர். அவர்கள் வடக்கிற்கும் தெற்கிற்கும் இடையே விரிவடைந்து வரும் மோதலை எச்சரிக்கையுடன் பின்பற்றி அடிமைத்தனம் என்ற தலைப்பை தங்கள் முழு சக்தியுடனும் நசுக்க முயன்றனர். அவர்கள் இருவரின் அரசியல் செல்வாக்கின் வளர்ச்சியை சமப்படுத்த முயன்றனர், தெற்கு முகாமில் இருந்து திறந்த எதிரிகள் மற்றும் தீவிரவாதிகள்.

அடிமைத்தனம் மற்றும் அதைக் கையாள்வதற்கான வழிகள் குறித்து பல்வேறு கட்சிகளின் பழமைவாத குழுக்களின் கருத்துக்களில் அனைத்து வேறுபாடுகள் இருந்தபோதிலும், அவர்கள் நிச்சயமாக வடக்கு மற்றும் தெற்கிற்கு இடையிலான மோதலை மோசமாக்குவதைத் தடுக்க ஒரு வெளிப்படையான முயற்சியால் ஒன்றிணைந்தனர். 1860 ஜனாதிபதித் தேர்தலில் ஆபிரகாம் லிங்கனின் (படம் 2.2) வெற்றியானது தேசிய அதிகாரத்தின் மீதான அடிமை உரிமையாளர்களின் அரசியல் பிடியின் முடிவைக் குறித்தது. இது தென்பகுதி தீவிரவாதிகளை பிரித்து ஒரு சுதந்திர அடிமை அரசாங்கத்தை (கூட்டமைப்பு) அமைப்பதற்கான சமிக்ஞையாக செயல்பட்டது.

அமெரிக்க அரசியலமைப்பின் முக்கிய அம்சங்கள்

முந்தைய விவாதத்தின் அடிப்படையில், அமெரிக்க அரசியலமைப்பின் பின்வரும் நான்கு அம்சங்களைக் கண்டறியலாம்:

1. சட்டமன்றம், காங்கிரஸ், நிறைவேற்று அதிகாரம், ஜனாதிபதி, பல்வேறு அரசு அமைப்புகள் மற்றும் உச்ச நீதிமன்றம் போன்ற அரசாங்கத்தின் முக்கிய கூறுகளுக்கு இடையே அதிகார சமநிலை உள்ளது. காங்கிரஸ் சட்டத்திற்கு புறம்பாக செயல்படுகிறது, அதை ஜனாதிபதி வீட்டோ செய்ய முடியும். இது அவ்வாறு இல்லையென்றால், இந்தச் சட்டங்கள் நிறைவேற்று அதிகாரிகளால் செயல்படுத்தப்பட வேண்டும். ஜனாதிபதியை பதவி நீக்கம் செய்யும் அதிகாரமும் காங்கிரசுக்கு உண்டு. சட்டங்களை அரசியலமைப்பிற்கு முரணானதாக அறிவிக்கும் அதிகாரத்தை கைப்பற்றியதால், அதிகார

சமநிலையின் ஒரு பகுதியாக நீதித்துறை கிளை வெளிப்பட்டுள்ளது, ஆனால் இது அசல் அரசியலமைப்பில் இல்லை.

2. அரசியலமைப்பு, கூட்டாட்சி அரசாங்கத்திற்கு அரசியலமைப்பில் பட்டியலிடப்பட்டுள்ள அதிகாரங்களை மட்டுமே வழங்குகிறது, மேலும் பட்டியலிடப்படாத அதிகாரங்கள் மாநிலங்கள் அல்லது மக்களிடம் உள்ளன. இவை 'எண்ணப்பட்ட சக்திகள்' என்று அழைக்கப்படுகின்றன.

3. மாநில அரசுகள் மத்திய அரசின் அதிகாரத்தைக் கட்டுப்படுத்தும் பாத்திரத்தை வகிக்கின்றன. மத்திய அரசுக்கு உண்மையில் வழங்கப்படாத எந்த அதிகாரமும் மாநிலங்களிடமோ மக்களிடமோ தக்கவைக்கப்படும் என்று அரசியலமைப்பு கூறுகிறது.

4. உரிமைகள் மசோதா உண்மையில் விஷயங்களை பட்டியலிடுகிறது, இது மத்திய அரசு செய்ய அனுமதிக்கப்படவில்லை. குறிப்பாக மத்திய அரசு அல்லது மாநிலங்களுக்கு வழங்கப்படாத, கணக்கிடப்படாத அதிகாரங்களையும் மக்கள் தங்கள் பிடியில் வைத்துள்ளனர்.

அதிகாரங்கள் மற்றும் பதவி

அமெரிக்க அரசியலமைப்பு அனைத்து நிறைவேற்று அதிகாரங்களையும் ஜனாதிபதியின் கைகளில் வழங்கியுள்ளது. ஜனாதிபதி அமெரிக்காவில் மாநிலத்தின் தலைமை நிர்வாகத் தலைவராக உள்ளார். பாராளுமன்ற ஜனநாயக நாடுகளிலும் ஜனாதிபதிகள் உள்ளனர், ஆனால் அவர்கள் பெயரளவிலான நிர்வாகிகள். அவர்கள் அமைச்சரவையின் ஆலோசனையின்படி செயல்பட வேண்டும், சட்டமன்றத்திற்கு பதிலளிக்க வேண்டும். அத்தகைய ஜனநாயக தேசத்திற்கு இந்தியா ஒரு சிறந்த உதாரணம். அமெரிக்காவின் உண்மையான நிர்வாக அதிகாரி ஜனாதிபதிதான். அவரும் அவரது அமைச்சரவையும் சட்டமன்றத்திற்கு பதில் சொல்ல முடியாது. அவர் நிர்வாகத்திற்கு அருகில் உள்ள உச்ச அதிகாரம். அவரது அமைச்சரவை உண்மையில் அவருக்கு ஆலோசனை வழங்குவதற்காக ஒரு தனிப்பட்ட குழுவாகும். இந்த அணி சட்டமன்றத்திற்கு பொறுப்பல்ல, கூட்டுப் பொறுப்பையும் கொண்டிருக்கவில்லை. அரசியலமைப்பு ஜனாதிபதிக்கு

அதிகாரங்களை வழங்கி அவரை உண்மையான நிறைவேற்று அதிகாரியாக மாற்றியுள்ளது.

கூட்டாட்சி

ஒரு கூட்டாட்சி அமைப்பை உருவாக்குவதில் நிறுவனர்கள் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் மற்றும் கூட்டமைப்பு கட்டுரைகள் இரண்டிற்கும் எதிர்வினையாற்றினர். பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் ஒரு ஒற்றையாட்சி அமைப்பு அல்லது மத்திய அரசாங்கத்தில் அதிகாரம் குவிக்கப்பட்ட ஒன்று. இங்கிலாந்தில், அரசாங்கம் பாரம்பரியமாக லண்டனில் மையப்படுத்தப்பட்டுள்ளது, உள்ளூர் அரசாங்கங்கள் இருந்தாலும், அவை பொதுவாக பாராளுமன்றத்தால் வழங்கப்பட்ட அதிகாரங்களை மட்டுமே கொண்டுள்ளன. தேசிய அரசாங்கம் உச்சமானது, மற்றும் உள்ளூர் அரசாங்கங்களுக்கு அதன் விருப்பப்படி அதிகாரங்களை வழங்குகிறது அல்லது தக்க வைத்துக் கொள்கிறது.

ஒரு கூட்டமைப்பில், மாநில அல்லது உள்ளூர் அரசாங்கமே உச்சமானது. தேசிய அரசாங்கம் மாநிலங்களால் வழங்கப்பட்ட அதிகாரங்களை மட்டுமே பயன்படுத்துகிறது. பெரும்பாலான கூட்டமைப்புகள் உள்ளூர் அரசாங்கத்தை அதன் சொந்த எல்லைக்குள் ஒரு கூட்டாட்சி சட்டத்தை ரத்து செய்ய அனுமதித்துள்ளன.

கூட்டாட்சி என்பது இரண்டு அமைப்புகளின் தீமைகளை அகற்றுவதற்கான ஒரு சமரசமாகும். ஒரு கூட்டாட்சி அமைப்பில், அதிகாரம் தேசிய மற்றும் மாநில அரசாங்கங்களால் பகிர்ந்து கொள்ளப்படுகிறது. அரசியலமைப்பு சில அதிகாரங்களை ஒரு மத்திய அரசாங்கத்தின் டொமைனாகக் குறிப்பிடுகிறது, மற்றவை குறிப்பாக மாநில அரசாங்கங்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்டுள்ளன.

கூட்டாட்சி அமைப்பு தேசிய மற்றும் உள்ளூர் தேவைகளுக்கு இடையே சரியான அதிகார சமநிலையை ஏற்படுத்துவதாகத் தோன்றினாலும், கூட்டமைப்புகள் இன்னும் உள் அதிகாரப் போராட்டங்களைக் கொண்டுள்ளன. தேசிய மற்றும் மாநில அரசுகளுக்கு இடையேயான மோதல்கள் சகஜம். அமெரிக்காவைப் பொறுத்தவரை, மாநிலம் மற்றும் கூட்டாட்சி அதிகாரம் என்ற வாதம் உள்நாட்டுப் போருக்கு வழிவகுத்த ஒரு முக்கிய அடிப்படைக் காரணியாக இருந்தது.

ஆஸ்திரேலியா, கனடா, ஜெர்மனி, மெக்சிகோ மற்றும் அமெரிக்கா உள்ளிட்ட முப்பதுக்கும் குறைவான நவீன நாடுகளில் இன்று கூட்டாட்சி அமைப்புகள் உள்ளன. ஆனால் இன்று வேறு சில நாடுகள் இதை நடைமுறைப்படுத்தினாலும், 1787 முதல் அமெரிக்காவிற்கு தேவையான சமநிலையை கூட்டாட்சி வழங்கியுள்ளது.

ஜனாதிபதி

அமெரிக்காவின் அரசியலமைப்பு ஜனாதிபதி வடிவ அரசாங்கத்தை வழங்குகிறது மற்றும் அரசியலமைப்பின் பிரிவு-1, "நிர்வாக அதிகாரங்கள் அமெரிக்க ஜனாதிபதியிடம் ஒப்படைக்கப்படும்" என்று கூறுகிறது. 'வலிமை மற்றும் பாதுகாப்பு' என்பது அரசியலமைப்பின் ஸ்தாபகத் தந்தைகளின் நோக்கமாக இருந்தபோதிலும், இருப்பினும், இன்று, ஜனாதிபதியின் அலுவலகத்தைச் சுற்றி பல அதிகாரங்கள் குவிந்துள்ளன, ஒக் கூற்றுப்படி, "அவர் (ஜனாதிபதி) மிகப்பெரியவர். உலகின் ஆட்சியாளர்."

ஆங்கிலேய அரசியல் கோட்பாட்டாளரான ஹரோல்ட் ஜோசப் லாஸ்கி, ஜனாதிபதி பதவியைப் பற்றி சரியாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார்: 'எந்த விதத்திலும் ஒப்பிடக்கூடிய வெளிநாட்டு நிறுவனம் எதுவும் இல்லை, ஏனெனில் அடிப்படையில் ஒப்பிடக்கூடிய வெளிநாட்டு நிறுவனம் இல்லை. அமெரிக்க ஜனாதிபதி ஒரு ராஜாவை விட அதிகமாகவோ அல்லது குறைவாகவோ இருக்கிறார்; அவர் ஒரு பிரதமரை விட அதிகமாகவோ அல்லது குறைவாகவோ இருக்கிறார்.

அமெரிக்க அரசியலமைப்பின் பிரிவு II கிட்டத்தட்ட நிறைவேற்று அதிகாரத்தை ஒரு தனிநபரின் கையில் -அமெரிக்காவின் ஜனாதிபதிக்கு வழங்குகிறது. அமெரிக்க ஜனாதிபதியின் அலுவலகம் பாராளுமன்றம் அல்லாத அல்லது ஜனாதிபதி வகை அரசாங்கத்தின் அடிப்படையில் ஒழுங்கமைக்கப்பட்டுள்ளது. அமெரிக்காவில், ஜனாதிபதியும் அவரது அமைச்சரவையும் சட்டமியற்றும் சபைக்கு பொறுப்பல்ல. ஜனாதிபதி நிர்வாகத் துறையில் மிக உயர்ந்தவர், நிச்சயமாக, உள் காசோலைகள் மற்றும் நிலுவைகளின் சில சாதனங்களுக்கு உரிய கொடுப்பனவுகளை உருவாக்குகிறார்.

தேர்தல் நடைமுறை

ஜனாதிபதி மறைமுகமாக ஒவ்வொரு மாநிலத்தின் தேர்தல் கல்லூரியால் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார். ஒவ்வொரு மாநிலமும் சம்மந்தப்பட்ட மாநிலத்தில் இருந்து காங்கிரஸில் உள்ள செனட்டர்கள் மற்றும் பிரதிநிதிகளின் எண்ணிக்கைக்கு சமமான வாக்காளர்களை தேர்ந்தெடுக்கிறது. குடியரசுத் தலைவர் தேர்தலுக்கு நிர்ணயிக்கப்பட்ட நாளில் ஒவ்வொரு மாநிலத்திலும் கூடி வாக்களிப்பார்கள். அமெரிக்க அதிபரின் தேர்தல் காலண்டரின்படி நடக்கிறது.

ஒவ்வொரு லீப் ஆண்டிலும் நவம்பரில், முதல் திங்கட்கிழமைக்குப் பிறகு, செவ்வாய்க்கிழமையன்று ஜனாதிபதித் தேர்வாளர்கள் (தேர்தல் கல்லூரி) தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார்கள். இந்த வாக்காளர்கள் ஒவ்வொரு மாநிலத்தின் தலைநகரிலும், டிசம்பரில் இரண்டாவது புதன்கிழமைக்குப் பிறகு வரும் முதல் திங்கட்கிழமை அன்று சந்திக்கின்றனர். அவர்கள் தங்கள் ஜனாதிபதி வேட்பாளருக்கு தங்கள் வாக்குகளை பதிவு செய்கிறார்கள். பின்னர், ஒவ்வொரு மாநிலமும் செனட் தலைவருக்கு தேர்தல் சான்றிதழை அனுப்புகிறது. ஜனவரி 6 ஆம் தேதி, காங்கிரஸ் கூட்டுக் கூட்டத்தில் வாக்குகள் எண்ணப்படுகின்றன. அறுதிப் பெரும்பான்மையைப் பெற்ற வேட்பாளர் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவார். புதிய ஜனாதிபதி ஜனவரி 20 அன்று தனது அலுவலகத்தில் பதவியேற்கிறார். எந்தவொரு வேட்பாளரும் முழுமையான பெரும்பான்மை வாக்குகளைப் பெறவில்லை என்றால், அதிக எண்ணிக்கையிலான வாக்குகளைப் பெற்ற முதல் மூன்று வேட்பாளர்களில் ஒருவரைத் தேர்ந்தெடுக்க பிரதிநிதிகள் சபைக்கு அதிகாரம் உள்ளது. இந்த முறை வெற்றிபெறவில்லை என்றால், மார்ச் 4 க்குப் பிறகு, துணைத் தலைவர் தானாகவே ஜனாதிபதி அலுவலகத்தில் வெற்றி பெறுவார்.

அமெரிக்க ஜனாதிபதி பதவிக்கான தகுதி

அமெரிக்க அரசியலமைப்பு ஜனாதிபதி பதவிக்கான வேட்பாளர் பின்வரும் தகுதிகளை கொண்டிருக்க வேண்டும் என்று கூறுகிறது:

•அவர்அமெரிக்காவில்இயற்கையாகப்பிறந்தகுடிமகனாகஇருக்கவேண்டும்.

•அவருக்கு குறைந்தபட்சம் 35 வயது இருக்க வேண்டும்.

•அவர் 14 ஆண்டுகள் அமெரிக்காவில் வசிப்பவராக இருக்க வேண்டும்.

ஜனாதிபதி பதவி காலம்

அமெரிக்க ஜனாதிபதி நான்கு வருட காலத்திற்கு தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார். அவர் மற்றொரு தவணைக்கு மீண்டும் தேர்ந்தெடுக்கப்படலாம் மற்றும் மாநாட்டின் படி, எந்தவொரு ஜனாதிபதியும் மூன்றாவது முறையாக தேர்தலில் போட்டியிட முடியாது. முன்னதாக, அமெரிக்காவின் முதல் ஜனாதிபதியான ஜார்ஜ் வாஷிங்டன் (படம் 2.4) இரண்டு முறை தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். அந்த நேரத்தில் அரசியலமைப்பில் மறுதேர்தலுக்கு எந்த தடையும் இல்லை என்றாலும், அவர் மூன்றாவது முறையாக தேர்தலில் போட்டியிட மறுத்துவிட்டார். இந்த சம்பவத்திற்குப் பிறகு, இது ஒரு மாநாடாக மாறியது, ஆனால் இரண்டாம் உலகப் போரின் போது ஜனாதிபதி ரூஸ்வெல்ட் நான்கு முறை தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டபோது இந்த மாநாடு உடைக்கப்பட்டது. அவரது நான்காவது பதவிக்காலம் 1944 இல் இருந்தது. இருப்பினும், அரசியலமைப்பின் 22 வது திருத்தம் (1952) எந்தவொரு ஜனாதிபதியின் மொத்த பதவிக்காலம் பத்து வருடங்களாக நிர்ணயிக்கப்பட்டது. பொதுவாக, ஒரு வேட்பாளரை மூன்றாவது முறையாக மீண்டும் தேர்ந்தெடுக்க முடியாது. ஒரு வேட்பாளர் (துணைத் தலைவர்) தனது பதவிக் காலத்தின் இரண்டு அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு ஜனாதிபதியாக வெற்றி பெற்றால், அவருக்குப் பின் வரும் துணைத் தலைவர் தேர்தலில் போட்டியிட இரண்டு வாய்ப்புகளைப் பெறுவார். எந்தவொரு சந்தர்ப்பத்திலும், பதவிக்காலம் பத்து ஆண்டுகளுக்கு மிகாமல் இருக்க வேண்டும்.

ஜனாதிபதி பதவிக்கு வாரிசு

ஜனாதிபதி மற்றும் துணை ஜனாதிபதியின் மரணம் அல்லது ராஜினாமா காரணமாக அலுவலகம் காலியாகிவிட்டால், ஜனாதிபதி பதவிக்கான வாரிசு பிரச்சினையில் அரசியலமைப்பிற்கு எந்த கருத்தும் இல்லை. 1947 ஆம் ஆண்டில், நிறைவேற்றப்பட்ட ஒரு சட்டம் அத்தகைய சூழ்நிலையில், துணை ஜனாதிபதிக்குப் பின் பின்வரும் வரிசையில் இருக்கும் என்று கூறுகிறது:

(i) பிரதிநிதிகள் சபையின் சபாநாயகர்

(ii) செனட்டின் ஜனாதிபதி சார்பு தற்காலிக (தற்போதைக்கு).

(iii) மாநிலச் செயலாளரின் இயலாமை அல்லது இயலாமை காரணமாக ஜனாதிபதியின் அலுவலகம் காலியாக இருக்கும் பட்சத்தில், அவர் அலுவலகத்தை நிர்வகிக்கத் தகுதியற்றவர் என்பதை எழுத்துப்பூர்வமாகக் கொடுத்திருக்க வேண்டும். துணைத் தலைவர் மற்றும் நிர்வாகத் துறைகளின் தலைவர்களில் பெரும்பான்மையானவர்கள், ஜனாதிபதி தனது கடமைகளை நிறைவேற்ற இயலாது என்று நம்புவதற்கு போதுமான காரணங்கள் இருக்க வேண்டும். அதற்கான அறிவிப்பை காங்கிரசுக்கு அனுப்ப வேண்டும்.

ஜனாதிபதி பதவி நீக்கம்

அமெரிக்க அதிபரை பதவி நீக்கம் செய்வதன் மூலம் கடுமையான தவறான நடத்தை அல்லது அதிக குற்றங்களின் அடிப்படையில் மட்டுமே பதவி நீக்கம் செய்ய முடியும். பதவி நீக்கம் என்பது மிகவும் எளிதான காரியம் அல்ல. லோயர் ஹவுஸ் குற்றச்சாட்டுகளை உருவாக்குகிறது மற்றும் செனட் பதவி நீக்கம் செய்வதற்கான நீதித்துறை நீதிமன்றமாக செயல்படுகிறது. அதன் கூட்டங்கள் உச்ச நீதிமன்ற தலைமை நீதிபதி தலைமையில் நடைபெறுகின்றன. ஜனாதிபதியை பதவியில் இருந்து நீக்குவது மற்றும் அமெரிக்க அரசாங்கத்தின் கீழ் எந்த நம்பிக்கை மற்றும் பொறுப்பான பதவியை வகிக்க அவர் தகுதியற்றவர் என்பதை விட அபராதம் அதிகமாக இருக்க முடியாது.

நோய் எதிர்ப்பு சக்திகள்

அமெரிக்காவில், ஜனாதிபதியை எந்த குற்றத்திற்காகவும் கைது செய்ய முடியாது, மேலும் அவரை எந்த நீதிமன்றத்திற்கும் வரவழைக்க முடியாது. அவர் குற்றஞ்சாட்டப்படும்போதுதான் அனைத்து நோய் எதிர்ப்பு சக்திகளையும் இழக்கிறார்.

ஜனாதிபதியின் அதிகாரங்கள் மற்றும் செயல்பாடுகள்

அமெரிக்க ஜனாதிபதி மிகவும் சக்திவாய்ந்த அதிகாரி. அவர் நாட்டில் உயர்ந்த மரியாதை மற்றும் ஆதரவைக் கட்டளையிடுகிறார். அரசியலமைப்பு ஜனாதிபதிக்கு வரையறுக்கப்பட்ட அதிகாரங்களை வழங்கியுள்ளது, ஆனால் காலப்போக்கில், பல காரணிகளால், இந்த அலுவலகம் நிர்வாகத்தின் அனைத்து துறைகளிலும் எல்லையற்ற அதிகாரங்களை பெற்றது. ஜனாதிபதி மகத்தான நிறைவேற்று, சட்டமன்ற, நிதி மற்றும் நீதித்துறை அதிகாரங்களை அனுபவிக்கிறார், அவை பின்வருமாறு விவாதிக்கப்படலாம்:

(I) நிர்வாக அதிகாரங்கள்

அரசியலமைப்பின் படி, உச்ச நீதிமன்றத்தின் விளக்கம் மற்றும் பழக்கவழக்கங்கள் மற்றும் மரபுகள் மூலம் ஜனாதிபதியின் சில நிறைவேற்று அதிகாரங்கள் பின்வருமாறு சுருக்கமாகக் கூறலாம்:

•தலைமைநிர்வாகி: ஜனாதிபதிநாட்டின்தலைமைநிர்வாகத்தலைவர். அனைத்துநிர்வாகசெயல்பாடுகளும் அவரது பெயரால் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. நாட்டில் கூட்டாட்சி சட்டங்களை அமல்படுத்துவதற்கு அவர் பொறுப்பு. அரசியலமைப்பின் சட்டங்கள் மற்றும் நீதிமன்றங்களின் தீர்ப்புகள் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டு செயல்படுத்தப்படுவதை அவர் உறுதிப்படுத்த வேண்டும். அமெரிக்க மக்களின் அரசியலமைப்பு, உயிர் மற்றும் உடைமை பாதுகாக்கப்படுவதை அவர் பார்க்க வேண்டும். அவர் செனட்டின் ஒப்புதலுடன் ஒப்பந்தங்கள் மற்றும் பிற நாடுகளுடன் ஒப்பந்தங்களை நிறைவேற்றுகிறார், மேலும் வெளிநாட்டு படையெடுப்பிலிருந்து நாட்டைப் பாதுகாக்கிறார்.

உள்நாட்டு முன்னணியில் அமைதி மற்றும் ஒழுங்கைப் பேணுவதற்கும் அவர் பொறுப்பு. எந்த மாநிலத்திலும் அரசு இயந்திரத்தில் செயலிழப்பு ஏற்பட்டால், அவர் தனது முயற்சியில் செயல்பட்டு அமைதியையும் நல்லிணக்கத்தையும் மீட்டெடுக்க முடியும். இந்த மகத்தான பொறுப்புகள் அனைத்தையும் நிறைவேற்றுவதில், அவர் அனைத்து பாதுகாப்புப் படைகள், சிவில் சர்வீசஸ், போலீஸ் போன்றவற்றைப் பயன்படுத்த முடியும். உதாரணமாக, ஜான் எஃப். கென்னடி 1962 இல்

மிசிசிப்பி பல்கலைக்கழகத்திற்கு கூட்டாட்சிப் படைகளை அனுப்பினார். ஒரு கூட்டாட்சி நீதிமன்றத்தின், ஆப்ரோ-அமெரிக்க மாணவர்களின் சமரசம்.

•கமாண்டர்-இன்-சீஃப்:

ஜனாதிபதி அமெரிக்காவின் ஆயுதப்படைகளின் உச்சதளபதி.

நாட்டின் பாதுகாப்புக்கு அவர் பொறுப்பு.

அவர் சென்ட்டின் ஆதரவுடன் இராணுவத்தின் உயர் அதிகாரிகளை நியமிக்கிறார். அவர் விருப்பப்படி அவற்றை அகற்றவும் முடியும்.

இந்த அதிகாரம் காங்கிரஸின் கைகளில் இருப்பதால் அவரால் போரை அறிவிக்க முடியாது, ஆனால் அவர் தனது நிர்வாக நுண்ணறிவால் ஒரு சூழ்நிலையை உருவாக்க முடியும், அங்கு போர் அறிவிப்பு தவிர்க்க முடியாதது.

போர் பிரகடனப்படுத்தப்பட்டவுடன், ஜனாதிபதியின் இராணுவ அதிகாரங்கள் பெருமளவில் அதிகரிக்கின்றன. இராணுவ நடவடிக்கைகளை கவனிக்க அவருக்கு வெற்று காசோலை வழங்கப்படுகிறது. பல முறை, ஜனாதிபதிகள் இந்த அதிகாரத்தை பயன்படுத்தி, மற்ற நாடுகளுடன் அறிவிக்கப்படாத போர்களில் அமெரிக்க துருப்புக்களை ஈடுபடுத்தியுள்ளனர்.

(II) பிரதிநிதித்துவ சட்டம்

அது போல், ஜனாதிபதி அரசியலமைப்பு ரீதியாக மிகவும் சக்திவாய்ந்தவர். நிர்வாக உத்தரவுகளின் வடிவத்தில் அவருக்கு சட்டமன்ற அதிகாரம் உள்ளது. அவர் நிர்வாக உத்தரவுகள் மூலம் பல விதிகளை உருவாக்க முடியும். பல ஜனாதிபதிகள் இந்த அதிகாரத்தை பரவலாகப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். இதற்கு மேலதிகமாக, பிரதிநிதித்துவ சட்டத்தின் சமீபத்திய நுழைவு ஜனாதிபதிக்கு முற்றிலும் அதிகாரம் அளித்துள்ளது. பிரதிநிதித்துவ சட்டம் என்பது, காங்கிரஸ் ஒரு எலும்பு வடிவில் சட்டங்களை உருவாக்கி, ஒரு பொதுவான அவுட்லைனை உருவாக்கி, நிர்வாகத்தால் நிரப்பப்பட வேண்டிய விவரங்களை விட்டுச் செல்கிறது.

(III) நிதி அதிகாரங்கள்

தேசத்தின் நிதிக் காவலர் காங்கிரஸ். ஆயினும் கூட, நாட்டின் நிதி விவகாரங்களில் ஜனாதிபதியும் முக்கிய பங்கு வகிக்கிறார். பட்ஜெட் அவரது மேற்பார்வையின் கீழ் மற்றும் பட்ஜெட் பணியகத்தால் தயாரிக்கப்படுகிறது. பட்ஜெட் தயாரிக்கும் போது உயர்மட்ட தொழில்நுட்பங்கள் பணியகத்தால் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. பின்னர், பட்ஜெட்டைத் திருத்தும் அதிகாரம் கொண்ட காங்கிரஸுக்கு முன்பாக பட்ஜெட் தாக்கல் செய்யப்படுகிறது, ஆனால் பொதுவாக அதில் உள்ள தொழில்நுட்பங்கள் காரணமாக பட்ஜெட்டைத் திருத்தங்களுடன் தொந்தரவு செய்வதைத் தவிர்க்கிறார்கள். திருத்தங்களைத் தவிர்ப்பதற்கான மற்றொரு காரணம், குழப்பமான வரவுசெலவுத் திட்டத்தை சரியாக அமைக்கக்கூடிய திறமையான நபர் எவரும் காங்கிரஸிடம் இல்லை. எனவே, பட்ஜெட் தாக்கல் செய்யப்பட்டபடியே நிறைவேற்றப்படுகிறது.

(IV) ஆதரவளிக்கும் சக்தி

ஜனாதிபதிக்கு ஆதரவளிக்கும் பெரும் அதிகாரங்கள் உள்ளன. அவர் உயர் மற்றும் தாழ்ந்த சேவைகளில் அதிக எண்ணிக்கையிலான கூட்டாட்சி அதிகாரிகளை நியமிக்கிறார். செனட்டர்கள் மற்றும் பிரதிநிதிகள் எப்போதும் ஜனாதிபதியின் நல்ல புத்தகங்களில் இருக்க விரும்புகிறார்கள்.

ஜனாதிபதியின் வரம்புகள்

ஜனாதிபதியின் அதிகாரங்கள் வரம்பற்றவை என்று கருதக்கூடாது. அவரது அதிகாரங்களில் சில வரம்புகள் வைக்கப்பட்டுள்ளன. இது பின்வருமாறு விளக்கப்பட்டுள்ளது:

(A) ஜனாதிபதியின் அதிகாரங்கள் மீதான வரம்புகள்

பரந்த அதிகாரங்களும் சுதந்திரங்களும் அமெரிக்காவில் ஜனாதிபதி பதவியை மிகவும் பிரமாண்டமாக்கியுள்ளன, மேலும் ஜனாதிபதி எந்த நேரத்திலும் ஒரு சர்வாதிகாரியாக மாறுவது போல் தெரிகிறது,

ஆனால் நிலைமை அவ்வாறு இல்லை. அரசியலமைப்பின் தந்தைகள் அரசியலமைப்பை உருவாக்கும் போது அதிகாரங்களைப் பிரிக்கும் கோட்பாட்டை ஏற்றுக்கொண்டனர். எனவே, நிலைமையை சமன் செய்ய ஜனாதிபதியின் அதிகாரங்கள் குறித்து பல சோதனைகள் உள்ளன. அவரது நிர்வாக அதிகாரங்களின் சில வரம்புகள் பின்வருமாறு:

(I) இணக்கமான வேலை கடினம்:

அமெரிக்க ஜனாதிபதிக்கு ஒரு மசோதாவைத் தொடங்கவோ அல்லது சட்டமன்றத்தில் ஒரு மசோதாவின் விவாதத்தில் பங்கேற்கவோ அதிகாரம் இல்லை. அதிகாரப் பிரிவினையின் சித்தாந்தம் நிறைவேற்று அதிகாரத்தையும் சட்டமன்றத்தையும் தனித்தனி ஊடுருவ முடியாத பிரிவுகளில் வைத்திருக்கிறது.

(II) காங்கிரஸைச் சார்ந்திருப்பதால் அவரது கொள்கைகளைச் செயல்படுத்துவதில் சிரமம்:

காங்கிரஸ் மட்டுமே சட்டத்தை உருவாக்கும் அமைப்பாகும், மேலும் கடத்தும் சட்டங்கள் இயற்றப்படுவதற்கு ஜனாதிபதி அதைச் சார்ந்திருக்க வேண்டும். சில சமயங்களில், அவரது நிர்வாகத்தை சுமுகமாக நடத்துவதற்கு தேவையான சட்டத்தை காங்கிரஸ் நிறைவேற்றாததால் அவர் உதவியற்றவராக இருக்கிறார். எனவே, அவர் நிறைய போராட வேண்டும் மற்றும் விஷயங்களைச் செய்ய மற்ற அதிகாரப் பகுதிகளுக்கு மாற வேண்டும். மேலும், நிதிக்காக காங்கிரஸையே நம்பியிருக்கிறார். தேசிய வருவாயின் பாதுகாவலராக காங்கிரஸ் உள்ளது. ஜனாதிபதியின் மேற்பார்வையில் வரவு செலவுத் திட்டம் தயாரிக்கப்பட்டாலும், வரவு செலவுத் திட்டத்தில் மாற்றங்களைக் கொண்டுவருவதற்கு காங்கிரஸுக்கு அதிகாரம் உள்ளது மற்றும் ஜனாதிபதி அதை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.

(III) செனட்டர் ஒப்புதல்:

செனட்டரின் ஒப்புதல் ஜனாதிபதியின் நிர்வாகத்தில் ஒரு பெரிய தடையாக உள்ளது. அவரால் செய்யப்பட்ட அனைத்து கூட்டாட்சி நியமனங்களும் செனட்டால் அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டும் என்று அரசியலமைப்பு வழங்கியுள்ளது. இங்கும் ஜனாதிபதிக்கு பிரத்தியேக அதிகாரங்கள் இல்லை. அவர் செனட்டர் மரியாதையின் கீழ் இருக்கிறார்.

(V) அவரது வீட்டோவை காங்கிரஸால் ரத்து செய்யலாம்:

ஜனாதிபதியின் வீட்டோ பின்வரும் நிபந்தனைகளின் கீழ் காங்கிரஸால் ரத்து செய்யப்படலாம்:

(i) காங்கிரஸால் அனுப்பப்படும் மசோதாவிற்கு எதிராக ஜனாதிபதி தனது வீட்டோ அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தலாம். அவர் பத்து நாட்களுக்குள் ஒரு மசோதாவை வீட்டோ செய்து காங்கிரசுக்கு திருப்பி அனுப்பலாம். எவ்வாறாயினும், வீட்டோ செய்யப்பட்ட மசோதா

மூன்றில் இரண்டு பெரும்பான்மையுடன் மறுக்கப்பட்டால், அதற்கு ஜனாதிபதி ஒப்புதல் அளிக்க வேண்டும்.

(ii) காங்கிரஸ் அமர்வில் இருக்கும்போது, குடியரசுத் தலைவர் அங்கீகரிக்கப்பட்ட மசோதாவை பத்து நாட்களுக்குள் காங்கிரசுக்கு அனுப்பவில்லை என்றால், மசோதா அவரது கையெழுத்து இல்லாமல் நிறைவேற்றப்பட்டதாகக் கருதப்படுகிறது.

(iii) ஜனாதிபதிக்கு பாக்கெட் வீட்டோ அதிகாரம் உள்ளது. இங்கும் காங்கிரசுக்கு அதிக பலம் உள்ளது. அமர்வின் கடைசி பத்து நாட்களில் குடியரசுத் தலைவரின் கையொப்பத்திற்காக இது எந்த முக்கியமான மசோதாவையும் அனுப்பாது, மேலும் இதுபோன்ற சூழ்நிலைகளில் பாக்கெட் வீட்டோவைப் பயன்படுத்துவதன் பாதகத்தை ஜனாதிபதி பெறுகிறார்.

(B) தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பதவியை வைத்திருப்பதற்கான வரம்புகள்

அமெரிக்க ஜனாதிபதி ஒரு பரம்பரை அதிகாரம் அல்ல; அவர் தனது நல்ல பண்புகளால் மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர். அவர் ஜனநாயக விழுமியங்களைப் பின்பற்றி, இரண்டாவது பதவிக்கு திரும்புவதற்கு தனது இமேஜைத் தக்க வைத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

i) வரையறுக்கப்பட்ட பதவிக்காலம்:

ஜனாதிபதி குறுகிய காலத்திற்கு நான்கு ஆண்டுகள் அல்லது அதிகபட்சம் இன்னும் ஒரு காலத்திற்கு தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார். அவர் மூன்றாவது முறையாக தேர்தலில் போட்டியிட முடியாது. இந்த வரம்பு காரணமாக, ஒரு நீண்ட கால திட்டத்தை அவரால் செயல்படுத்த முடியாது, இது அவரது கருத்துப்படி தேசத்திற்கு நல்லது.

ii) அரசியலமைப்பு வரம்புகள்:

ஜனாதிபதி அரசியலமைப்பின் கட்டமைப்பிற்குள் செயல்பட வேண்டும், அது அவரது சுதந்திரமான அதிகாரங்களைப் பயன்படுத்துவதற்கு வரம்புகளை வைக்கிறது.

துணை ஜனாதிபதி

அமெரிக்க துணை ஜனாதிபதியின் முதன்மையான பொறுப்பு, ஜனாதிபதி தனது கடமைகளை செய்ய முடியாவிட்டால், ஜனாதிபதி பதவியை ஏற்க ஒரு நொடி அறிவிப்பில் தயாராக இருக்க வேண்டும். இது ஜனாதிபதியின் மரணம், ராஜினாமா அல்லது தற்காலிக இயலாமை காரணமாக இருக்கலாம் அல்லது துணை ஜனாதிபதி மற்றும் அமைச்சரவையின் பெரும்பான்மையானவர்கள் ஜனாதிபதியால் இனி ஜனாதிபதியின் கடமைகளை நிறைவேற்ற முடியாது என்று தீர்ப்பளிக்கலாம்.

குடியரசுத் தலைவருடன் துணைத் தலைவர் தேர்தல் கல்லூரியால் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார். ஒவ்வொரு வாக்காளரும் குடியரசுத் தலைவருக்கு ஒரு வாக்கையும், துணைத் தலைவருக்கு மற்றொரு வாக்கையும் அளிக்கிறார்கள். 1804 இல் 12 வது திருத்தம் அங்கீகரிக்கப்படுவதற்கு முன்பு, வாக்காளர்கள் ஜனாதிபதிக்கு மட்டுமே வாக்களித்தனர், மேலும் இரண்டாவது அதிக எண்ணிக்கையிலான வாக்குகளைப் பெற்றவர் துணை ஜனாதிபதியானார்.

துணைத் தலைவர் அமெரிக்க செனட்டின் தலைவராகவும் பணியாற்றுகிறார், அங்கு அவர் அல்லது அவள் சமநிலை ஏற்பட்டால் வாக்களிப்பார். டை-பிரேக்கிங் வாக்குகள் தவிர, துணைத் தலைவர் அரிதாகவே செனட் சபைக்கு தலைமை தாங்குகிறார். அதற்குப் பதிலாக, செனட் ஒவ்வொரு நாளும் செனட்டைத் தலைமை தாங்குவதற்காகத் தங்களின் சொந்த உறுப்பினர்களில் ஒருவரைத் தேர்ந்தெடுக்கிறது, பொதுவாக பெரும்பான்மைக் கட்சியின் இளைய உறுப்பினர்கள்.

கமலா டி. ஹாரிஸ் அமெரிக்காவின் 49வது துணை ஜனாதிபதி ஆவார். இந்தப் பதவிக்கு தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட முதல் பெண் மற்றும் முதல் நிற பெண்மணி இவர்தான். அரசியலமைப்பில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளவற்றுக்கு வெளியே துணை ஜனாதிபதியின் கடமைகள் தற்போதைய ஜனாதிபதியின் விருப்பத்திற்கு உட்பட்டவை. ஒவ்வொரு துணைத் தலைவரும் அந்த பாத்திரத்தை வித்தியாசமாக அணுகுகிறார்கள் - சிலர் ஒரு குறிப்பிட்ட கொள்கை

போர்ட்ஃபோலியோவை எடுத்துக்கொள்கிறார்கள், மற்றவர்கள் வெறுமனே ஜனாதிபதியின் உயர் ஆலோசகர்களாக பணியாற்றுகிறார்கள். முந்தைய 48 துணைத் தலைவர்களில், ஒன்பது பேர் ஜனாதிபதி பதவிக்கு வெற்றி பெற்றுள்ளனர், மேலும் ஐந்து பேர் தங்கள் சொந்த உரிமையில் ஜனாதிபதி பதவிக்கு தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டுள்ளனர்.

துணை ஜனாதிபதிக்கு வெள்ளை மாளிகையின் மேற்குப் பகுதியிலும், அருகிலுள்ள ஐசனோவர் நிர்வாக அலுவலகக் கட்டிடத்திலும் அலுவலகம் உள்ளது. ஜனாதிபதியைப் போலவே, அவரும் அல்லது அவளும் ஒரு உத்தியோகபூர்வ இல்லத்தை, வடமேற்கு வாஷிங்டன், டி.சி.யில் உள்ள அமெரிக்க கடற்படை கண்காணிப்பகத்தில் பராமரிக்கிறார்கள். இந்த அமைதியான மாளிகை 1974 முதல் துணை ஜனாதிபதியின் அதிகாரப்பூர்வ இல்லமாக இருந்து வருகிறது - இதற்கு முன்பு, துணை ஜனாதிபதிகள் தங்கள் சொந்த வீடுகளில் வசித்து வந்தனர். . அமெரிக்க இரகசிய சேவையால் இயக்கப்படும் அவரது சொந்த லிமோசைனையும் துணை ஜனாதிபதி வைத்திருக்கிறார், மேலும் ஜனாதிபதி பயன்படுத்தும் அதே விமானத்தில் பறக்கிறார் - ஆனால் துணை ஜனாதிபதி கப்பலில் இருக்கும் போது, அந்த கப்பல் ஏர் ஃபோர்ட்ஸ் டீ மற்றும் மரைன் டீ என குறிப்பிடப்படுகிறது.

அதிகாரங்கள்:

அமெரிக்க அரசியலமைப்பில் கூறப்பட்டுள்ளபடி, துணை ஜனாதிபதி நேரடியாக ஜனாதிபதிக்கு கீழே பணியாற்றுகிறார் மற்றும் தற்போதைய ஜனாதிபதி இறந்தால் அல்லது பதவியை விட்டு வெளியேறினால், ஜனாதிபதியின் பொறுப்புகளை ஏற்றுக்கொள்கிறார். இருபத்தைந்தாவது திருத்தம் மேலும் கூறுகிறது, தற்போதைய ஜனாதிபதி தற்காலிகமாக இயலாமைக்கு ஆளானால், துணை ஜனாதிபதி செயலாற்றும் ஜனாதிபதியாக பணியாற்ற வேண்டும்.

துணைத் தலைவர் செனட்டின் தலைவராகவும் பணியாற்றுகிறார், செனட் அமர்வுகளுக்குத் தலைமை தாங்குவார் மற்றும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட செனட்டர்கள் ஒரு முட்டுக்கட்டை அடையும்

போது டை-பிரேக்கிங் வாக்குகளை அளிக்கலாம். இருப்பினும், பொதுவான நடைமுறையில், ஒரு துணைத் தலைவர் செனட்டில் சிறிது நேரம் செலவிட முனைகிறார் மற்றும் முதன்மையாக ஜனாதிபதி மற்றும் அமைச்சரவை உறுப்பினர்களுடன் நிர்வாகக் கிளை கடமைகளில் கவனம் செலுத்துகிறார்.

VPOTUS அல்லது வீப் என்றும் அழைக்கப்படும் அமெரிக்காவின் துணைத் தலைவர், மத்திய அரசின் நிர்வாகப் பிரிவில் முக்கியமான பதவியாகும். துணை ஜனாதிபதி ஒருவேளை "ஜனாதிபதி பதவியில் இருந்து இதயத்துடிப்பு" என்று அறியப்படுகிறார், அதாவது ஒரு பதவியில் இருக்கும் ஜனாதிபதி இறந்தாலோ அல்லது பதவி நீக்கம் செய்யப்பட்டாலோ, துணை ஜனாதிபதி பொறுப்பேற்கிறார். இருப்பினும், அரசியலமைப்பு ரீதியாக, துணை ஜனாதிபதியின் முக்கிய பொறுப்பு செனட்டின் தலைவரின் பாத்திரமாகும். அமெரிக்க அரசியலமைப்பின் பிரிவு ஒன்றின் கீழ், பிரிவு மூன்று:

"அமெரிக்காவின் துணைத் தலைவர் செனட்டின் தலைவராக இருப்பார், ஆனால் அவர்கள் சமமாகப் பிரிக்கப்படாவிட்டால் வாக்களிக்க முடியாது."

காங்கிரஸின் மேலவையின் தலைவராக, செனட்டர்கள் 50-50 என்ற எண்ணிக்கையில் முட்டுக்கட்டையாக இருக்கும்போது மட்டுமே துணை ஜனாதிபதி சட்டம் அல்லது பிற இயக்கங்களுக்கு வாக்களிக்கிறார். இது 243 முறை நிகழ்ந்தது மற்றும் 35 வெவ்வேறு துணைத் தலைவர்கள் சம்பந்தப்பட்டுள்ளனர். கடந்த காலங்களில் துணை ஜனாதிபதி செனட் நடவடிக்கைகளுக்கு தீவிரமாக தலைமை தாங்கினார், இப்போதெல்லாம் அவர்கள் டையை உடைப்பதற்காக மட்டுமே ஈடுபடுவது வழக்கம்.

குடியரசுத் தலைவர் தேர்தல் நடந்த பிறகு, தேர்தல் கல்லூரி வாக்குகளின் எண்ணிக்கைக்கு தலைமை தாங்குவதும், சான்றளிப்பதும் மட்டுமே துணைத் தலைவரின் அதிகாரப்பூர்வமாக அங்கீகரிக்கப்பட்ட கடமையாகும்.

அமெரிக்க துணை ஜனாதிபதியின் முறைசாரா பாத்திரங்கள் இருப்பினும், பாத்திரம் பல புலப்படும், முறைசாரா பொறுப்புகளைக் கொண்டுவருகிறது. இவை பொதுவாக அன்றைய ஜனாதிபதிக்கும் வீப்பிற்கும் இடையிலான உறவைப் பொறுத்து மாறுபடும், ஆனால் பொதுவாக இதில் அடங்கும்:

- ஜனாதிபதியைப்பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும்பொதுத்தோற்றம்
- ஜனாதிபதிக்குபதிலாகசடங்குகடமைகளைசெய்தல்
- ஜனாதிபதியின்ஆலோசகராகசெயற்படுதல்
- மற்றநாடுகளின்அரசதலைவர்கள்அல்லதுஅரசாங்கங்களுடன் சந்திப்பு

யூனிட் IV

காங்கிரஸ்: கலவை மற்றும் செயல்பாடுகள்

1787 ஆம் ஆண்டில், அமெரிக்காவின் ஸ்தாபக தந்தைகள் அரசியலமைப்பை உருவாக்கியபோது (இன்றும் செல்லுபடியாகும் அரசியலமைப்பு), அவர்கள் முதல் கட்டுரைக்கு அமெரிக்க காங்கிரஸைத் தேர்ந்தெடுத்தனர். அரசியலமைப்பு காங்கிரஸுக்கு கூட்டாட்சி அரசாங்கத்திற்கான சட்டங்களை உருவாக்கும் அதிகாரத்தையும், ஜனாதிபதியின் நடவடிக்கைகளை சரிபார்க்கும் திறனையும், அமெரிக்க மக்களுக்காக நிற்கும் கடமையையும் வழங்கியது.

அரசியலமைப்புகள் அவற்றின் ஆசிரியர்களின் நம்பிக்கைகள், குறிக்கோள்கள் மற்றும் அபிலாஷைகள் மற்றும் பல சந்தர்ப்பங்களில், கொடுக்கப்பட்ட சமூகத்தின் மதிப்புகளை பிரதிபலிக்கின்றன. இந்த வழியில், அமெரிக்க அரசியலமைப்பு விதிவிலக்கல்ல. அமெரிக்க காங்கிரஸ் நிறுவப்பட்ட கொள்கைகளைப் புரிந்து கொள்ள, அமெரிக்கா உருவானதைச் சுற்றியுள்ள அரசியலை ஒருவர் முதலில் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். 'புதிய உலகம்' என்று அழைக்கப்பட்ட பிரிட்டிஷ் காலனிகளை நிறுவுவது அமெரிக்காவின் வரலாற்றின் ஒரு பகுதி மட்டுமே, ஆனால் இது அமெரிக்காவின் வரலாற்றின் அடிப்படையாகும். பிரித்தானியக் காலனிகளில் இருந்துதான், 1776 இல், ஒரு புதிய தேசம் பிறந்தது.

முதல் பிரிட்டிஷ் குடியேற்றவாசிகள் 1585 இல், இப்போது வர்ஜீனியாவில் இறங்கினார்கள். புதிய உலகில் வாழ்க்கை கடினமாக இருந்தது, மேலும் பல ஆரம்ப காலனிகள் பூர்வீக 'இந்திய' பழங்குடியினரின் நோய், பஞ்சம் மற்றும் தாக்குதலுக்கு சரணடைந்தன. இந்த சிரமங்களை வென்ற முதல் காலனி 1607 இல் ஜேம்ஸ்டவுன், வர்ஜீனியாவில் நிறுவப்பட்டது. அவர்களின் வெற்றிக்கு இரண்டு காரணங்கள் இருந்தன: நட்பு பூர்வீக அமெரிக்கர்களின் உதவியுடன் முதல் குளிர்காலத்தில் உயிர்வாழ்வது மற்றும் புகையிலை வளர்க்கும் திறன். குடியேற்றவாசிகள் கரீபியன் மற்றும் மெயின்லேண்ட் அமெரிக்க புகையிலை இலைகளின் கலவையை

கண்டுபிடித்தனர், இது ஐரோப்பிய சுவைக்கு ஈர்க்கும் மற்றும் 'பழைய உலகத்துடன்' வர்த்தகம் சாத்தியமானது மற்றும் லாபகரமானது.

1732 வாக்கில், வட அமெரிக்காவின் கிழக்கு கடற்பரப்பில் பதின்மூன்று காலனிகள் நிறுவப்பட்டன. இந்த காலனிகள் வர்த்தகம் மூலம் செழிக்கத் தொடங்கின, விரைவில் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்திடமிருந்து சுயாட்சியைப் பெற்றன. அமெரிக்காவில் காலனித்துவ கூட்டங்கள் நிறுவப்பட்டன, மேலும் இவை குடியரிமை அரசு ஆளுநர்களின் அதிகாரத்தை சரிபார்க்கத் தொடங்கின, பெரும்பாலும் வரிவிதிப்பு மற்றும் செலவினங்களின் பண்புகளைக் கட்டுப்படுத்துகின்றன. காலனித்துவவாதிகளின் மனதில் சுயராஜ்யக் கொள்கைகள் நிலையாக நிலைபெற்றன.

18 ஆம் நூற்றாண்டு முன்னேறியதும், பிரிட்டிஷ் மகுடமும் பாராளுமன்றமும் மீண்டும் மேற்கு நோக்கிப் பார்க்கத் தொடங்கின. காலனிகள் வெற்றியடைந்தன, மேலும் பிரிட்டன் கண்டத்தின் கட்டுப்பாட்டை விரிவுபடுத்த விரும்பியது. மேற்கு நோக்கிய விரிவாக்கத்தை நோக்கிய அதன் முயற்சிகள், வட அமெரிக்காவில் ஒரு சக்திவாய்ந்த நிலையை நிறுவிய பிரெஞ்சுப் படைகளுடன் மோதலைக் குறிக்கின்றன. பிரெஞ்சு-இந்தியப் போர் 1754-1763 வரை நீடித்தது, பிரெஞ்சுப் படைகள் தோற்கடிக்கப்படும் வரை. இது ஒரு பெரிய பகுதியை ஆங்கிலேயர்களின் கட்டுப்பாட்டில் வைத்தது. தற்போது, இந்தப் பெரிய பகுதி கனடா மற்றும் யு.எஸ். போரின் விலை மற்றும் அவர்களின் சமீபத்தில் விரிவடைந்த மேற்கத்திய சாம்ராஜ்யத்தை கட்டுப்படுத்த தேவையான ஆதாரங்கள் பிரிட்டிஷ் நிதிகளில் ஒரு அழுத்தத்தை ஏற்படுத்தியது மற்றும் வருவாயை உயர்த்துவதற்கான புதிய வழிகளைத் தேடுவதற்கு பாராளுமன்றத்தை வழிவகுத்தது. காலனிகள் தங்கள் சொந்த பாதுகாப்பிற்காக அதிக பணம் செலுத்த வேண்டும் என்று முடிவெடுத்த பின்னர், பிரிட்டிஷ் பாராளுமன்றம் காலனித்துவ வர்த்தகத்தின் மீது வரிகளை விதிக்கும் தொடர்ச்சியான சட்டங்களை நிறைவேற்றியது.

பிரிட்டிஷ் நடவடிக்கைகள் காலனிகளின் சுதந்திரமாக வர்த்தகம் செய்யும் திறனை ஆபத்தில் ஆழ்த்தியது மற்றும் காலனித்துவ வர்த்தகத்தின் வரலாற்று முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டது, இது பெரும் கசப்பை ஏற்படுத்தியது. அடுத்த பத்து ஆண்டுகளில், பிரிட்டிஷ் வரிவிதிப்பு மற்றும் அடக்குமுறை மீதான எதிர்ப்பு அதிகரித்து, அவ்வப்போது வன்முறையாக உடைந்தது. 1775 இல் மாசசூசெட்ஸின் லெக்சிங்டனில் காலனித்துவ போராளிகள் மீது பிரிட்டிஷ் துருப்புக்கள் நடத்திய தாக்குதல் முழு அளவிலான சண்டைக்கு வழிவகுத்தது. இது அமெரிக்கப் புரட்சியின் தொடக்கத்தைக் குறித்தது.

4 ஜூலை 1776 இல் ஒரு முறையான சுதந்திரப் பிரகடனம் வெளியிடப்பட்டது. வர்ஜீனியாவைச் சேர்ந்த தாமஸ் ஜெபர்சன் (படம் 2.5) என்பவரால் பெரிதும் எழுதப்பட்டது, இந்த பிரகடனம் பிரிட்டிஷ் ஆட்சியைத் தூக்கி எறிவதற்கு காலனிகள் உரிமை கோருவதற்கான அடிப்படையை அமைத்தது. பிரகடனத்திற்குப் பின்னால் தாமஸ் பெயின் மற்றும் ஜான் லாக் போன்ற 18 ஆம் நூற்றாண்டின் தத்துவவாதிகள் மற்றும் எழுத்தாளர்களின் கருத்துக்கள் இருந்தன. இந்தக் கருத்துக்கள் அக்கால உயர்குடியினரிடையே பரவலாக இருந்தன. இந்த யோசனைகள் அரசியலமைப்பை எழுதுவதில் பெரும் பங்கு வகிக்கும். சுதந்திரப் போர் 1783 இல் பாரிஸ் ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட்டதன் மூலம் முறையாக முடிவடைந்தது, இதில் பிரிட்டிஷ் கிரீடம் பதின்மூன்று முன்னாள் காலனிகளின் சுதந்திரம், சுதந்திரம் மற்றும் இறையாண்மையை அங்கீகரித்தது. வெற்றியின் உறுதியுடன், பதின்மூன்று மாநிலங்கள் அரசாங்க அமைப்பை உருவாக்கும் பணியை எதிர்கொண்டன. ஒரு கொடுங்கோல் சக்தியாக அவர்கள் கருதியதை வென்றுவிட்டதால், புதிய மாநிலங்களின் தலைவர்கள் பிரிட்டிஷ் மகுடத்தை தங்கள் சொந்த மன்னராக மாற்றவோ அல்லது ஒரு மத்திய அரசாங்கத்தை உருவாக்கவோ விரும்பவில்லை. இருப்பினும், ஒரு புதிய சுதந்திர தேசத்திற்கு சில

வகையான மத்திய நிர்வாகம் தவிர்க்க முடியாதது என்று அங்கீகரிக்கப்பட்டது.

புதிய அமெரிக்கா கூட்டாட்சியைத் தவிர வேறெதுவும் இருக்கும் என்பதில் எந்தப் பிரச்சினையும் இல்லை. ஒரு கூட்டாட்சி அரசு ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட நிலை அரசாங்கத்தை பராமரிக்கிறது, ஒவ்வொன்றும் அதன் சொந்த உரிமைகள் மற்றும் சுதந்திரம் கொண்டது. பிரிட்டன் போலல்லாமல், லண்டனில் உள்ள அரசாங்கம் முதன்மையானது மற்றும் உள்ளூர் அரசாங்கங்களை உருவாக்கலாம், மாற்றலாம் அல்லது அகற்றலாம், புதிய அமெரிக்க அரசியலமைப்பு தனிப்பட்ட மாநிலங்களின் சுயாட்சியைப் பராமரித்தது. அவர்கள் ஒரு மத்திய அல்லது கூட்டாட்சி அரசாங்கத்தை சில அதிகாரங்கள் மற்றும் பொறுப்புகளுடன் உருவாக்கினர்.

கூட்டமைப்பின் கட்டுரைகளின் தோல்வி காட்டியது போல், புதிய தேசத்தின் வெற்றிக்கு தேவையான சில வேலைகள் இருந்தன, அதை மாநில அரசுகளால் மட்டும் செய்ய முடியாது. மறுபுறம், புதிய அரசியலமைப்பின் கீழ், மாநில அரசாங்கங்கள் தங்கள் சொந்த விவகாரங்களுக்கும் தங்கள் குடிமக்களுக்கும் பொறுப்பான அரசாங்கத்தின் முதன்மை நிலையாக இருக்க வேண்டும். மாநிலங்களுக்கு இடையே வர்த்தகத்தை ஒழுங்குபடுத்துதல், தேசிய நாணயத்தை நிறுவுதல், வெளிநாட்டு விவகாரங்களை நடத்துதல் மற்றும் தேசிய இராணுவப் படைகளைக் கட்டுப்படுத்துதல்: கூட்டாட்சி அரசாங்கம் அந்த பகுதிகளுக்கு மட்டுமே கட்டுப்படுத்தப்பட வேண்டும். இந்த இலட்சியமானது, அரசாங்கத்தின் ஒவ்வொரு மட்டத்திற்கும் அதன் சொந்த தனித்தனி செல்வாக்கு பகுதிகள் இருந்தன, இது இரட்டை கூட்டாட்சி என்று அறியப்பட்டது. கூட்டாட்சி முறையின் அத்தகைய தூய வடிவம் குறுகிய காலமே இருக்கப் போகிறது, ஆனால் அமெரிக்காவின் ஆரம்ப ஆண்டுகளில், மாநில அரசாங்கங்கள்தான் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றின.

அரசியலமைப்பு ஒரு அமைப்பை நிறுவியது, இதன் மூலம் அரசாங்கத்தின் ஒவ்வொரு கிளையும் மற்றொன்றால் சரிபார்க்கப்படும். ஒரு இருசபை சட்டமன்றம் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டது, இதன் மூலம் காங்கிரசு தன்னை ஒரு காசோலையாக செயல்பட முடியும். எந்தவொரு சட்டமும் இயற்றப்படுவதற்கு, இரு அவைகளின் ஒப்புதல் அவசியமாகக் கருதப்படும். அமெரிக்க காங்கிரஸை உருவாக்கும் இந்த இரண்டு அறைகளும் செனட் மற்றும் பிரதிநிதிகள் சபை ஆகும்.

பிரதிநிதிகள் சபை

விதிகள், முன்னுதாரணங்கள் மற்றும் நடைமுறைகளின் சிக்கலான அமைப்பு, பிரதிநிதிகள் சபையின் தரையில் சட்டமன்ற செயல்முறையை நிர்வகிக்கிறது. வீட்டு விதிகளின் உத்தியோகபூர்வ கையேடு ஆயிரத்திற்கும் மேற்பட்ட பக்கங்களைக் கொண்டது, மேலும் இருபத்தைந்துக்கும் மேற்பட்ட முன்னுதாரணங்களால் நிரப்பப்படுகிறது. ஹவுஸ் அதன் விதிகளைப் பயன்படுத்துவதற்கான வழிகள் மிதமான வழக்கமானவை, குறைந்தபட்சம் செனட்டுடன் ஒப்பிடுகையில். சில விதிகள் நிச்சயமாக மிகவும் பன்முகத்தன்மை கொண்டவை மற்றும் மற்றவர்களை விட விளக்குவது மிகவும் கடினம்; ஆனால் இதேபோன்ற சூழ்நிலையில் சபை இணையான நடைமுறைகளைப் பின்பற்றுவதில்லை. ஒரே மாதிரியான நடைமுறைகளைப் பின்பற்றுவதற்கான நாட்டம் இல்லாத வழிகள் கூட, பொதுவாக ஒப்பீட்டளவில் குறைந்த எண்ணிக்கையிலான அங்கீகரிக்கக்கூடிய வடிவங்களில் விழும்.

பிரதிநிதிகள் அழைக்கும் பெரும்பாலான விதிகள் மற்றும் சபை பின்பற்றக்கூடிய நடைமுறைகள் அடிப்படையில் முக்கியமானவை. பெரும்பான்மையான உறுப்பினர்கள் தங்கள் விருப்பத்தை உரிய நேரத்தில் தரையில் செயல்படுத்த முடியும். எந்தவொரு சிறுபான்மையினரும் தனது கருத்துக்களை முன்வைக்க மற்றும் சில சமயங்களில் அதன் மாற்றுகளை பரிந்துரைக்க அனுமதிப்பதன் முக்கியத்துவத்தை ஹவுஸ் விதிகள் பொதுவாக அடையாளம் காணும்

அதே வேளையில், அந்த சிறுபான்மையினர் அதிக தாமதமின்றி பெரும்பான்மையினரை மேலோங்குவதைத் தடுக்க மற்ற சாதனங்களைப் பயன்படுத்தவோ அல்லது பிற சாதனங்களைப் பயன்படுத்தவோ முடியாது. நடைமுறை முறைகள், பொது மசோதா அல்லது தரையில் உள்ள தீர்மானம் குறித்து விவாதிக்கும் போது, வீடு எப்போதும் பின்பற்றும் எந்த ஒரு செயல் முறையும் இல்லை. சில சந்தர்ப்பங்களில், ஹவுஸ் விதிகள் சில வகையான மசோதாக்களை சில வழிகளில் பரிசீலிக்க வேண்டும். பெரும்பாலும், மாறாக, மசோதாவின் முக்கியத்துவம் மற்றும் சாத்தியமான செலவு மற்றும் அதன் விதிகள் மற்றும் தகுதிகள் மீதான சர்ச்சையின் அளவு போன்ற காரணிகளைப் பொறுத்து, ஒவ்வொரு மசோதாவிற்கும் எந்த விதமான பரிசீலனை முறையை ஹவுஸ் பயன்படுத்துகிறது. இந்த நடைமுறைகளின் பேக்கேஜ்களுக்கிடையேயான வேறுபாடுகள், உறுப்பினர்கள் விவாதம் செய்வதற்கும் திருத்தங்களை முன்மொழிவதற்கும் ஒருபுறம், மறுபுறம் விரைவாகச் செயல்படும் வீட்டின் திறன் ஆகியவற்றுக்கு இடையேயான சமநிலையை அடிப்படையாகக் கொண்டது.

பிரதிநிதிகள் சபை, இரு அவைகள் கொண்ட அமெரிக்க காங்கிரஸின் இரு அவைகளில் ஒன்றாகும், இது 1789 இல் அமெரிக்க அரசியலமைப்பின் மூலம் நிறுவப்பட்டது.

பிரதிநிதிகள் சபை அமெரிக்க செனட்டுடன் சட்டம் இயற்றுவதற்கான சம பொறுப்பை பகிர்ந்து கொள்கிறது. அரசியலமைப்பை உருவாக்கியவர்களால் கருதப்பட்டபடி, சபை மக்கள் விருப்பத்தை பிரதிநிதித்துவப்படுத்த வேண்டும், மேலும் அதன் உறுப்பினர்கள் மக்களால் நேரடியாக தேர்ந்தெடுக்கப்பட வேண்டும். இதற்கு நேர்மாறாக, செனட்டர்களின் நேரடித் தேர்தலைக் கட்டாயப்படுத்தும் பதினேழாவது திருத்தம் (1913) அங்கீகரிக்கப்படும் வரை செனட்டின் உறுப்பினர்கள் மாநிலங்களால் நியமிக்கப்பட்டனர்.

ஒவ்வொரு மாநிலத்திற்கும் பிரதிநிதிகள் சபையில் குறைந்தபட்சம் ஒரு உறுப்பினராவது உத்தரவாதம் அளிக்கப்படுகிறது. இட ஒதுக்கீடு என்பது மாநிலங்களில் உள்ள மக்கள்தொகையின் அடிப்படையிலானது, மேலும் தசாப்த கால மக்கள் தொகைக் கணக்கெடுப்பைத் தொடர்ந்து ஒவ்வொரு 10 வருடங்களுக்கும் உறுப்பினர் சேர்க்கை செய்யப்படுகிறது. ஏறக்குறைய சம மக்கள்தொகை கொண்ட ஒற்றை உறுப்பினர் மாவட்டங்களில் இருந்து ஹவுஸ் உறுப்பினர்கள் இரண்டு வருட காலத்திற்கு தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார்கள். பிரதிநிதிகள் சபையின் உறுப்பினருக்கான தகுதிக்கான அரசியலமைப்புத் தேவைகள் குறைந்தபட்ச வயது 25 ஆண்டுகள், குறைந்தபட்சம் ஏழு ஆண்டுகள் அமெரிக்க குடியரிமை மற்றும் உறுப்பினர் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட மாநிலத்தின் வதிவிடமாகும், இருப்பினும் அவர் அவர் அந்தத் தொகுதியில் வசிக்கத் தேவையில்லை. பிரதிபலிக்கிறது.

பிரதிநிதிகள் சபை முதலில் 59 உறுப்பினர்களைக் கொண்டிருந்தது. 1790 இல் வட கரோலினா மற்றும் ரோட் தீவு அரசியலமைப்பின் ஒப்புதலைத் தொடர்ந்து எண்ணிக்கை அதிகரித்தது; முதல் காங்கிரஸ் (1789-91) 65 பிரதிநிதிகளுடன் ஒத்திவைக்கப்பட்டது. 1912 இல் உறுப்பினர் எண்ணிக்கை 435 ஐ எட்டியது. 1959 இல் அலாஸ்கா மற்றும் ஹவாய் மாநிலங்களாக அனுமதிக்கப்பட்ட பிறகு இரண்டு கூடுதல் பிரதிநிதிகள் தற்காலிகமாக சேர்க்கப்பட்டனர், ஆனால் அடுத்த சட்டமன்றப் பங்கீட்டில், உறுப்பினர் எண்ணிக்கை 435 ஆகத் திரும்பியது, இது 1941 இல் இயற்றப்பட்ட சட்டத்தால் அங்கீகரிக்கப்பட்டது.

அரசியலமைப்பு பிரதிநிதிகள் சபைக்கு சில பிரத்யேக அதிகாரங்களை வழங்கியுள்ளது, இதில் குற்றச்சாட்டு நடவடிக்கைகளை தொடங்குவதற்கான உரிமை மற்றும் வருவாய் மசோதாக்களை உருவாக்குதல் ஆகியவை அடங்கும். பிரதிநிதிகள் சபையின் அமைப்பும் தன்மையும் அரசியல் கட்சிகளின் செல்வாக்கின் கீழ் உருவாகியுள்ளன, அவை நடவடிக்கைகளைக்

கட்டுப்படுத்துவதற்கும் தேவையான பெரும்பான்மையை அணிதிரட்டுவதற்கும் வழிவகை செய்கின்றன. சபையின் சபாநாயகர் மற்றும் பெரும்பான்மை மற்றும் சிறுபான்மைத் தலைவர்கள் போன்ற கட்சித் தலைவர்கள், நிறுவனத்தின் செயல்பாடுகளில் முக்கிய பங்கு வகிக்கின்றனர். எவ்வாறாயினும், கட்சி ஒழுக்கம் (அதாவது, ஒரு அரசியல் கட்சியின் அனைத்து உறுப்பினர்களும் ஒரே மாதிரியாக வாக்களிக்கும் போக்கு) எப்போதும் வலுவாக இல்லை, ஏனெனில் இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறை மீண்டும் தேர்தலை சந்திக்க வேண்டிய உறுப்பினர்கள் பெரும்பாலும் நலன்களுக்கு வாக்களிக்க வேண்டும். இரண்டும் பிரியும் போது அவர்களின் அரசியல் கட்சியை விட அவர்களின் மாவட்டங்கள்.

ஹவுஸ் அமைப்பின் மேலும் மேலாதிக்க உறுப்பு குழு அமைப்பாகும், இதன் கீழ் உறுப்பினர்கள் விசாரணைகளை நடத்துதல், முழு சபையின் பரிசீலனைக்காக மசோதாக்களை தயாரித்தல் மற்றும் ஹவுஸ் நடைமுறைகளை ஒழுங்குபடுத்துதல் போன்ற நோக்கங்களுக்காக சிறப்பு குழுக்களாக பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. ஒவ்வொரு குழுவிற்கும் பெரும்பான்மைக் கட்சியின் உறுப்பினர் ஒருவர் தலைமை தாங்குகிறார். ஏறக்குறைய அனைத்து மசோதாக்களும் முதலில் ஒரு குழுவிற்கு பரிந்துரைக்கப்படுகின்றன, மேலும் பொதுவாக முழு சபையும் ஒரு மசோதாவின் மீது நடவடிக்கை எடுக்க முடியாது என்று குழு "அறிக்கை" செய்யும் வரை. ஏறத்தாழ 20 நிலையான (நிரந்தர) குழுக்கள் உள்ளன, அவை முக்கியமாக முக்கிய கொள்கைப் பகுதிகளைச் சுற்றி ஒழுங்கமைக்கப்பட்டுள்ளன, ஒவ்வொன்றும் பணியாளர்கள், வரவு செலவுத் திட்டங்கள் மற்றும் துணைக்குழுக்களைக் கொண்டுள்ளன. அவர்கள் பொது நலன் சார்ந்த கேள்விகள் மீது விசாரணைகளை நடத்தலாம், ஒரு மசோதா அல்லது தீர்மானமாக முறையாக அறிமுகப்படுத்தப்படாத சட்டத்தை முன்மொழியலாம் மற்றும் விசாரணைகளை நடத்தலாம். முக்கியமான நிலைக்குழுக்களில் நிதி ஒதுக்கீடுகள், வழிகள் மற்றும் வழிமுறைகள் (நிதி தொடர்பான விஷயங்களைக் கையாளும்) மற்றும்

விதிகள் ஆகியவை அடங்கும். தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட மற்றும் சிறப்புக் குழுக்களும் உள்ளன, அவை வழக்கமாக ஒரு குறிப்பிட்ட திட்டத்திற்காகவும் குறிப்பிட்ட காலத்திற்கும் நியமிக்கப்படுகின்றன.

அரசாங்க நிறுவனங்களின் மீது காங்கிரஸின் கட்டுப்பாட்டில் குழுக்கள் முக்கிய பங்கு வகிக்கின்றன. கொள்கைகளை விளக்குவதற்காக அமைச்சரவை அதிகாரிகளும் மற்ற அதிகாரிகளும் குழுக்களின் முன் அடிக்கடி அழைக்கப்படுகிறார்கள். அரசியலமைப்பு (கட்டுரை I, பிரிவு 6) காங்கிரஸின் உறுப்பினர்கள் அரசாங்கத்தின் நிர்வாகக் கிளையில் அலுவலகங்களை வைத்திருப்பதைத் தடைசெய்கிறது - இது பாராளுமன்ற மற்றும் காங்கிரஸின் அரசாங்க வடிவங்களுக்கு இடையிலான முக்கிய வேறுபாடு

1920 ஆம் ஆண்டின் மக்கள்தொகைக் கணக்கெடுப்புக்குப் பிறகு, வடகிழக்கு மற்றும் மத்திய மேற்கு மாநிலங்கள் 270 இடங்களையும், தெற்கு மற்றும் மேற்கு 169 இடங்களையும் பெற்றன. அதன்பின், இரு பிராந்தியங்களுக்கிடையேயான சமநிலை படிப்படியாக மாறியது: 2010 மக்கள்தொகைக் கணக்கெடுப்பைத் தொடர்ந்து, வடகிழக்கு மற்றும் மத்திய மேற்கு பகுதிகள் 172 இடங்களை மட்டுமே பெற்றன. தெற்கு மற்றும் மேற்கு 263. குறிப்பாக, நியூயார்க்கில் இருந்து பிரதிநிதிகளின் எண்ணிக்கை 1930 களில் 45 ஆக இருந்தது 2012 இல் 27 ஆக குறைந்தது, அதே நேரத்தில் கலிபோர்னியாவில் இருந்து 53 ஆக அதிகரித்துள்ளது.

பிரதிநிதிகள் சபையின் சபாநாயகர்

பிரதிநிதிகள் சபையில் மிக முக்கியமான பங்கு சபாநாயகரின் பங்கு. பெரும்பான்மைக் கட்சியால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட இந்த தனிநபர், விவாதத்திற்குத் தலைமை தாங்குகிறார், தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட மற்றும் மாநாட்டுக் குழுக்களின் உறுப்பினர்களை நியமித்து, மற்ற முக்கியப் பணிகளைச் செய்கிறார்; பேச்சாளர்கள் ஜனாதிபதி வாரிசு வரிசையில் இரண்டாவது இடத்தில் உள்ளனர் (துணை ஜனாதிபதியைத் தொடர்ந்து).

செனட்

அமெரிக்காவின் செனட் பொதுவாக பல காரணங்களுக்காக உலகின் மிகப் பெரிய விவாத அமைப்பாக அறியப்படுகிறது. அதன் தொடக்கத்திலிருந்தே, செனட் அறையானது அமெரிக்க வரலாற்றில் மிகவும் நகரும், செல்வாக்குமிக்க மற்றும் விளைவான விவாதங்களின் அமைப்பாக இருந்து வருகிறது.

முதலாவதாக, செனட் முக்கியமாக ஒரு சட்டமன்ற அமைப்பு. சட்டமாக மாறக்கூடிய சட்டங்களை இயற்றும் அல்லது சட்டங்கள் சட்டமாக மாறுவதைத் தடுக்கும் அதிகாரம் அதற்கு உண்டு. மேலும், உடன்படிக்கைகளை அங்கீகரிப்பதற்கான ஒப்புதலை அங்கீகரிப்பது அல்லது மறுப்பது, ஜனாதிபதி வேட்பாளர்களுக்கு ஒப்புதல் அளித்தல் மற்றும் ஆலோசனை வழங்குதல் மற்றும் குற்றச்சாட்டுகளை முயற்சித்தல் ஆகியவற்றிற்கு இது பொறுப்பாகும். இன்றுவரை, இது உலகெங்கிலும் உள்ள எந்த மேல் அறையையும் விட அதிக சக்தி வாய்ந்தது மற்றும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது. அரசியலமைப்பை உருவாக்கியவர்கள், செனட் ஒப்பற்ற சட்டமன்ற அமைப்பாக இருக்க வேண்டும் என்று விரும்பினர், அது அதன் கட்டமைப்பில் தனித்துவமானதாகவும், ஒரு நிறுவனமாக உயர்ந்ததாகவும் இருக்க வேண்டும். குடியரசு நிலைத்திருக்க இது அவசியம் என்று அவர்கள் நம்பினர். எனவே, கட்டமைப்பாளர்கள் செனட்டில் மற்றவற்றுடன் பின்வருவனவற்றை வழங்கினர்: ஒவ்வொரு மாநிலத்திற்கும் சமமான பிரதிநிதித்துவம்; வீடு மற்றும் ஜனாதிபதிக்கு அப்பால் ஆறு ஆண்டுகள் நீட்டிக்கப்படும் விதிமுறைகள்;

இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறை மொத்த உறுப்பினர்களில் மூன்றில் ஒரு பங்கினர் மட்டுமே மக்கள் முன் நிற்கும் தேர்தல்கள்; மற்றும் உடலுக்கு சேவை செய்ய 'அறிவொளி பெற்ற குடிமக்களை' ஈர்க்க குறைந்தபட்ச வயது தேவை. இந்த குணாதிசயங்கள் செனட்டுக்கு ஒரு பிரத்யேக தன்மையை அளித்தன - ஒரு சிறிய, நிலையான, ஆடம்பரமான, சிந்தனைமிக்க, சுதந்திரமான, அனுபவம் வாய்ந்த மற்றும் விவாதிக்கும் அமைப்பு. பிரதிநிதிகள் சபைக்கு

சமமான சட்டமன்ற அதிகாரத்துடன், செனட் பிரதிநிதித்துவ ஜனநாயகத்தில் நிலையானதாக இருக்கும் என்று வடிவமைப்பாளர்கள் எதிர்பார்த்தனர். இது, அரசியலமைப்பில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள அதன் கடமைகளுடன், செனட்டிற்கான வடிவமைப்பாளர்களின் வடிவமைப்பாகும். இருப்பினும், செனட் செயல்பட ஒரு கட்டமைப்பு தேவைப்பட்டது. அந்த அமைப்பு 200 ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக செனட் நடைமுறையின் வடிவத்தை எடுத்துள்ளது: நிலையான விதிகள், விதிகளை உருவாக்கும் சட்டங்கள் மற்றும் முன்னுதாரணங்கள்.

1789 இல், முதல் செனட் இருபது நிலையான விதிகளை ஏற்றுக்கொண்டது. ஆச்சரியப்படும் விதமாக, அந்த விதிகளில் பதினாறு இன்றும் செனட் நடைமுறையின் மையமாக உள்ளது. 1939 முதல், செனட் இருபத்தைந்து விதிகளை உருவாக்கும் சட்டங்களை ஏற்றுக்கொண்டது. 'ரிட்டிக்கின் செனட் நடைமுறை' என அழைக்கப்படும் முதன்மைக் குறிப்புப் பணியில் ஏறக்குறைய 1,600 பக்கங்களை நிரப்ப, செனட்டின் வரலாற்றின் போது, தலைமை அதிகாரி முன்னுதாரணங்களின் அளவை நிறுவியுள்ளார்.

செனட்டின் விதிகள் மற்றும் முன்னுதாரணங்கள் நிறுவனத்தின் மரபணுப் பொருளைக் காட்டிலும் குறைவானவை அல்ல: அவை ஒரு காலத்தில் உருவாகியுள்ளன; அவை பின்னிப்பிணைந்தவை மற்றும் சிக்கலானவை. செனட் நடைமுறையைத் திறக்கும், புரிந்துகொள்பவர்கள் மற்றும் பயன்படுத்துபவர்கள் தங்கள் சக பணியாளர்கள் மற்றும் செனட்டின் பேச்சுவார்த்தைகளின் போக்கில் ஒரு விளிம்பைக் கொண்டுள்ளனர். ஆயினும் கூட, எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, ஒன்றாக, செனட் உடலுக்கான வடிவமைப்பாளர்களின் வடிவமைப்பு மற்றும் லட்சியத்தை உண்மையாக பிரதிபலிக்கிறது. இது செனட்டின் இரண்டு முக்கிய மதிப்புகளான வரம்பற்ற விவாதம் மற்றும் சிறுபான்மை உரிமைகளுக்கு உண்மையாக இருக்கும் ஒரு அமைப்பு.

சுப்ரீம் கோர்ட்: கலவை, அதிகார வரம்பு மற்றும் பங்கு

சட்ட நிறுவனங்களாக இருப்பதுடன், நீதிமன்றங்கள் அமெரிக்க அரசாங்கத்தின் குறிப்பிடத்தக்க பகுதியாகும். சச்சரவுகள் மற்றும்

மோதல்களை சட்டரீதியாகத் தீர்க்க உதவும் மன்றங்களாக அவை காணப்படுகின்றன. அவர்கள் நீதித்துறை அல்லது வெகுஜனங்களுக்கான அமெரிக்க சட்ட அமைப்பின் பிரதிநிதிகள். ஒரு சாமானியர் சட்டத்தைக் குறிப்பிடும்போது, அவர்கள் பெரும்பாலும் நீதிமன்றங்களைத் தங்கள் மனக்கண்ணில் படம்பிடிக்க மாட்டார்கள். ஆனால் நீதிமன்றம் என்பது வழக்கறிஞர்கள் மற்றும் நீதிபதிகள், வாதிகள் மற்றும் பிரதிவாதிகள், சாட்சிகள் மற்றும் நீதிபதிகளால் நடத்தப்படும் ஒரு நிறுவனமாகும். பரவலாகப் பேசினால், நீதிமன்றங்கள் மிகவும் விரிவான சட்ட அமைப்பின் முக்கிய கூறுகளில் ஒன்றாகும்.

'சட்ட அமைப்பு' என்ற சொல் பல அரசாங்க அமைப்புகளையும் பல முக்கிய பங்கேற்பாளர்களையும் உள்ளடக்கியது. சட்ட அமைப்பின் இதயத்தில் இருக்கும் சட்ட நிறுவனங்களை சட்டமியற்றுபவர்கள் இயக்குகிறார்கள். அந்தஸ்தில் அடுத்தவர்கள் சமூகத்தில் எழும் பல்வேறு சூழ்நிலைகளுக்கு சட்டங்களை விளக்க வேண்டிய வழக்கறிஞர்கள் மற்றும் நீதிபதிகள். நீதிமன்றத்தில் விசாரிக்கப்படும் வழக்குகளைத் தீர்மானிக்கும் கேட் கீப்பர்களாகவும் அவர்கள் செயல்படுகிறார்கள். சாட்சிகள், நீதிபதிகள் மற்றும் வழக்குரைஞர்கள் சட்டச் செயல்பாட்டில் பங்கேற்கிறார்கள், ஆனால் அதே நேரத்தில், அமைப்பின் சுற்றளவுக்கு வெளியே உள்ளனர். அவர்கள் சட்ட அமைப்பின் நுகர்வோர். அவர்கள்தான் நீதிமன்றங்களில் வழக்குகளைத் தொடுத்து தலையிடுகிறார்கள். எந்த ஒரு சட்டப் போராட்டத்திலும் அவர்கள்தான் முக்கிய பங்கேற்பாளர்கள். சமூக, பொருளாதார மற்றும் அரசியல் சார்ந்த வெளிப்புறக் காரணிகள் சட்ட அமைப்பில் பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்துகின்றன.

கூட்டாட்சி நீதித்துறை

கூட்டாட்சி நீதிமன்றங்களின் வரலாறு ஒழுங்கற்ற நிர்வாகக் கட்டமைப்பை பரிந்துரைக்கிறது. முதல் காங்கிரஸால் உருவாக்கப்பட்ட நீதித்துறை அமைப்பின் இயல்பிலேயே பிரச்சனையின் வேர்களை அறியலாம். 1789 ஆம் ஆண்டின்

நீதித்துறைச் சட்டம் மற்றும் கூட்டாட்சி நீதித்துறையின் கட்டமைப்பு தொடர்பான நடவடிக்கைகளில் இருந்து, மூன்று முக்கிய அம்சங்கள் வெளிப்பட்டன: சுதந்திரம், அதிகாரப் பரவலாக்கம் மற்றும் தனித்துவம். இந்த அம்சங்கள் நீதித்துறை நிர்வாகத்தில் குறிப்பாகத் தெரிந்தன. இங்கே, மூன்று அடுக்குகளிலும் உள்ள நீதிமன்றங்கள் மெய்நிகர் சுயாட்சியை அனுபவித்தன. நிர்வாக விஷயங்களில் நீதிபதிகள் காங்கிரஸையும் ஜனாதிபதியையும் சாராதவர்கள் மட்டுமல்ல, அவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் சுதந்திரமாக இருந்தனர்.

முக்கியமாக, வழிகாட்டுதல் மற்றும் பொறுப்பு இல்லாத நீதிமன்றங்களின் படிநிலையை காங்கிரஸ் உருவாக்கியது. ஒவ்வொரு நீதிபதியும் அவரவர் முடிவுகளை எடுக்க வேண்டும். அவரது வணிகத்தின் நிர்வாகத்தில், அவர் தனது சொந்த குணாதிசயத்தாலும் தீர்ப்பின் உணர்வாலும் வழிநடத்தப்பட்டார். தலைமை நீதிபதி வில்லியம் ஹோவர்ட் டாஃப்ட் நிர்வாக சீர்திருத்தத் துறையில் ஒரு முக்கிய ஆளுமையாக இருந்தார். 1922 ஆம் ஆண்டில், டாஃப்டின் ஆலோசனையின் பேரில், மாவட்ட நீதிபதிகளை அவர்கள் தேவைப்படும் இடங்களில் நியமிக்கவும், நீதித்துறை மாநாட்டை உருவாக்கவும் தலைமை நீதிபதியின் அதிகாரத்தை காங்கிரஸ் நீட்டித்தது. இது ஆலோசனை வழங்கும் ஒரு நிர்வாக பொறிமுறையாகும். 1920 களின் முற்பகுதியில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களைத் தொடர்ந்து 1939 இன் நிர்வாக அலுவலகச் சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டது, இது கூட்டாட்சி நீதித்துறையின் தற்போதைய நிர்வாகக் கட்டமைப்பின் பெரும்பகுதியை உருவாக்கியது.

உச்ச நீதிமன்றம்

அமெரிக்காவில் பல வகையான நீதிமன்றங்கள் உள்ளன. அவை பொதுவாக உள்ளூர், மாநில மற்றும் கூட்டாட்சி நீதிமன்றங்களாகப் பிரிக்கப்படலாம். உள்ளூர் நீதிமன்றங்கள் அன்றாட விஷயங்களைக் கவனித்துக்கொள்கின்றன, அதேசமயம் மாநில நீதிமன்றங்கள் கொள்ளை அல்லது கொலை போன்ற தீவிரமான விஷயங்களில்

தீர்ப்பளிக்கின்றன. ஃபெடரல் நீதிமன்றங்கள் அமெரிக்க அரசாங்க சட்டத்தை கையாளும் வழக்குகளில் தீர்ப்பு வழங்குகின்றன.

பெயருக்கு ஏற்றாற்போல் உச்ச நீதிமன்றம் என்பது 'ஹெட் அம்பயர்'போன்றது. மாநிலஅல்லதுகூட்டாட்சி நீதிமன்றத்தின் முடிவுகளில் மக்கள் திருப்தி அடையாதபோது, அவர்கள் வழக்கை மறுபரிசீலனை செய்ய உச்ச நீதிமன்றத்திற்குச் செல்கிறார்கள் (படம் 2.6).

வழக்குகளின் வகைகள்

அனைத்து நீதிமன்றங்களைப் போலவே, உச்ச நீதிமன்றமும் சிவில் மற்றும் கிரிமினல் வழக்குகளை விசாரிக்கிறது. ஒரு சிவில் வழக்கில், மக்களிடையே கருத்து வேறுபாடு உள்ளது. ஒரு கிரிமினல் வழக்கில், ஒரு நபர் குற்றம் சாட்டப்படுகிறார். கிரிமினல் வழக்குகள் அரசுகளால் உச்ச நீதிமன்றத்தில் தாக்கல் செய்யப்படுகின்றன, தனிநபர்களால் அல்ல. 1783 இல் கிரேட் பிரிட்டனிடமிருந்து அமெரிக்கா தனது சுதந்திரத்தை வென்றது. சுதந்திரத்தை வென்ற பிறகு, பதின்மூன்று அமெரிக்க காலனிகளின் தலைவர்கள் புதிய அரசாங்கத்தை உருவாக்கினர். காலனிகள் மாநிலங்களாக மாறின. ஒவ்வொரு மாநிலமும் அமெரிக்காவின் ஒரு பகுதியாக இருந்தது. புதிய நாட்டின் தலைவர் அமெரிக்காவிற்கு நியாயமான சட்டம் மற்றும் நீதிமன்றங்கள் இருப்பதை உறுதி செய்ய விரும்பினார். கூட்டாட்சி அரசாங்கம் பின்வரும் மூன்று பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டது:

- (i) சட்டமன்றம்: செனட் மற்றும் பிரதிநிதிகள் சபை ஆகியவை அடங்கும். இருவரும் இணைந்து காங்கிரசை உருவாக்கினர்.
- (ii) நிறைவேற்று அதிகாரி: ஜனாதிபதி, துணைத் தலைவர் மற்றும் அவர்களுக்கு உதவிய நபர்களால் ஆனது.
- (iii) நீதித்துறை: கூட்டாட்சி நீதிமன்றங்களை உள்ளடக்கியது. இந்த நீதிமன்றங்கள் காங்கிரஸால் உருவாக்கப்பட்ட சட்டங்களை உள்ளடக்கியது. உச்சநீதிமன்றம் நீதித்துறையின் ஒரு பகுதியாகும்.

உச்ச நீதிமன்றத்தைப் பற்றி அரசியலமைப்புச் சட்டம் பெரிதாகக் கூறவில்லை. நீதிமன்றத்தின் ஆட்சியை வரையறுப்பது காங்கிரசுக்கும் நீதிபதிகளுக்கும் விடப்பட்டது. குடியரசுத் தலைவரால் நியமிக்கப்படும் ஆறு நீதிபதிகளைக் கொண்ட உச்ச நீதிமன்றத்தை உருவாக்குவது என்று காங்கிரஸ் முடிவு செய்தது. ஆண்டுகளில், அந்த எண்ணிக்கை ஒன்பதாக உயர்ந்தது. இந்த நீதிபதிகளில் ஒருவர் உச்ச நீதிமன்றத்தை வழிநடத்தும் தலைமை நீதிபதி ஆவார். உச்ச நீதிமன்றம் முதன்முதலில் 1790 பிப்ரவரி 1 அன்று நியூயார்க் நகரில் கூடியது. நியூயார்க் அப்போது நாட்டின் தலைநகராக இருந்தது. தலைநகர் நியூயார்க்கில் இருந்து பிலடெல்பியாவுக்கு மாறியபோது, நீதிமன்றமும் மாறியது. 1800 ஆம் ஆண்டில், உச்ச நீதிமன்றம் நிரந்தரமாக வாஷிங்டன், DC இல் நிறுவப்பட்டது.

உச்ச நீதிமன்றத்தின் அதிகாரங்கள்

உச்ச நீதிமன்றத்தின் அதிகாரங்கள் குறித்து அரசியலமைப்பிலும் தெளிவாக இல்லை. 1803 இல், 'மார்பரி வெர்சஸ் மேடிசன்' வழக்கு அந்த சக்திகளைக் கண்டறிய உதவியது. 1800 ஆம் ஆண்டில், ஜனாதிபதி ஜான் ஆடம்ஸ் தாமஸ் ஜெபர்சனிடம் மறுதேர்தலுக்கான முயற்சியில் தோல்வியடைந்தார். பதவியை விட்டு வெளியேறுவதற்கு முன், ஆடம்ஸ் வில்லியம் மார்பரி உட்பட அவரது நண்பர்கள் பலரை அரசாங்க வேலைகளுக்கு நியமித்தார். மார்பரியின் நியமனத்தை ஜெபர்சன் புறக்கணித்தார். அவர் தனது வெளியுறவுத்துறை செயலாளரான வருங்கால ஜனாதிபதி ஜேம்ஸ் மேடிசனுக்கு, மார்பரிக்கு உறுதியளிக்கப்பட்ட வேலையை வழங்க வேண்டாம் என்று உத்தரவிட்டார். மார்பரி தனது வேலையைத் திரும்பப் பெற நீதிமன்றத்திற்குச் சென்றார். இதுபோன்ற வழக்குகளை விசாரிக்க உச்ச நீதிமன்றத்துக்கு உரிமை உண்டு என்று காங்கிரஸ் கூறியது. ஆனால் தலைமை நீதிபதி ஜான் மார்ஷல், நீதிமன்றம் மார்பரிக்கு தீர்ப்பளித்தால், ஜெபர்சன் அந்த முடிவைப் புறக்கணித்துவிடுவாரோ என்று பயந்தார். நீதிமன்றம் பலவீனமாக இருப்பதை அவர் விரும்பவில்லை. எனவே, நீதிமன்றத்தைப் பற்றி அத்தகைய சட்டத்தை

உருவாக்கும் உரிமையை காங்கிரசுக்கு அரசியலமைப்பு ஒருபோதும் வழங்கவில்லை என்று மார்ஷல் தீர்ப்பளித்தார். இதன் விளைவாக, மார்பரியின் வழக்கை நீதிமன்றம் விசாரிக்கக்கூடாது என்று அவர் கூறினார். வழக்கை விசாரித்த கடைசி நீதிமன்றம் அவருக்கு எதிராக தீர்ப்பளித்ததால் மார்பரி தோற்றார். இந்த தீர்ப்பின் மூலம், மார்ஷல் 'நீதித்துறை மறுஆய்வு' கொள்கையை நிறுவினார். 'மார்பரி வெர்சஸ் மேடிசன்' உச்சநீதிமன்றத்தை அதிக சக்தி வாய்ந்ததாக மாற்றியது. அரசியலமைப்புக்கு எதிரான சட்டங்களை நீதிமன்றம் இப்போது ரத்து செய்ய முடியும்.

அமெரிக்க அரசியலமைப்பின் பிரிவு மூன்றின் பிரிவு 2, அமெரிக்க உச்ச நீதிமன்றம் உட்பட, அமெரிக்காவில் உள்ள அனைத்து ஃபெடரல் நீதிமன்றங்களின் அதிகார வரம்பையும் விவரிக்கிறது. அதன் படி, 'இந்த அரசியலமைப்பின் கீழ் எழும் சட்டம் மற்றும் சமபங்கு, அமெரிக்காவின் சட்டங்கள் மற்றும் ஒப்பந்தங்கள், அவற்றின் அதிகாரத்தின் கீழ் செய்யப்பட்ட அல்லது உருவாக்கப்படும் அனைத்து வழக்குகளுக்கும் நீதித்துறை அதிகாரம் நீட்டிக்கப்படும்; தூதர்கள், பிற பொது அமைச்சர்கள் மற்றும் தூதரகங்களைப் பாதிக்கும் அனைத்து வழக்குகளுக்கும்; அட்மிரல்டி மற்றும் கடல்சார் அதிகார வரம்பு தொடர்பான அனைத்து வழக்குகளுக்கும்; அமெரிக்கா ஒரு கட்சியாக இருக்கும் சர்ச்சைகளுக்கு; இரண்டு அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட மாநிலங்களுக்கு இடையிலான சர்ச்சைகளுக்கு; ஒரு மாநிலத்திற்கும் மற்றொரு மாநிலத்தின் குடிமக்களுக்கும் இடையே; வெவ்வேறு மாநிலங்களின் குடிமக்களுக்கு இடையே; வெவ்வேறு மாநிலங்களின் மானியத்தின் கீழ் நிலங்களைக் கோரும் அதே மாநிலத்தின் குடிமக்களுக்கு இடையில், ஒரு மாநிலம் அல்லது அதன் குடிமக்கள் மற்றும் வெளி மாநிலங்கள், குடிமக்கள் அல்லது பாடங்களுக்கு இடையே.

இந்த அதிகார வரம்பு அரசியலமைப்பின் பதினொன்றாவது திருத்தம் எனப்படும் அரசியலமைப்புத் திருத்தத்தால் மேலும் வரையறுக்கப்பட்டது. இந்தத் திருத்தமானது, '[ஒரு மாநிலத்திற்கு]

எதிராக வேறொரு மாநிலத்தின் குடிமக்கள், அல்லது எந்தவொரு வெளிநாட்டு மாநிலத்தின் குடிமக்கள் அல்லது குடிமக்களால் தொடங்கப்பட்ட அல்லது வழக்குத் தொடரப்பட்ட வழக்குகளை விசாரிப்பதில் இருந்து பெடரல் நீதிமன்றங்களை நிறுத்தியது. பின்வரும் நிபந்தனைகள் பூர்த்தி செய்யப்பட்டால் மட்டுமே அமெரிக்காவில் உள்ள பெடரல் நீதிமன்றங்கள் வழக்குகளை விசாரிக்க முடியும். :

1. குடியரிமையின் பன்முகத்தன்மை இருந்தால் மற்றும் சேதங்களின் அளவு \$75,000 ஐ விட அதிகமாக இருந்தால்.

2. வழக்கு ஒரு கூட்டாட்சி கேள்வியை முன்வைத்தால், அது ஒரு உரிமைகோரல் அல்லது பிரச்சினையை உள்ளடக்கியதாக இருந்தால், அது 'அரசியலமைப்பு, சட்டங்கள் அல்லது அமெரிக்காவின் ஒப்பந்தங்களின் கீழ் எழும், கேள்வி அரசியலமைப்பு ரீதியாக அரசாங்கத்தின் மற்றொரு கிளைக்கு உறுதியளிக்கப்படவில்லை என்று கருதுகிறது.

3. அதிகாரங்களைப் பிரிக்கும் கோட்பாட்டின் கீழ் அமெரிக்க கூட்டாட்சி அரசாங்கத்தின் மூன்று கிளைகளின் ஒரு பகுதியாக அமெரிக்காவின் கூட்டாட்சி அரசாங்கம் வழக்கில் ஒரு கட்சியாக இருந்தால், அமெரிக்காவின் உச்ச நீதிமன்றத்தின் அதிகாரங்கள் பின்வருவனவற்றை உள்ளடக்குகின்றன:

•அமெரிக்கஅரசியலமைப்புவிளக்கம்

•நீதித்துறைஆய்வு

•சட்டங்களை விளக்குதல் மற்றும் அவை உண்மையாகப் பயன்படுத்தப்படுவதை உறுதி செய்தல்

•அரசியலமைப்புஅல்லதுகூட்டாட்சிசட்டங்கள், ஒப்பந்தங்கள் மற்றும் மாநிலங்களுக்கிடையேயான சர்ச்சைகள் சம்பந்தப்பட்ட வழக்குகளைக் கையாளுதல்

•சட்டமன்றக்கிளையால்எழுதப்பட்டமற்றும்நிர்வாகக்கிளையால்செயல்படுத்தப்படும்சட்டங்களின்சரியானபயன்பாட்டைவிளக்குதல்மற்றும்உறுதிசெய்தல்இந்தஅதிகாரங்கள்அனைத்திலும், நீதித்துறை

மறுஆய்வு அதிகாரம் மிகவும் சக்திவாய்ந்ததாக இருக்கலாம். நீதித்துறை மறுஆய்வு, அரசியலமைப்பிற்கு முரணானது என்று கருதும் எந்தவொரு நிர்வாகச் சட்டத்தையும் செயல்களையும் ரத்து செய்யும் அதிகாரத்தை அமெரிக்க உச்ச நீதிமன்றத்திற்கு வழங்குகிறது. அமெரிக்க அரசியலமைப்பில் நீதித்துறை மறுஆய்வு அதிகாரம் வெளிப்படையாக வழங்கப்படவில்லை என்றாலும், அமெரிக்காவின் நிறுவனர்கள் நீதித்துறை மறுஆய்வு என்ற கருத்தை ஏற்றுக்கொண்டனர், இன்று அது நன்கு நிறுவப்பட்ட முன்னுதாரணமாக உள்ளது. அமெரிக்க உச்ச நீதிமன்றம் தனது தீர்ப்புகளை நேரடியாகச் செயல்படுத்த முடியாது என்பதைக் குறிப்பிடுவது இங்கே பொருத்தமாக இருக்கும்; மாறாக, அது அமெரிக்க அரசியலமைப்பு மற்றும் அதன் தீர்ப்புகளை கடைபிடிப்பதற்கான சட்டத்தை மதிக்கிறது.

நீதிமன்றம் நடவடிக்கை

உச்ச நீதிமன்றத்திற்கு இரண்டு முக்கிய வேலைகள் உள்ளன. கீழ் நீதிமன்றம் அங்கீகரிக்கப்பட்ட முறையில் தீர்ப்பளித்ததா என்பதை முடிவு செய்வது முதல் வேலை. அரசியலமைப்பின் ஒரு பகுதி வழக்குக்கு பொருந்தும் என்று நீதிமன்றம் உணரலாம். இந்த வழக்கில், அவர்கள் வழக்கின் மேல்முறையீட்டை விசாரிக்க முடிவு செய்யலாம். ஒரு சட்டம் அரசியலமைப்புக்கு உட்பட்டதா என்பதை தீர்மானிப்பது அதன் இரண்டாவது வேலை. ஆனால் நீதிமன்றம் தன்னிச்சையாக சட்டத்தை மறுபரிசீலனை செய்ய முடிவு செய்யவில்லை. நீதிபதிகள் சட்டம் தொடர்பான வழக்குகள் தங்கள் முன் கொண்டு வரப்பட்டால் மட்டுமே சட்டத்தை ஆளுவார்கள்.

சில சமயங்களில், ஒரு வழக்கில் அரசியலமைப்புச் சிக்கல் ஏற்கனவே தீர்க்கப்பட்டதாக நீதிபதிகள் நினைக்கிறார்கள். அத்தகைய சூழ்நிலையில், அவர்கள் வழக்கைக் கேட்க மறுக்கலாம். உச்சநீதிமன்றத்தால் நிராகரிக்கப்பட்ட வழக்குகள் கீழ் நீதிமன்றங்களுக்கு திருப்பி அனுப்பப்படும்.

நீதித்துறை ஆய்வு

உச்ச நீதிமன்றம் பெரும் அதிகாரங்களைக் கொண்டுள்ளது. 1932 இல் ரூஸ்வெல்ட்டின் மிகப்பெரிய தேர்தல் பெரும்பான்மை இருந்தபோதிலும், உச்ச நீதிமன்றம் புதிய ஒப்பந்தத்தின் எட்டு சட்டங்களைச் செல்லாதது என பதினாறு மாதங்களில் நிறுத்த முடிந்தது. அரசாங்கத்தின் மற்ற பிரிவுகளின் நடவடிக்கைகளை ஆய்வு செய்யும் நீதிமன்றத்தின் அதிகாரம் நீதித்துறை மறுஆய்வு என அழைக்கப்படுகிறது. இது அரசியலமைப்பின் இடைத்தரகராக செயல்படும் நீதிமன்றத்தின் திறனை அடிப்படையாகக் கொண்டது.

அமெரிக்க அரசியலமைப்பு குறியிடப்பட்டுள்ளது என்பதன் அர்த்தம், அதன் அர்த்தம் என்ன என்பதைப் புரிந்துகொள்ளும் பணியில் ஒரு அமைப்பு இருக்க வேண்டும் என்பதாகும். இந்த அதிகாரம் நீதித்துறை மறுஆய்வுக்கு வழிவகுக்கிறது.

அத்தகைய நடவடிக்கைகளை எடுக்க உச்ச நீதிமன்றத்தின் அதிகாரம் அரசியலமைப்பில் குறிப்பிடப்படவில்லை. இது அமெரிக்காவின் உச்ச நீதித்துறை அதிகாரமாக அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளது.

மேலே குறிப்பிட்டுள்ளபடி, அமெரிக்க அரசியலமைப்பு அமெரிக்க உச்ச நீதிமன்றத்திற்கு நீதித்துறை மறுஆய்வு அதிகாரத்தை வெளிப்படையாக வழங்கவில்லை. நீதித்துறை மறுஆய்வு அதிகாரம் உச்ச நீதிமன்றத்தால் முதன்முதலில் நிறுவப்பட்டது 1803 இல் மார்பரி எதிராக மேடிசன். இந்த வழக்கில், தலைமை நீதிபதி ஜான் மார்ஷலின் கீழ் உள்ள உச்ச நீதிமன்றம், உச்ச நீதிமன்றத்தின் அசல் அதிகார வரம்பை விரிவுபடுத்த முயன்றதன் மூலம் அரசியலமைப்பை மீறியதாகக் கூறி 1789 ஆம் ஆண்டின் நீதித்துறைச் சட்டத்தின் ஒரு விதியை ரத்து செய்தது. வழக்கின் தீர்ப்பு, அமெரிக்க அமைப்பின் தனிச்சிறப்பாக மாறிய காசோலைகள் மற்றும் இருப்பு முறைகளை நிறைவு செய்தது. அரசாங்கத்தின் மூன்று பிரிவுகளான நிறைவேற்று,

சட்டமன்றம் மற்றும் நீதித்துறை ஆகியவற்றுக்கு இடையேயான அதிகாரப் பகிர்வுக்கான இறுதி அதிகாரம் உச்ச நீதிமன்றத்தை ஆக்கியது. வெளிப்புற சோதனைகள் மற்றும் இருப்புகளிலிருந்து அவர்களின் நோய் எதிர்ப்பு சக்தி.

நீதித்துறை ஆய்வு மற்றும் நிர்வாகி

அமெரிக்காவில் நீதித்துறை மறுஆய்வு பெரும்பாலும் சவால் செய்யப்படவில்லை. தற்போதைய வழக்குகள் அரசாங்கத்தின் மற்ற பிரிவுகளை மறுபரிசீலனை செய்வதற்கான உச்ச நீதிமன்றத்தின் திறனின் முக்கியத்துவத்தைக் காட்டுகின்றன. 'யங்ஸ்டவுன் ஷீட் அண்ட் டியூப் கம்பெனி வெர்சஸ் சாயர்' (1952) வழக்கில், தொழில் தகராறில் இருந்த அமெரிக்க எஃகு ஆலைகளை கையகப்படுத்த அதிபர் ட்ரூமன் தனது அரசியலமைப்பு அதிகாரத்தை மீறி உத்தரவிட்டதாக நீதிமன்றம் தீர்ப்பளித்தது.

நீதித்துறை மறுஆய்வு மற்றும் சிவில் உரிமைகள்

அமெரிக்க குடிமக்களின் சிவில் உரிமைகளை உச்சநீதிமன்றம் பாதுகாக்கிறது என்பது நீதித்துறை மறுஆய்வு நிறுவனத்தால் தான். இனப்பிரச்சினைகள், குடிமக்கள் உரிமைகள் மற்றும் தேர்தல் மாவட்டங்களின் மறுபகிர்வு போன்ற பல்வேறு சிவில் விவகாரங்களில் உச்ச நீதிமன்றம் அதிகார வரம்பை நிறைவேற்றியுள்ளது. 'ரெனால்ட்ஸ் வெர்சஸ் சிம்ஸ்' (1966) வழக்கு, தேர்தல் மாவட்டங்களின் பங்கீடு தொடர்பாக ஒரு நபர் மற்றும் ஒரு வாக்கு என்ற அளவுகோலை நிறுவியது.

கோட்பாடு மற்றும் அதிகாரங்களைப் பிரித்தல்:

காசோலைகள் மற்றும் இருப்புக்கள்

அதிகாரப் பிரிப்புக் கோட்பாடு அனைத்து அரசாங்க செயல்பாடுகளும் இருக்க வேண்டும் என்று கூறுகிறது

தனித்தனி அமைப்புகள் மற்றும் துறைகளால் மேற்கொள்ளப்படுகிறது, அங்கு அவர்கள் தங்கள் கோளத்தின் எல்லைக்குள் வரும் கடமைகளைச் செய்ய வேண்டும். மேலும்,

அவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் தொழிலில் தலையிடாமல் அவ்வாறு செய்ய வேண்டும் என்றும், இந்தத் துறைகள் ஒவ்வொன்றும் தங்கள் எல்லைக்குள் சுதந்திரமாக இருக்க வேண்டும் என்றும் அது வாதிடுகிறது. அதிகாரங்களைப் பிரிக்கும் கோட்பாடு அதிகாரங்களை அரசாங்கத்தின் மூன்று உறுப்புகளாக தெளிவாகப் பிரிக்கிறது மற்றும் அதிகாரப் பரவலாக்கம் மற்றும் மக்களின் சுதந்திரத்தைப் பேணுவதை நம்புகிறது.

மான்டெஸ்கியூவின் காட்சிகள்

அதிகாரங்களைப் பிரிக்கும் கோட்பாட்டின் உன்னதமான வரையறை மான்டெஸ்கியூவால் விளக்கப்பட்டது. இந்த பிரெஞ்சு அரசியல் சிந்தனையாளர் தனது அரசியல் சிந்தனையை 1748 இல் வெளியிடப்பட்ட தி ஸ்பிரிட் ஆஃப் லாஸ் என்ற புத்தகத்தில் வெளிப்படுத்தினார். மக்களின் சுதந்திரம் காக்கப்பட வேண்டுமானால் அதிகாரப் பிரிவினை இருக்க வேண்டும் என்று வலியுறுத்தினார். மான்டெஸ்கியூ சுதந்திரத்திற்கும் அதிகாரங்களைப் பிரிப்பதற்கும் இடையே உள்ள நெருக்கமான உறவை வலியுறுத்தினார். சட்டம் நிலைத்திருக்க வேண்டுமானால் அதிகாரத்தை சரிபார்க்க வேண்டும் என்றார்.

Montesquieu இன் புகழ்பெற்ற அறிக்கையானது அதிகாரங்களை முழுமையாகப் பிரிப்பதைக் குறிக்கிறது, அவர் பின்வரும் புள்ளிகளில் விளக்கினார்:

•சட்டமன்றம்மற்றும்நிறைவேற்றுஅதிகாரங்கள்ஒரேநபர்அல்லதுஅதி காரபூர்வமானஅமைப்பால்பயன்படுத்தப்பட்டால், குடிமக்களின் சுதந்திரம் அச்சுறுத்தப்படுகிறது, ஏனெனில் அந்த நபர் அல்லது உடல் ஒரு கொடுங்கோலன் போல அதிகாரத்தைத் தொடரலாம்.

•மீண்டும், சட்டமன்றத்திற்கும் நிர்வாகத்திற்கும் இடையே உள்ள அதிகாரங்கள் தெளிவாகப் பிரிக்கப்படாவிட்டால் சுதந்திரம் இருக்க முடியாது. சட்டங்களை இயற்றும் நபர் அவற்றைச் செயல்படுத்தும் போது பாரபட்சமற்றவராக இருக்க வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்க முடியாது. இது தீர்ப்பு விஷயங்களில் தன்னிச்சையான போக்கிற்கு

வழிவகுக்கும். இதன் விளைவாக வன்முறை மற்றும் அடக்குமுறை மாநிலமாக இருக்கும்.

•மூன்று உறுப்புகளும் ஒரு ஒருங்கிணைந்த சக்தியில் ஒன்றாக இணைக்கப்பட்டிருந்தால், ஒரு நபர் அல்லது நபர்களின் உடலில் சக்தி செறிவு இருக்கும். இது கிட்டத்தட்ட அனைத்து சுதந்திரத்தையும் முடிவுக்குக் கொண்டுவரும் மற்றும் அந்த நபர் அல்லது உடலின் சர்வாதிகாரத்தை விளைவிக்கும்.

மேடிசன் ஹாமில்டன் போன்ற அமெரிக்க அரசியல் எழுத்தாளர்களும், பிளாக்ஸ்டோன் போன்ற பிரிட்டிஷ் அரசியல் எழுத்தாளர்களும், மான்டெஸ்கியூவுக்குப் பிறகு, அதிகாரங்களைப் பிரிப்பதற்கான கோட்பாட்டின் பிற ஆதரவாளர்களும் கோட்பாட்டை தெளிவுபடுத்தினர். பிளாக்ஸ்டோன் தனது புத்தகமான ஆங்கில சட்டங்களின் மீதான வர்ணனைகளில் ஒப்பிடக்கூடிய பார்வையை வெளிப்படுத்தினார்.

"சட்டத்தை உருவாக்கும் மற்றும் செயல்படுத்தும் உரிமை ஒரே நபரிடமோ அல்லது ஒரே அமைப்பிலோ இருக்கும்போதெல்லாம் பொது சுதந்திரம் இருக்காது" என்று அவர் கூறினார். இந்த கோட்பாடு பல்வேறு அரசாங்கங்களின் கோட்பாடு மற்றும் நடைமுறையில் ஆழமான தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. உலக நாடுகள். வர்ஜீனியா மாநிலத்தின் அரசியலமைப்பை எழுதும் போது, ஜெபர்சன் அரசாங்கத்தின் அனைத்து அதிகாரங்களையும் ஆய்வு செய்தார்: சட்டமன்ற, நிர்வாக மற்றும் நீதித்துறை. இவை ஒரே கைகளில் குவிந்திருப்பது குறிப்பாக கொடுங்கோல் அரசாங்கத்தின் வரையறையாகும்.

காசோலைகள் மற்றும் இருப்பு கோட்பாடு

அதிகாரங்களைப் பிரிப்பதற்கான கோட்பாடு, காசோலைகள் மற்றும் சமநிலைகளின் பன்முக அமைப்பை உள்ளடக்கியது. E. B. Schulz கூறுகிறார், 'காசோலைகள் மற்றும் இருப்புகளின் கோட்பாடு பொதுவாக அதிகாரங்களைப் பிரிப்பதற்கு துணைபுரிகிறது. ஒரு குறிப்பிட்ட கிளைக்கு ஒதுக்கப்பட்ட அதிகாரங்களைப் பயன்படுத்துவதில் ஓரளவிற்கு பங்கேற்பதன் மூலம் அல்லது பிறர் மீது வரையறுக்கப்பட்ட அளவிலான கட்டுப்பாட்டைப் பயன்படுத்துவதற்கான அதிகாரத்துடன் அரசாங்கத்தின் ஒவ்வொரு ஒருங்கிணைந்த கிளையையும் செயல்படுத்துவதற்கான யோசனை அதன் முக்கியமான முக்கிய அம்சங்களில் ஒன்றாகும். ஒவ்வொரு கிளையின் திறம்பட செயல்படும் மற்றவர்களின் ஆதரவு நடவடிக்கையின் அடிப்படையில்.' காசோலைகள் மற்றும் இருப்புகளின் கோட்பாடு இரண்டு கொள்கைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டது:

(i) அதிகாரம் ஒரே நபர்களிலோ அல்லது ஒரே நபர்களின் உடலிலோ குவிக்கப்படக்கூடாது, ஏனென்றால் எல்லா அதிகாரமும் ஒரே நபரிடம் இருந்தால், அது கொடுங்கோன்மையாக மாறும்.

(ii) அதிகாரத்தால் மட்டுமே அதிகாரத்தை சரிபார்க்க முடியும், அதாவது, அதிகாரம் துஷ்பிரயோகம் செய்யப்படுகிறதா என்பதைச் சரிபார்க்க, அதிகாரத்தில் இருப்பவர்கள் அதிகாரத்தைச் சரிபார்க்கச் செய்வது மிகவும் முக்கியம். ஒரு உறுப்பின் சக்தியை மற்ற உறுப்பும் அதே அளவு சக்தி வாய்ந்ததாக உருவாக்கினால் சரிபார்க்க முடியும்.

வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், அதிகாரங்களைப் பிரித்தல் மற்றும் காசோலைகள் மற்றும் சமநிலைகளின் கோட்பாடுகள் எப்போதும் இணக்கமாக இருக்கும். முந்தையது அரசாங்கத்தின் மூன்று உறுப்புகளைப் பிரிப்பதைக் குறிக்கிறது மற்றும் பிந்தையது அரசாங்கத்தின் மூன்று உறுப்புகளின் மீதான காசோலைகள் மற்றும் சமநிலைகளின் வலையமைப்பைக் குறிக்கிறது. மான்டெஸ்கியூவின் அதிகாரங்களைப் பிரித்தல் மற்றும் காசோலைகள் மற்றும் சமநிலைகள் பற்றிய கோட்பாடுகள் அமெரிக்க அரசியலமைப்பால்

ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. காசோலைகள் மற்றும் நிலுவைகளின் அமைப்பின் செயல்பாட்டை பின்வரும் தலைப்புகளின் கீழ் ஆய்வு செய்யலாம்:

(i) நிறைவேற்று மற்றும் நீதித்துறை மீதான சட்டமன்ற சோதனைகள்: நிர்வாக மற்றும் நீதித்துறை அதிகாரங்கள் நிறைவேற்று மற்றும் நீதித்துறைக்கு வழங்கப்படுகின்றன, ஆனால் இந்த இரண்டு உறுப்புகளையும் சரிபார்க்கும் அதிகாரம் சட்டமன்றத்திற்கு வழங்கப்பட்டுள்ளது. உதாரணத்திற்கு:

- அமெரிக்க ஜனாதிபதியால் (நிர்வாகி) செய்யப்படும் அனைத்து நியமனங்களும் செனட் (அமெரிக்க காங்கிரஸின் மேல் சபை) மூலம் அங்கீகரிக்கப்படுகின்றன.

- ஜனாதிபதியால் செய்யப்படும் அனைத்து ஒப்பந்தங்களும் மூன்றில் இரண்டு பங்கு பெரும்பான்மையுடன் செனட்டால் அங்கீகரிக்கப்படுகின்றன.

- ஜனாதிபதி நிதிக்காக காங்கிரசை நம்பியிருக்கிறார்.

- காங்கிரஸ் ஜனாதிபதியை பதவி நீக்கம் மூலம் நீக்க முடியும்.

- புதிய நீதிமன்றங்களை நிறுவும் அதிகாரம் காங்கிரசுக்கு உள்ளது.

- உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதிகளை பதவி நீக்கம் மூலம் காங்கிரஸ் நீக்க முடியும்.

- அரசியலமைப்புச் சட்டத்தில் திருத்தங்களைத் தொடங்கும் அதிகாரம் காங்கிரசுக்கு உண்டு.

- கடைசியாக ஆனால், போரை அறிவிக்கும் அதிகாரம் காங்கிரசுக்கு உண்டு.

(ii) சட்டமன்றம் மற்றும் நீதித்துறை மீதான நிர்வாக சோதனைகள்:

அரசாங்கத்தின் இரண்டு உறுப்புகளையும் சரிபார்க்கும் அதிகாரம் நிர்வாக அதிகாரிக்கு வழங்கப்பட்டுள்ளது. உதாரணமாக, அமெரிக்க அரசியலமைப்பில்:

- காங்கிரஸால் நிறைவேற்றப்பட்ட மசோதாக்களுக்கு டியரசுத்தலைவரின் ஒப்புதலைப் பெறும் போது மட்டுமே அவை சட்டங்களாக மாறும்.

- காங்கிரஸால் நிறைவேற்றப்பட்ட எந்தவொரு மசோதாவையும் தனக்கு ச்சமர்ப்பித்த பத்து நாட்களுக்குள் இடைநிறுத்துவதற்கு ஜனாதிபதி வீட்டோவைப் பயன்படுத்துகிறார்

•நீதிபதிகளைநியமிக்கஜனாதிபதிக்குஅதிகாரம்உள்ளது.

•எந்தவொருகுற்றவாளியையும்மன்னிக்கவும், விடுவிக்கவும்,
மன்னிப்பு வழங்கவும் அவருக்கு உரிமை உண்டு.

(i) அதிகாரம் ஒரே நபர்களிலோ அல்லது ஒரே நபர்களின் உடலிலோ குவிக்கப்படக்கூடாது, ஏனென்றால் எல்லா அதிகாரமும் ஒரே நபரிடம் இருந்தால், அது கொடுங்கோன்மையாக மாறும்.

(ii) அதிகாரத்தால் மட்டுமே அதிகாரத்தை சரிபார்க்க முடியும், அதாவது, அதிகாரம் துஷ்பிரயோகம் செய்யப்படுகிறதா என்பதைச் சரிபார்க்க, அதிகாரத்தில் இருப்பவர்கள் அதிகாரத்தைச் சரிபார்க்கச் செய்வது மிகவும் முக்கியம். ஒரு உறுப்பின் சக்தியை மற்ற உறுப்பும் அதே அளவு சக்தி வாய்ந்ததாக உருவாக்கினால் சரிபார்க்க முடியும்.

வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், அதிகாரங்களைப் பிரித்தல் மற்றும் காசோலைகள் மற்றும் சமநிலைகளின் கோட்பாடுகள் எப்போதும் இணக்கமாக இருக்கும். முந்தையது அரசாங்கத்தின் மூன்று உறுப்புகளைப் பிரிப்பதைக் குறிக்கிறது மற்றும் பிந்தையது அரசாங்கத்தின் மூன்று உறுப்புகளின் மீதான காசோலைகள் மற்றும் சமநிலைகளின் வலையமைப்பைக் குறிக்கிறது. மான்டெஸ்கியூவின் அதிகாரங்களைப் பிரித்தல் மற்றும் காசோலைகள் மற்றும் சமநிலைகள் பற்றிய கோட்பாடுகள் அமெரிக்க அரசியலமைப்பால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. காசோலைகள் மற்றும் நிலுவைகளின் அமைப்பின் செயல்பாட்டை பின்வரும் தலைப்புகளின் கீழ் ஆய்வு செய்யலாம்:

(i) நிறைவேற்று மற்றும் நீதித்துறை மீதான சட்டமன்ற சோதனைகள்: நிர்வாக மற்றும் நீதித்துறை அதிகாரங்கள் நிறைவேற்று மற்றும் நீதித்துறைக்கு வழங்கப்படுகின்றன, ஆனால் இந்த இரண்டு உறுப்புகளையும் சரிபார்க்கும் அதிகாரம் சட்டமன்றத்திற்கு வழங்கப்பட்டுள்ளது. உதாரணத்திற்கு:

•அமெரிக்க ஜனாதிபதியால் (நிர்வாகி) செய்யப்படும் அனைத்து நியமனங்களும் செனட் (அமெரிக்க காங்கிரஸின் மேல் சபை) மூலம் அங்கீகரிக்கப்படுகின்றன.

•ஜனாதிபதியால்செய்யப்படும்அனைத்துஒப்பந்தங்களும்மூன்றில்இரண்டுபங்குபெரும்பான்மையுடன்செனட்டால்அங்கீகரிக்கப்படுகின்றன.

- ஜனாதிபதி நிதிக்காக காங்கிரசை நம்பியிருக்கிறார்.
- காங்கிரஸ்ஜனாதிபதியைபதவிநீக்கம்மூலம்நீக்கமுடியும்.
- புதியநீதிமன்றங்களைநிறுவும்அதிகாரம்காங்கிரசுக்குஉள்ளது.
- உச்சநீதிமன்றநீதிபதிகளைபதவிநீக்கம்மூலம்காங்கிரஸ்நீக்கமுடியும்.
- அரசியலமைப்புச் சட்டத்தில் திருத்தங்களைத் தொடங்கும் அதிகாரம் காங்கிரஸுக்கு உண்டு.
- கடைசியாகஆனால், போரை அறிவிக்கும் அதிகாரம் காங்கிரசுக்கு உண்டு.

(ii) சட்டமன்றம் மற்றும் நீதித்துறை மீதான நிர்வாக சோதனைகள்:

அரசாங்கத்தின் இரண்டு உறுப்புகளையும் சரிபார்க்கும் அதிகாரம் நிர்வாக அதிகாரிக்கு வழங்கப்பட்டுள்ளது. உதாரணமாக, அமெரிக்க அரசியலமைப்பில்:

- காங்கிரஸால்நிறைவேற்றப்பட்டமசோதாக்களுக்குடியரசுத்தலைவரின் ஒப்புதலைப்பெறும்போதுமட்டுமேஅவைசட்டங்களாகமாவும்.
- காங்கிரஸால்நிறைவேற்றப்பட்டஎந்தவொருமசோதாவையும்தனக்குச்சமர்ப்பித்த பத்து நாட்களுக்குள் இடைநிறுத்துவதற்கு ஜனாதிபதி வீட்டோவைப் பயன்படுத்துகிறார்
- நீதிபதிகளைநியமிக்கஜனாதிபதிக்குஅதிகாரம்உள்ளது.
- எந்தவொருகுற்றவாளியையும்மன்னிக்கவும், விடுவிக்கவும், மன்னிப்பு வழங்கவும் அவருக்கு உரிமை உண்டு.

(i) அதிகாரம் ஒரே நபர்களிலோ அல்லது ஒரே நபர்களின் உடலிலோ குவிக்கப்படக்கூடாது, ஏனென்றால் எல்லா அதிகாரமும் ஒரே நபரிடம் இருந்தால், அது கொடுங்கோன்மையாக மாறும்.

(ii) அதிகாரத்தால் மட்டுமே அதிகாரத்தை சரிபார்க்க முடியும், அதாவது, அதிகாரம் துஷ்பிரயோகம் செய்யப்படுகிறதா என்பதைச் சரிபார்க்க, அதிகாரத்தில் இருப்பவர்கள் அதிகாரத்தைச் சரிபார்க்கச்

செய்வது மிகவும் முக்கியம். ஒரு உறுப்பின் சக்தியை மற்ற உறுப்பும் அதே அளவு சக்தி வாய்ந்ததாக உருவாக்கினால் சரிபார்க்க முடியும். வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், அதிகாரங்களைப் பிரித்தல் மற்றும் காசோலைகள் மற்றும் சமநிலைகளின் கோட்பாடுகள் எப்போதும் இணக்கமாக இருக்கும். முந்தையது அரசாங்கத்தின் மூன்று உறுப்புகளைப் பிரிப்பதைக் குறிக்கிறது மற்றும் பிந்தையது அரசாங்கத்தின் மூன்று உறுப்புகளின் மீதான காசோலைகள் மற்றும் சமநிலைகளின் வலையமைப்பைக் குறிக்கிறது. மான்டெஸ்கியூவின் அதிகாரங்களைப் பிரித்தல் மற்றும் காசோலைகள் மற்றும் சமநிலைகள் பற்றிய கோட்பாடுகள் அமெரிக்க அரசியலமைப்பால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. காசோலைகள் மற்றும் நிலுவைகளின் அமைப்பின் செயல்பாட்டை பின்வரும் தலைப்புகளின் கீழ் ஆய்வு செய்யலாம்:

(i) நிறைவேற்று மற்றும் நீதித்துறை மீதான சட்டமன்ற சோதனைகள்: நிர்வாக மற்றும் நீதித்துறை அதிகாரங்கள் நிறைவேற்று மற்றும் நீதித்துறைக்கு வழங்கப்படுகின்றன, ஆனால் இந்த இரண்டு உறுப்புகளையும் சரிபார்க்கும் அதிகாரம் சட்டமன்றத்திற்கு வழங்கப்பட்டுள்ளது. உதாரணத்திற்கு:

- அமெரிக்க ஜனாதிபதியால் (நிர்வாகி) செய்யப்படும் அனைத்து நியமனங்களும் செனட் (அமெரிக்க காங்கிரஸின் மேல் சபை) மூலம் அங்கீகரிக்கப்படுகின்றன.

- ஜனாதிபதியால் செய்யப்படும் அனைத்து ஒப்பந்தங்களும் மூன்றில் இரண்டு பங்கு பெரும்பான்மையுடன் செனட்டால் அங்கீகரிக்கப்படுகின்றன.

- ஜனாதிபதி நிதிக்காக காங்கிரசை நம்பியிருக்கிறார்.

- காங்கிரஸ் ஜனாதிபதியை பதவிநீக்கம் மூலம் நீக்க முடியும்.

- புதிய நீதிமன்றங்களை நிறுவும் அதிகாரம் காங்கிரசுக்கு உள்ளது.

- உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதிகளை பதவிநீக்கம் மூலம் காங்கிரஸ் நீக்க முடியும்.

- அரசியலமைப்புச் சட்டத்தில் திருத்தங்களைத் தொடங்கும் அதிகாரம் காங்கிரஸுக்கு உண்டு.

•கடைசியாகஆனால், போரை அறிவிக்கும் அதிகாரம் காங்கிரசுக்கு உண்டு.

(ii) சட்டமன்றம் மற்றும் நீதித்துறை மீதான நிர்வாக சோதனைகள்:

அரசாங்கத்தின் இரண்டு உறுப்புகளையும் சரிபார்க்கும் அதிகாரம் நிர்வாக அதிகாரிக்கு வழங்கப்பட்டுள்ளது. உதாரணமாக, அமெரிக்க அரசியலமைப்பில்:

•காங்கிரஸால்நிறைவேற்றப்பட்டமசோதாக்களுக்குடியரசுத்தலைவரின் ஒப்புதலைப்பெறும்போதுமட்டுமேஅவைசட்டங்களாகமாவும்.

•காங்கிரஸால் நிறைவேற்றப்பட்ட எந்தவொரு மசோதாவையும் தனக்குச் சமர்ப்பித்த பத்து நாட்களுக்குள் இடைநிறுத்துவதற்கு ஜனாதிபதி வீட்டோவைப் பயன்படுத்துகிறார்

•நீதிபதிகளைநியமிக்கஜனாதிபதிக்குஅதிகாரம்உள்ளது.

•எந்தவொருகுற்றவாளியையும்மன்னிக்கவும், விடுவிக்கவும், மன்னிப்பு வழங்கவும் அவருக்கு உரிமை உண்டு.

(iii) சட்டமன்றம் மற்றும் நிர்வாகத்தின் மீதான நீதித்துறை சோதனைகள்:

நீதித்துறையானது சட்டமன்றம் மற்றும் நிர்வாகத்தின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்து விடுபட்டுள்ளது. அரசியலமைப்பின் படி, இரண்டு உறுப்புகளையும் அந்தந்த செயல்பாட்டுப் பகுதிகளுக்குள் கட்டுப்படுத்தும் நோக்கில் இந்த இரண்டு உறுப்புகளின் மீதும் சரிபார்க்கும் அதிகாரங்கள் இதற்கு வழங்கப்பட்டுள்ளன. உதாரணத்திற்கு:

•காங்கிரஸின்சட்டங்கள்மற்றும்நிர்வாகத்தால்உருவாக்கப்பட்டவிதிக ள்இவைதீவிரவைரஸாகக்கண்டறியப்பட்டால்அவற்றைநிராகரிக்கும் அதிகாரம் அமெரிக்க உச்ச நீதிமன்றத்திற்கு உள்ளது.

•நீதித்துறைமறுஆய்வுஅதிகாரம்காங்கிரஸ்மற்றும்ஜனாதிபதியின்அதி காரத்தின்மீதுமிகப்பெரியசோதனையாகசெயல்படுகிறது.

அமெரிக்கஅதிபரைபதவிநீக்கம்செய்யும்செயல்முறைஉச்சநீதிமன்றத லைமைநீதிபதியால்கண்காணிக்கப்படுகிறது.

•உச்சநீதிமன்றம் ஜனாதிபதி மற்றும் காங்கிரஸின் மீது முழுக்கட்டுப்பாட்டைக் கொண்டுள்ளது, ஏனெனில் அது அவர்களின் அரசியலமைப்பு உரிமைகள் மற்றும் அதிகாரங்களின் தன்மை மற்றும் வரம்புகளைத் தீர்மானிக்கிறது. ஏனென்றால், அது அரசியலமைப்பின் பாதுகாவலராகவும், மக்களின் அடிப்படை உரிமைகள் மற்றும் சுதந்திரத்தைப் பாதுகாப்பவராகவும் உள்ளது.

ஒரு கோட்பாடாக, காசோலைகள் மற்றும் சமநிலைகள் என்பது அரசாங்கத்தின் மூன்று உறுப்புகளின் அதிகாரங்களை முறையான மற்றும் பரஸ்பர சரிபார்ப்பு மற்றும் கட்டுப்படுத்துவதைக் குறிக்கிறது. அவை தனித்தனி துறைகள் என்றாலும், இந்த கோட்பாடு மிதமாக பயன்படுத்தப்பட வேண்டும் மற்றும் வளைந்துகொடுக்காத முறையில் பயன்படுத்தப்பட வேண்டும், ஏனெனில் இது எதிர்மறையான விளைவை ஏற்படுத்தும்.

அரசியல் கட்சிகள்

அமெரிக்காவில் ஜனநாயகக் கட்சி மற்றும் குடியரசுக் கட்சி ஆகிய இரண்டு முக்கிய தேசிய அரசியல் கட்சிகள் உள்ளன. கட்சிகள் நான்கு ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறை ஜனாதிபதித் தேர்தலில் போட்டியிடுகின்றன மற்றும் தேசிய கட்சி அமைப்புகளைக் கொண்டிருந்தாலும், தேர்தல்களுக்கு இடையில் அவை பெரும்பாலும் மாநில மற்றும் உள்ளூர் கட்சி அமைப்புகளின் தளர்வான கூட்டணிகளைக் காட்டிலும் அதிகம். மற்ற கட்சிகள் ஜனநாயகக் கட்சியினருக்கும் குடியரசுக் கட்சியினருக்கும் அவ்வப்போது சவால் விடுத்து வருகின்றன. 1850 களில் குடியரசுக் கட்சி பெரிய கட்சி அந்தஸ்துக்கு வந்ததில் இருந்து, சிறு கட்சிகள் குறைந்த அளவிலான தேர்தல் வெற்றியை மட்டுமே பெற்றுள்ளன, பொதுவாக பிரதான கட்சிகளின் தளங்களில் செல்வாக்கு செலுத்துவது அல்லது ஒரு பெரிய கட்சியிடமிருந்து போதுமான வாக்குகளைப் பறித்து அந்த கட்சியை பறிக்க வேண்டும். ஜனாதிபதி தேர்தலில் வெற்றி. எடுத்துக்காட்டாக, 1912 தேர்தலில், குடியரசுக் கட்சியின் முன்னாள் ஜனாதிபதி தியோடர் ரூஸ்வெல்ட் குடியரசுக் கட்சியின் ஜனாதிபதி வில்லியம் ஹோவர்ட்

டாஃப்ட்டுக்கு சவால் விடுத்தார், குடியரசுக் கட்சியினரின் வாக்குகளைப் பிரித்து, ஜனநாயகக் கட்சியின் உட்ரோ வில்சனை 42 சதவீத வாக்குகளுடன் ஜனாதிபதியாக வெல்ல அனுமதித்தார், மேலும் 2.7 சதவீத வாக்குகளைப் பெற்றார். 2000 ஆம் ஆண்டில் கிரீன் கட்சி வேட்பாளர் ரால்ப் நாடர், ஜனநாயகக் கட்சியின் அல் கோருக்கு அளிக்கப்பட்ட வாக்குகளை ஈர்ப்பதன் மூலம் குடியரசுக் கட்சியின் ஜார்ஜ் டபிள்யூ. புஷ்ஷிடம் ஜனாதிபதி பதவியை சாய்த்திருக்கலாம்.

சிறு கட்சிகளின் தோல்விக்கும், அமெரிக்காவின் இரு கட்சி முறையின் பின்னடைவுக்கும் பல காரணங்கள் உள்ளன. ஒரு தேசியத் தேர்தலில் வெற்றிபெற, ஒரு கட்சி பரந்த அளவிலான வாக்காளர்களுக்கும், பரந்த அளவிலான நலன்களுக்கும் அழைப்பு விடுக்க வேண்டும். இரண்டு பெரிய கட்சிகளும் மையவாத அரசியல் திட்டங்களை ஏற்க முனைகின்றன, சில சமயங்களில் பெரிய பிரச்சினைகளில், குறிப்பாக வெளிநாட்டு விவகாரங்கள் தொடர்பான சிறிய வேறுபாடுகள் மட்டுமே உள்ளன. ஒவ்வொரு கட்சிக்கும் பழமைவாத மற்றும் தாராளவாத பிரிவுகள் உள்ளன, மேலும் சில விஷயங்களில் (எ.கா., உறுதியான நடவடிக்கை) பழமைவாத ஜனநாயகக் கட்சியினர் தாராளவாத ஜனநாயகக் கட்சியினரை விட பழமைவாத குடியரசுக் கட்சியினருடன் அதிகம் பொதுவானவர்கள். பல நாடுகளில் பயன்படுத்தப்படும் விகிதாசார பிரதிநிதித்துவத்திற்கு மாறாக, நாட்டின் "வெற்றியாளர்-எல்லாரும்" பன்முகத்தன்மை அமைப்பு (உதாரணமாக, 5 சதவீத வாக்குகளைப் பெற்ற ஒரு கட்சி, தோராயமாக 5 சதவீத இடங்களைப் பெறும். சட்டமன்றம்), சிறு கட்சிகள் பிரதிநிதித்துவம் பெறுவதற்காக தனி மாவட்டங்களில் பன்முக வாக்குகளைப் பெற வேண்டும் என்று அபராதம் விதித்துள்ளது.

ஜனநாயகக் கட்சி மற்றும் குடியரசுக் கட்சி வேட்பாளர்கள் தானாகவே பொதுத் தேர்தல் வாக்குச்சீட்டில் இடம் பெறுகின்றனர், அதே சமயம் சிறு கட்சிகள் பெரும்பாலும் கணிசமான ஆதாரங்களைச் செலவழித்து பதிவு செய்யப்பட்ட வாக்காளர்களிடமிருந்து போதுமான கையொப்பங்களைச் சேகரித்து வாக்குச்சீட்டில் ஒரு இடத்தைப் பெற

வேண்டும். இறுதியாக, பிரச்சாரங்களின் செலவு, குறிப்பாக ஜனாதிபதி பிரச்சாரங்கள், பெரும்பாலும் சிறு கட்சிகளை ஊக்கப்படுத்துகிறது. 1970களில் இருந்து, ஜனாதிபதித் தேர்தல் பிரச்சாரங்கள் (முதன்மைகள் மற்றும் காக்கஸ்கள், தேசிய மாநாடுகள் மற்றும் பொதுத் தேர்தல்கள்) ஒரு வரி சரிபார்ப்பு முறையின் மூலம் பொதுவில் நிதியளிக்கப்படுகின்றன, இதன் மூலம் வரி செலுத்துவோர் தங்கள் கூட்டாட்சி வரிகளின் ஒரு பகுதியை (21 ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில், ஒரு தனிநபருக்கு \$3) குறிப்பிடலாம். மற்றும் திருமணமான தம்பதிகளுக்கு \$6) ஜனாதிபதி பிரச்சார நிதிக்கு ஒதுக்கப்பட வேண்டும். ஜனநாயகக் கட்சி மற்றும் குடியரசுக் கட்சியின் ஜனாதிபதி வேட்பாளர்கள் பொதுத் தேர்தலுக்கு முழு கூட்டாட்சி நிதியுதவியைப் பெறுகிறார்கள் (2004 இல் கிட்டத்தட்ட \$75 மில்லியன்), ஒரு சிறு கட்சி அதன் வேட்பாளர் முந்தைய ஜனாதிபதித் தேர்தலில் (அனைத்து கட்சிகளும்) 5 சதவீதத்தை தாண்டினால் மட்டுமே கூட்டாட்சி நிதியில் ஒரு பகுதியைப் பெற தகுதியுடையது. முந்தைய ஜனாதிபதித் தேர்தலில் குறைந்தபட்சம் 25 சதவீத தேசிய வாக்குகளுடன் சமமான நிதிக்கு உரிமை உண்டு). ஜனாதிபதித் தேர்தலில் போட்டியிடும் ஒரு புதிய கட்சி தேசிய வாக்குகளில் குறைந்தபட்சம் 5 சதவீதத்தைப் பெற்றால், தேர்தலுக்குப் பிறகு கூட்டாட்சி நிதிக்கு உரிமை உண்டு.

ஜனநாயகக் கட்சி மற்றும் குடியரசுக் கட்சிகள் இரண்டும் அவற்றின் வரலாறுகள் முழுவதும் குறிப்பிடத்தக்க கருத்தியல் மாற்றங்களுக்கு உட்பட்டுள்ளன. நவீன ஜனநாயகக் கட்சி பாரம்பரியமாக ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட தொழிலாளர்கள், சிறுபான்மையினர் மற்றும் முற்போக்கான சீர்திருத்தங்களை ஆதரிக்கிறது. தேசிய அளவில், இது பொதுவாக ஒரு தாராளவாத அரசியல் தத்துவத்தை ஆதரிக்கிறது, பொருளாதாரத்தில் அதிக அரசாங்க தலையீடு மற்றும் குடிமக்களின் தனிப்பட்ட வாழ்க்கையின் குறைந்த அரசாங்க ஒழுங்குமுறை ஆகியவற்றை ஆதரிக்கிறது. முதியவர்கள், ஏழைகள், வேலையில்லாதவர்கள் மற்றும் குழந்தைகளுக்கு உதவி வழங்கும் சமூக நலன்களுக்கு

நிதியளிப்பதற்காக இது பொதுவாக அதிக வரிகளை (குறிப்பாக செல்வந்தர்கள் மீது) ஆதரிக்கிறது. இதற்கு நேர்மாறாக, தேசிய குடியரசுக் கட்சி பொருளாதாரத்தின் வரையறுக்கப்பட்ட அரசாங்க கட்டுப்பாடு, குறைந்த வரிகள் மற்றும் அதிக பழமைவாத (பாரம்பரிய) சமூகக் கொள்கைகளை ஆதரிக்கிறது. 2009 ஆம் ஆண்டில், பழமைவாத ஜனரஞ்சக சமூக மற்றும் அரசியல் இயக்கமான டீ பார்ட்டி இயக்கம் தோன்றி, பெரும்பாலும் அதிருப்தியடைந்த குடியரசுக் கட்சியினரை ஈர்த்தது.

அழுத்தம் குழுக்கள்

அழுத்தம் குழுக்கள் (PGs) கண்ணுக்கு தெரியாத பேரரசுகள் என்றும் அழைக்கப்படுகின்றன. அவை பெரும்பாலும் முறையான கட்டமைப்புகளுக்கு வெளியே செயல்படுகின்றன, மேலும் அவர்களின் குறிக்கோள் அரசாங்கத்தின் கொள்கைகளில் செல்வாக்கு செலுத்துவதாகும். ஒரு ஆற்றல்மிக்க ஆர்வமுள்ள சமூகம் ஆரோக்கியமான சிவில் சமூகத்தின் அடையாளம். அரசாங்கத்தை ஒழுங்கமைக்கும் மற்றும் பரப்புரை செய்யும் அவர்களின் திறன் தாராளவாத ஜனநாயகத்தின் வர்த்தக முத்திரையாகும். ஆனால் அரசாங்கத்தின் மக்கள் விருப்பத்தை செயல்படுத்துவதற்கு அவை தடையாகவும் இருக்கலாம்.

ஐக்கிய அமெரிக்கா.

அமெரிக்கா மிகவும் பன்முகத்தன்மை கொண்ட சமூகமாக உள்ளது, ஏனெனில் அது ஏராளமான அழுத்த குழுக்களை (PGs) கொண்டுள்ளது. அரசாங்கத்தின் கட்டமைப்பின் காரணமாக USA பல PGகளுக்கு இடமளிக்க முடியும். ஒரு குறிப்பிட்ட துறையில் ஒரு குழு உருவாகியவுடன், அவற்றைப் பின்பற்றுவதற்காக அதே துறையில் பல குழுக்கள் உருவாக்கப்படுவதால், ஆர்வக் குழுவின் செயல்பாடு செறியூட்டப்பட்ட வட்டங்களின் அலைகளில் உள்ளது. USA PGகள் பல்வேறு வகைகளில் உள்ளன, ஆனால் பாதுகாப்பு மற்றும் விளம்பரக் குழுக்கள் போன்ற செயல்பாடுகளின் அடிப்படையில் Jean Blondel

வகைப்பாட்டைப் பயன்படுத்தி அவற்றைப் பரவலாகப் பிரிக்கலாம். பாதுகாப்புக் குழுக்கள் தங்கள் உறுப்பினர்களின் குறுகிய நலனைப் பாதுகாக்கின்றன மற்றும் முக்கியமாக மூன்று வகைகளாகும் - வணிகக் குழுக்கள்; விவசாயிகள் மற்றும் தொழிலாளர்களின் தொழில்சார் அமைப்புகள் (தொழிற்சங்கங்கள் போன்றவை); மருத்துவர்கள் மற்றும் வழக்கறிஞர்கள்.

US Chambers of Commerce மற்றும் தேசிய உற்பத்தியாளர்கள் சங்கம் ஆகியவை PGகளாக செயல்படும் வணிகக் குழுக்கள் ஆகும். AFL-CIO போன்ற தொழிலாளர் அமைப்புகள் அமெரிக்காவில் உள்ள மிகப்பெரிய தொழிலாளர் அமைப்புகளாகும், 80% தொழிற்சங்க ஊழியர்களை (1997 இல் 14.1 மில்லியன்) வேலைக்கு அமர்த்தியுள்ளது. ஆனால் அமெரிக்காவின் வெவ்வேறு மாநிலங்களில் வெவ்வேறு விதிகள் உள்ளன, மேலும் இது மூடப்பட்ட கடைகளில் இருந்து திறக்கும் கடைகளுக்கு மாறுபடும். புள்ளிவிவரங்களின்படி, 13-14% ஊழியர்கள் மட்டுமே தொழிற்சங்கங்களில் ஒழுங்கமைக்கப்பட்டுள்ளனர், மேலும் பெரும்பாலான ஊழியர்கள் இலவச சவாரியின் பலன்களை அனுபவிக்கின்றனர். பெரும்பாலான தொழிற்சங்கத் தொழிலாளர்கள் பொதுத் துறைகளில், குறிப்பாக தீயணைப்பு வீரர்கள் (71.6%), காவல்துறை அதிகாரிகள் (63%), விமானப் பணிப்பெண்கள், தபால் சேவைகள் மற்றும் பிற போன்ற கடினமான வேலைகளில் இருப்பதால், இது மிகக் குறைவான ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட ஒன்றாகும். விவசாயிகள் அமெரிக்க ஃபாரம் பீரோ ஃபெடரேஷனில் ஒழுங்கமைக்கப்பட்டுள்ளனர், மேலும் வழக்கறிஞர்கள் மற்றும் மருத்துவர்கள் முறையே அமெரிக்க பார் அசோசியேஷன் மற்றும் அமெரிக்கன் மெடிக்கல் அசோசியேஷன் ஆகியவற்றைக் கொண்டுள்ளனர்.

வாழ்க்கை உரிமை, சார்பு தேர்வு, தேசிய துப்பாக்கி சங்கம் (NRA), அமெரிக்க இஸ்ரேல் பொது விவகாரக் குழு (AIPAC), ஆப்பிரிக்கா மீதான அமெரிக்கக் குழு (ACF) மற்றும் பொது நலன் ஆராய்ச்சி

குழுக்கள் ஆகியவை விளம்பரக் குழுக்கள். இந்தக் குழுக்கள் பிரச்சினை அடிப்படையிலானவை மற்றும் அரசாங்கக் கொள்கைகள் தங்களுக்கு எதிராக செல்லாமல் இருப்பதை உறுதிசெய்ய முயற்சி செய்கின்றன.

அமெரிக்க பிரஷர் குழுக்களால் பயன்படுத்தப்படும் முறைகள் பரப்புரை மற்றும் ஊடக விளம்பரம் ஆகும். அவர்கள் வழக்கமாக அமெரிக்க காங்கிரஸ், நிர்வாக, சிவில் சர்வீசஸ் மற்றும் நீதிமன்றங்களை கூட முன்னுரிமை வரிசையை குறைத்து குறிவைப்பார்கள். மேலும், செனட்டர்கள் மற்றும் ஹவுஸ் உறுப்பினர்கள் நேரடி முதன்மை அமைப்புகளின் காரணமாக மறு நியமனத்திற்காக தங்கள் கட்சிகளைச் சார்ந்து இல்லை. எனவே தேர்தல் பிரச்சாரங்கள் வேட்பாளர்களை மையமாகக் கொண்ட தளங்களாகும், அங்கு வேட்பாளர்கள் சில சலுகைகளுக்கு ஈடாக பிஜியின் யோசனைகளை முன்வைக்க முடியும். அமெரிக்காவில், பரப்புரையாளர்கள் தங்கள் வாடிக்கையாளர்களின் (PGs) அபிலாஷைகளை சட்டமன்ற உறுப்பினர்களுக்கு முன் வைக்கும் தீவிர பரப்புரை போக்கு உள்ளது. அமெரிக்க பிரஷர் குழுக்கள் தங்கள் வழக்குகளுக்கு 'தொழில்முறை பரப்புரையாளர்களை' பணியமர்த்துகின்றன.

ஒவ்வொரு காங்கிரஸ் உறுப்பினரிடமும் 60 பரப்புரையாளர்களுடன் கூட பரப்புரை செய்யும் சூழல் அமெரிக்காவில் உள்ளது. பிரஷர் குழுக்களுக்கு இடையேயான உறவு (தேர்தல் ஆதரவு, பிரச்சார நிதி மற்றும் குழு உறுப்பினர்களுக்கு தகவல் வழங்குகிறது), காங்கிரஸ் கமிட்டிகள் (அரசு துறைகளுக்கு பணியாளர்கள் மற்றும் நிதியுதவி வழங்குகிறது. மற்றும் பிஜிகளுக்கு நட்பு சட்டம் மற்றும் ஒப்பந்தங்கள்) மற்றும் அரசு துறைகள் (கொள்கையை வழங்குகிறது குழுக்களுக்கான பரிந்துரைகள் மற்றும் தகவல்கள் மற்றும் PG களுக்கு உதவுவதற்கான கொள்கைகளை உதவிகரமாக செயல்படுத்துதல்) பரப்புரையாளர்களால் மிகவும் நன்றாகப் புனையப்பட்டு இரும்பு

முக்கோணங்கள் என்றும் அழைக்கப்படுகின்றன. பின்னர் PGகள் கொள்கை வகுப்பாளர்களை பாதிக்க PAC களைப் பயன்படுத்துகின்றன. ஒரு வேட்பாளர் அல்லது கட்சிக்கு அவர்களின் நலன்களுக்கான அர்ப்பணிப்புக்கு ஈடாக பணம் திரட்ட PG களால் PAC உருவாக்கப்படலாம்.

மூன்றாவதாக, செய்தித்தாள்கள், தொலைக்காட்சிகள், மின்னஞ்சல்கள், தொலைக்காட்சிகள், துண்டுப் பிரசுரங்கள் மற்றும் அஞ்சல் மின்னஞ்சல்கள் போன்ற ஊடக ஆதாரங்களையும் அழுத்தக் குழுக்கள் பொது விழிப்புணர்வையும் அவற்றின் காரணங்களுக்கான ஆதரவையும் உருவாக்கப் பயன்படுத்துகின்றன. உதாரணமாக, AIPAC, அமெரிக்க மாணவர்கள், பேராசிரியர்கள் மற்றும் கொள்கை வகுப்பாளர்களை இஸ்ரேலுக்கு அழைத்துச் சென்று, இரு நாடுகளின் தேசியப் பாதுகாப்பு எவ்வாறு ஒன்றோடொன்று இணைக்கப்பட்டுள்ளது என்பதை அவர்களுக்குப் புரிய வைக்கிறது. நான்காவதாக, அமெரிக்காவில் உள்ள முதுநிலை படிப்புகள், அரசியலமைப்பு நடுவர் மன்றத்திற்கு உச்ச நீதிமன்றத்திற்கு கொண்டு வர வழக்குகளை அடிக்கடி ஊக்குவிக்கின்றன மற்றும் உச்ச நீதிமன்ற பரிந்துரைகளை ஆதரிப்பதில் அல்லது தோற்கடிப்பதில் PGகள் ஒரு பங்கை வகிக்க முடியும்.

அலகு V:
சுவிஸ் அரசியலமைப்பு

வரலாற்றுப்பார்வையில்

1848 வரை சுவிட்சர்லாந்து மாநிலங்களின் கூட்டமைப்பாக தி டயட் என்றழைக்கப்பட்ட தூதர்களின் மாநாட்டின் மூலம் இயக்கப்பட்டது. மக்களின் வசந்த காலத்தில், கத்தோலிக்க மண்டலங்களை புராட்டஸ்டன்ட் மண்டலங்கள் தோற்கடித்த உள்நாட்டுப் போருக்குப் பல மாதங்களுக்குப் பிறகு, செப்டம்பர் 12, 1848 இன் அரசியலமைப்பு சுவிட்சர்லாந்தை ஒரு கூட்டாட்சி நாடாக மாற்றியது. இது இன்று நமக்குத் தெரிந்த நாடாளுமன்ற அமைப்புகளான தேசிய கவுன்சில் மற்றும் மாநில கவுன்சில் ஆகியவற்றை அமெரிக்க மாதிரியிலிருந்து கடன் வாங்கியது. பழைய டயட்டைத் தவறவிட்ட பழமைவாதிகள் மற்றும் கூட்டாட்சி மாநாட்டை விரும்பும் தீவிரவாதிகள் ஆகிய இருவரையும் திருப்திப்படுத்த தீர்வு எட்டப்பட்டது. அரசியலமைப்பு கூட்டமைப்புக்கு வழங்கியது, அது அதன் பெயரைப் பாதுகாத்தது, உண்மையில் சுவிட்சர்லாந்து இப்போது ஒரு கூட்டாட்சி குடியரசாக இருந்தாலும், வெளியுறவு மற்றும் பழக்கவழக்கங்கள் தொடர்பாக புதிய அதிகாரங்களை வழங்கியது. ஒரு தபால் அமைப்பு நிறுவப்பட்டது, நாணயம் ஒருங்கிணைக்கப்பட்டது மற்றும் பிராங்க் பல்வேறு கன்டோனல் நாணய அமைப்புகளை மாற்றியது. சுவிஸ் இராணுவம் நிறுவப்பட்டது. ஏழு உறுப்பினர்களைக் கொண்ட ஒரு

அரசாங்கம், ஒவ்வொரு அமைச்சர்களாலும் ஒரு வருடத்திற்கு ஒரு சுழலும் பிரசிடென்சியுடன் நிறுவப்பட்டது. இந்த சூத்திரம் எனது நாட்டிற்கு கணிசமான அரசாங்க ஸ்திரத்தன்மையை உறுதி செய்தது.

1872 இல் அரசியலமைப்பு திருத்த முயற்சிக்குப் பிறகு, மிகவும் மையப்படுத்தப்பட்டதாகக் கருதப்பட்டது, ஒரு புதிய முயற்சி 19 மே 1874 அன்று வெற்றி பெற்றது. இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் சட்டவாக்க வாக்கெடுப்புக்கான உரிமை அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. 1891 ஆம் ஆண்டில், பொது வாக்கெடுப்புக்கான உரிமையும் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. 1874 ஆம் ஆண்டின் அரசியலமைப்பு சிவில் சட்டம், ஒப்பந்தச் சட்டம், தொழிலாளர் பாதுகாப்பு, வங்கிக் குறிப்புகள் மற்றும் இரயில்வே சட்டம் தொடர்பாக மத்திய அரசுக்கு அதிகாரங்களை வழங்கியது. இதன் விளைவாக கூட்டமைப்பின் அதிகாரங்கள் நீட்டிக்கப்பட்டது. போருக்குப் பிந்தைய ஆண்டுகளில் நம்மைக் கட்டுப்படுத்திக் கொள்ள, அணுசக்தி, முக்கிய சாலைகள், நகரம் மற்றும் நாடு திட்டமிடல், சுற்றுச்சூழல் பாதுகாப்பு, அறிவியல் ஆராய்ச்சி, பாலின சமத்துவம் மற்றும் வானொலி மற்றும் தொலைக்காட்சி ஆகிய துறைகளில் பெற்ற அதிகாரங்களை மேற்கோள் காட்டலாம். இந்த நூற்றி இருபத்தைந்து வருடங்களில் மொத்தம் நூற்று நாற்பது கட்டுரைகள் திருத்தப்பட்டுள்ளன.

புதிய அரசியலமைப்பின் சிறப்பியல்புகள்

ஏப்ரல் 18 அன்று மக்கள் ஏற்றுக்கொண்ட ஆணை, பன்னிரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு கூட்டாட்சி சட்டமன்றம் வழங்கிய ஆணையுடன் ஒத்துப்போகிறது. அதன் விதிமுறைகளின்படி, அரசாங்கம் புதிய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தை நாடாளுமன்றத்தில் சமர்ப்பிக்க வேண்டும், தற்போதைய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தை எழுதப்பட்ட மற்றும் எழுதப்படாதவற்றைப் புதுப்பித்து, புரிந்துகொள்ளக்கூடியதாக ஆக்கி, முறையாக ஒழுங்குபடுத்தி, அதன் மொழி மற்றும் நெறிமுறை அடர்த்தி இரண்டையும் ஒருங்கிணைக்க வேண்டும். கூட்டாட்சி அரசியலமைப்பின் புதுப்பிப்பு, குடிமக்களின்

உரிமைகள், சட்டத்தின் ஆட்சி, கூட்டாட்சி மற்றும் சமூக அரசு என சுவீஸ் அரசின் அத்தியாவசிய பண்புகளை கூறுகிறது. இந்த புதுப்பிப்பு அரசியலமைப்பு சட்டத்தின் வளர்ச்சியை கணக்கில் எடுத்துக்கொள்கிறது. கணிசமான அளவிற்கு இந்த வளர்ச்சியானது அரசியலமைப்பின் உரை மற்றும் பெடரல் தீர்ப்பாயத்தின் நீதித்துறைக்கு வெளியே நடந்துள்ளது. பாராளுமன்றம் மற்றும் பெடரல் கவுன்சிலின் நடைமுறை, அத்துடன் சர்வதேச சட்டத்தின் பல விதிமுறைகள், சுவீட்சர்லாந்தின் கட்டாயத் தன்மை கொண்டவை, கடந்த தசாப்தங்களில் அரசியலமைப்பு சட்டத்தை கடுமையாக பாதித்துள்ளன. இது குறிப்பாக அடிப்படை உரிமைகள் மற்றும் மாநிலத்தின் செயல்பாட்டின் பொதுவான கொள்கைகளின் வளர்ச்சிக்கு பொருந்தும்.

முறையான திருத்தங்கள்

புதிய அரசியலமைப்பு தற்போதைய பயன்பாட்டிற்கு ஏற்ற மொழியியல் சூத்திரங்களை ஏற்றுக்கொள்கிறது. இது தொழில்நுட்ப விதிமுறைகளையும் வெளிநாட்டு சொற்களையும் முடிந்தவரை தவிர்க்கிறது. இது வெளிப்பாட்டின் நிலைத்தன்மையை வலியுறுத்துகிறது. பாலின சமத்துவத்தை அதன் மொழியில் கணக்கில் எடுத்துக்கொள்ள, நடுநிலை சூத்திரங்கள் அல்லது ஆண்பால் மற்றும் பெண்பால் இரட்டை சூத்திரம் பயன்படுத்தப்படுகிறது (தொடர்ந்து ஜெர்மன் உரையில், பெரும்பாலான சந்தர்ப்பங்களில் பிரெஞ்சு மற்றும் இத்தாலிய நூல்களில்). புதிய அரசியலமைப்பு மிகவும் முறையான கட்டமைப்பைக் கொண்டுள்ளது. இந்த அமைப்பு தெளிவாக உள்ளது மற்றும் ஒவ்வொரு கட்டுரைக்கும் ஒரு குறிப்பிட்ட தலைப்பு கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. கட்டுரைகள் முந்தைய பதிப்பை விட பெரும்பாலும் சிறியதாகவும் மேலும் விரிவாக ஒழுங்கமைக்கப்பட்டதாகவும் இருக்கும். புதிய அரசியலமைப்பு முழுமையை நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது. சட்டத்தின் அரசியலமைப்பு நிலை இறுதி ஆய்வில் அரசியல் முடிவெடுக்கும் ஒரு கேள்வி. அரசாங்கமும் பாராளுமன்றமும் அரசியலமைப்பு மட்டத்தில்

தற்போது சட்டத்திற்கு உட்பட்டது, எடுத்துக்காட்டாக, தரவுப் பாதுகாப்பு. இதற்கு நேர்மாறாக, பிற அரசியலமைப்பு விதிகள் ஒரு சட்டமியற்றும் நிலைக்கு "தள்ளுபடி" செய்யப்பட்டுள்ளன, எடுத்துக்காட்டாக, ஃபிராங்கோ-சுவிஸ் பானமான நியூசாடெல் கன்டன் அல்லது டப்ஸ் "துறையில்" இருந்து இது வரை விஷயமாக இருந்த அப்சிந்தேவை தடை செய்தல் அரசியலமைப்பில் ஒரு குறிப்பிட்ட பிரிவு.

புதிய அரசியலமைப்பு வெளிவிவகார விவகாரங்களில் கூட்டமைப்பின் திறனையும், வெளிக் கொள்கையில் பங்கேற்கும் கூட்டாட்சி சட்டமன்றத்தின் உரிமைகளையும் தீர்மானிக்கிறது, அவை வெளிப்படையாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. ஒரு குறிப்பிட்ட புதுமை என்பது, அவர்களின் திறமை மற்றும் அத்தியாவசிய நலன்கள் உட்படுத்தப்படும் போது, வெளிநாட்டு விவகாரங்கள் குறித்த முடிவுகளை தயாரிப்பதில் பங்கேற்பதற்கான கேண்டன்களின் உரிமைகளைப் பற்றிய கட்டுரையாகும். மொழிகள் பற்றிய ஒரு கட்டுரை எங்களிடம் உள்ளது, இது மொழிக்கான உரிமைகளை அரசியலமைப்பு மட்டத்திற்கு உயர்த்துகிறது மற்றும் குறிப்பாக மொழிகளின் பிராந்தியத்தின் கொள்கையின் அடிப்படையை உருவாக்கும் சிக்கல்களை அமைக்கிறது. குளோனிங்கைத் தடுக்கும் மரபணு பொறியியல் பற்றிய கட்டுரை எங்களிடம் உள்ளது. அரசியல் கட்சிகள் பற்றிய கட்டுரையை முதன்முறையாகக் கொண்டுள்ளோம். விகிதாச்சாரப் பிரதிநிதித்துவம் குறித்த சட்டம் இப்போது வரை, அவர்களின் அங்கீகாரத்தைப் புரிந்து கொண்டாலும், அவை இனிமேல் அரசியல் சாசனத்தில் வெளிப்படையாக இடம்பெற்றுள்ளன.

அரசியலமைப்பு:

இது ஜனவரி 1, 2000 அன்று நடைமுறைக்கு வந்தது. சுவிட்சர்லாந்தின் 1999 அரசியலமைப்பு ஒரு முன்னுரை மற்றும் 6 பகுதிகளைக் கொண்டுள்ளது, இது 196 கட்டுரைகளை உருவாக்குகிறது.

தலைப்பு 1: பொது விதிகள்

கலை. 1 சுவிஸ் கூட்டமைப்பு

சுவிஸ் மக்கள் மற்றும் சூரிச், பெர்ன், லூசெர்ன், யூரி, வ்டிவிஸ், ஓஸ்வால்ட் மற்றும் நிர்வால்ட், கிளாரஸ், ஜூக், ஃப்ரிபர்க், சோலோதர்ன், பாசல்-சிட்டி மற்றும் பாசல்-லேண்ட், ஷாஃப்ஹவுசென், அப்பன்செல் அவுட்டர் ரோட்ஸ் மற்றும் அப்பன்செல் இன்னர் கோட்ஸ், செயின்ட் இன்னர் கோட்ஸ். , Grisons, Aargau, Thurgau, Ticino, Vaud, Valais, Neuchatel, Geneva மற்றும் Jura ஆகியவை சுவிஸ் கூட்டமைப்பை உருவாக்குகின்றன.

கலை. 2 நோக்கம்'

சுவிஸ் கூட்டமைப்பு மக்களின் சுதந்திரத்தையும் உரிமைகளையும் பாதுகாக்கும், மேலும் நாட்டின் சுதந்திரத்தையும் பாதுகாப்பையும் உறுதி செய்யும். 2 இது நாட்டின் பொது நலன், நிலையான வளர்ச்சி, உள் ஒற்றுமை மற்றும் கலாச்சார பன்முகத்தன்மை ஆகியவற்றை ஊக்குவிக்கும். 3 இது அனைத்து குடிமக்களுக்கும் முடிந்தவரை சம வாய்ப்புகளை உறுதி செய்யும். 4 இயற்கை வளங்களை நீண்டகாலமாகப் பாதுகாப்பதற்கும், நியாயமான மற்றும் அமைதியான சர்வதேச ஒழுங்கை மேம்படுத்துவதற்கும் அது முயற்சி செய்யும்.

கலை. 3 மண்டலங்கள்

கூட்டாட்சி அரசியலமைப்பால் அவற்றின் இறையாண்மை வரையறுக்கப்படவில்லை என்பதால், மண்டலங்கள் இறையாண்மை கொண்டவை; கூட்டமைப்புக்கு மாற்றப்படாத அனைத்து உரிமைகளையும் அவர்கள் பயன்படுத்துவார்கள்.

கலை. 4 தேசிய மொழிகள்

தேசிய மொழிகள் ஜெர்மன், பிரெஞ்சு, இத்தாலியன் மற்றும் ரோமன்ஷ்.

கலை. 5 சட்ட விதி

1 அரசின் செயல்பாடுகள் சட்டத்தின் விதியின் அடிப்படையில் மற்றும் வரையறுக்கப்பட்டதாக இருக்க வேண்டும்.

2 அரசின் செயல்பாடு பொது நலன் மற்றும் பின்பற்றப்படும் இலக்குகளுக்கு விகிதாசாரமாக இருக்க வேண்டும்.

3 அரசு அமைப்புகள் மற்றும் தனியார் நபர்கள் நல்லெண்ணத்துடன் செயல்பட வேண்டும்.

4 கூட்டமைப்பு மற்றும் மண்டலங்கள் சர்வதேச சட்டத்தை மதிக்க வேண்டும்.

கலை. 6 தனிநபர் மற்றும் சமூகப் பொறுப்பு அனைத்து நபர்களும் தங்களுக்குப் பொறுப்பானவர்கள், மேலும் அரசு மற்றும் சமூகத்தின் இலக்குகளை அடைவதில் பங்களிக்க தங்கள் திறன்களைப் பயன்படுத்த வேண்டும்.

தலைப்பு 2: அடிப்படை உரிமைகள், சிவில் உரிமைகள் மற்றும் சமூக இலக்குகள் அத்தியாயம்

1: அடிப்படை உரிமைகள்

கலை. 7 மனித கண்ணியம்

மனித கண்ணியம் மதிக்கப்பட்டு பாதுகாக்கப்படும்.

கலை. 8 சட்டத்தின் முன் சமத்துவம்

1 சட்டத்தின் முன் அனைத்து மனிதர்களும் சமம்.

2 குறிப்பாக தோற்றம், இனம், பாலினம், வயது, மொழி, சமூக நிலை, வாழ்க்கை முறை, மதம், தத்துவம் அல்லது அரசியல் நம்பிக்கைகள் அல்லது உடல்நீதியான அல்லது மனநல குறைபாடு காரணமாக யாரும் பாகுபாட்டை அனுபவிக்கக்கூடாது.

3 ஆண்களுக்கும் பெண்களுக்கும் சம உரிமை உண்டு. சட்டம் மற்றும் உண்மையில், குறிப்பாக குடும்பம், கல்வி மற்றும் வேலை ஆகியவற்றில் சமத்துவத்தை சட்டம் உறுதி செய்யும். ஆணும் பெண்ணும் சம மதிப்புள்ள வேலைக்கு சம ஊதியம் பெற உரிமை உண்டு.

4 மாற்றுத்திறனாளிகளை பாதிக்கும் தீமைகளை அகற்றுவதற்கான நடவடிக்கைகளை சட்டம் வழங்குகிறது.

கலை. 9 தன்னிச்சைக்கு எதிரான பாதுகாப்பு மற்றும் நல்ல நம்பிக்கையின் கொள்கை

ஒவ்வொரு நபரும் தன்னிச்சையாகவும் நல்லெண்ணத்தினும் அரசு உறுப்புகளால் நடத்தப்படுவதற்கு உரிமை உண்டு.

கலை. 10 வாழும் உரிமை மற்றும் தனிப்பட்ட சுதந்திரம்

1 ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் வாழ் உரிமை உண்டு. மரண தண்டனை தடைசெய்யப்பட்டுள்ளது.

2 ஒவ்வொரு நபருக்கும் தனிப்பட்ட சுதந்திரம், குறிப்பாக உடல் மற்றும் மன ஒருமைப்பாடு மற்றும் இயக்க சுதந்திரத்திற்கான உரிமை உள்ளது.

3 சித்திரவதை மற்றும் பிற கொடூரமான, மனிதாபிமானமற்ற அல்லது இழிவான நடத்தை அல்லது தண்டனை தடைசெய்யப்பட்டுள்ளது.

கலை. 11 குழந்தைகள் மற்றும் இளைஞர்களின் பாதுகாப்பு

1 குழந்தைகள் மற்றும் இளைஞர்களுக்கு அவர்களின் ஒருமைப்பாட்டின் சிறப்புப் பாதுகாப்பு மற்றும் அவர்களின் வளர்ச்சியை ஊக்குவிக்கும் உரிமை உள்ளது.

2. பகுத்தறியும் திறனின் அளவிற்கு அவர்கள் தங்கள் உரிமைகளை தாங்களே பயன்படுத்திக்கொள்ளலாம்.

கலை. 12 துன்பத்தில் உதவி செய்யும் உரிமை

துன்பத்தில் உள்ளவர்கள் மற்றும் தங்களைத் தாங்களே கவனித்துக் கொள்ள இயலாதவர்கள், மனித கண்ணியத்துடன் வாழ்வதற்கு இன்றியமையாத வழிமுறைகளைப் பெறுவதற்கும், உதவி மற்றும் உதவி பெறுவதற்கும் உரிமையுடையவர்கள்.

கலை. 13 தனியுரிமைக்கான உரிமை

1 அனைத்து நபர்களும் தங்கள் தனிப்பட்ட மற்றும் குடும்ப வாழ்க்கை, வீடு மற்றும் அஞ்சல்கள் மற்றும் தொலைத்தொடர்புகளின் ரகசியம் ஆகியவற்றை மதிக்க உரிமை உண்டு.

2 தனிப்பட்ட தரவுகளின் துஷ்பிரயோகத்திற்கு எதிராகப் பாதுகாக்கப்படுவதற்கு அனைத்து நபர்களுக்கும் உரிமை உண்டு.

கலை. 14 திருமணம் மற்றும் குடும்பத்திற்கான உரிமை

திருமணம் செய்துகொண்டு குடும்பம் நடத்தும் உரிமை உறுதி செய்யப்பட்டுள்ளது.

கலை. 15 மதம் மற்றும் தத்துவத்தின் சுதந்திரம்

1 மதம் மற்றும் தத்துவத்தின் சுதந்திரம் உத்தரவாதம்.

2 அனைத்து நபர்களும் தங்கள் மதம் அல்லது தத்துவ நம்பிக்கைகளை சுதந்திரமாக தேர்வு செய்யவும், தனியாகவோ அல்லது சமூகமாகவோ மற்றவர்களுடன் வெளிப்படுத்த உரிமை உண்டு.

3 அனைத்து நபர்களுக்கும் ஒரு மத சமூகத்தில் சேர அல்லது சேர்ந்திருக்கவும், மத போதனைகளைப் பின்பற்றவும் உரிமை உண்டு.

4 எந்தவொரு நபரும் ஒரு மத சமூகத்தில் சேரவோ அல்லது அங்கத்தவராகவோ, ஒரு மதச் செயலில் பங்கேற்கவோ அல்லது மத போதனைகளைப் பின்பற்றவோ கட்டாயப்படுத்தப்பட மாட்டார்கள்.

கலை. 16 கருத்து சுதந்திரம் மற்றும் தகவல்

1. கருத்து மற்றும் தகவல் சுதந்திரம் உத்தரவாதம்.

2. அனைத்து நபர்களும் தங்கள் கருத்துக்களை சுதந்திரமாக உருவாக்க, வெளிப்படுத்த மற்றும் பரப்புவதற்கு உரிமை உண்டு.

3 அனைத்து நபர்களுக்கும் சுதந்திரமாக தகவல்களைப் பெறுவதற்கும், பொதுவாக அணுகக்கூடிய ஆதாரங்களில் இருந்து சேகரிக்கவும், அதைப் பரப்புவதற்கும் உரிமை உண்டு.

கலை. 17 ஊடக சுதந்திரம்

1 பத்திரிக்கை, வானொலி மற்றும் தொலைக்காட்சி சுதந்திரம் மற்றும் தயாரிப்புகள் மற்றும் தகவல்களின் பொது ஒளிபரப்பு ஆகியவற்றின் சுதந்திரம் உத்தரவாதம் அளிக்கப்படுகிறது.

2 தணிக்கை தடைசெய்யப்பட்டுள்ளது.

3 தலையங்க ரகசியம் உத்தரவாதம்.

கலை. 18 மொழி சுதந்திரம்

மொழி சுதந்திரம் உறுதி செய்யப்படுகிறது.

கலை. 19 தொடக்கக் கல்விக்கான உரிமை

போதுமான மற்றும் இலவச ஆரம்பக் கல்விக்கான உரிமை உறுதி செய்யப்பட்டுள்ளது.

கலை. 20 அறிவியல் சுதந்திரம்

அறிவியல் ஆராய்ச்சி மற்றும் கற்பித்தல் சுதந்திரம் உத்தரவாதம்.

கலை. 21 கலை சுதந்திரம்

கலை சுதந்திரம் உறுதி செய்யப்படுகிறது.

கலை. 22 சட்டசபை சுதந்திரம்

1 ஒன்று கூடும் சுதந்திரம் உறுதி செய்யப்பட்டுள்ளது.

2 ஒவ்வொரு நபருக்கும் மாநாடுகளை ஒழுங்கமைக்க, அவற்றில் பங்கேற்க அல்லது அவற்றிலிருந்து விலகி இருக்க உரிமை உண்டு.

கலை. 23 சங்க சுதந்திரம்

1. சங்க சுதந்திரம் உத்தரவாதம்.

2 .ஒவ்வொரு நபருக்கும் சங்கங்களை உருவாக்குவதற்கும், சேருவதற்கும் அல்லது அவர்களைச் சேர்ந்தவர்களாக இருப்பதற்கும், அவர்களின் செயல்பாடுகளில் பங்கேற்கவும் உரிமை உண்டு.

3 .எந்தவொரு நபரும் ஒரு சங்கத்தில் சேரவோ அல்லது அதில் சேரவோ கட்டாயப்படுத்தப்படக்கூடாது.

கலை. 24 வசிப்பிட சுதந்திரம்

1 சுவிஸ் குடிமக்கள் நாட்டிற்குள் எங்கு வேண்டுமானாலும் தங்கள் இருப்பிடத்தை நிறுவ உரிமை உண்டு.

2 சுவிட்சர்லாந்தை விட்டு வெளியேறவோ அல்லது திரும்பவோ அவர்களுக்கு உரிமை உண்டு.

கலை. 25 வெளியேற்றம், ஒப்படைப்பு மற்றும் பலவந்தமாக அகற்றப்படுவதற்கு எதிரான பாதுகாப்பு

1. சுவிஸ் குடிமக்கள் நாட்டிலிருந்து வெளியேற்றப்படக்கூடாது; அவர்களின் ஒப்புதலுடன் மட்டுமே அவர்கள் ஒரு வெளிநாட்டு அதிகாரியிடம் ஒப்படைக்கப்படலாம்.

2. அகதிகளை வலுக்கட்டாயமாக அகற்றவோ அல்லது அவர்கள் துன்புறுத்தப்படும் மாநிலத்திற்கு நாடு கடத்தவோ கூடாது.

3. சித்திரவதை, அல்லது கொடூரமான மற்றும் மனிதாபிமானமற்ற நடத்தை அல்லது தண்டனையின் மற்றொரு வழிமுறையால் அவர் அல்லது அவள் அச்சுறுத்தப்பட்ட ஒரு மாநிலத்திற்கு எந்த நபரும் வலுக்கட்டாயமாக அகற்றப்படக்கூடாது.

கலை. 26 சொத்துரிமை

1. சொத்துரிமை உத்தரவாதம்.

2. அபகரிப்புக்கு சமமான உரிமையின் அபகரிப்பு மற்றும் கட்டுப்பாடுகள் முழுமையாக ஈடுசெய்யப்படும்.

கலை. 27 பொருளாதார சுதந்திரம்

1. பொருளாதார சுதந்திரம் உறுதி செய்யப்படுகிறது.

2. இது குறிப்பாக ஒருவரின் தொழிலைத் தேர்ந்தெடுப்பதற்கான சுதந்திரத்தையும், தனியார் பொருளாதார நடவடிக்கைகளுக்கு இலவச அணுகல் மற்றும் இலவசப் பயிற்சியை அனுபவிக்கும் சுதந்திரத்தையும் கொண்டுள்ளது.

கலை. 28 ஒன்றிணைவதற்கான சுதந்திரம்

1. தொழிலாளர்கள், முதலாளிகள் மற்றும் அவர்களின் நிறுவனங்கள் தங்கள் நலன்களைப் பாதுகாப்பதற்காக தொழிற்சங்கங்களை உருவாக்குவதற்கும், தொழிற்சங்கங்களை உருவாக்குவதற்கும், அவர்களுடன் சேருவதற்கும் அல்லது அவற்றிலிருந்து விலகி இருப்பதற்கும் உரிமை உண்டு.

2. மோதல்கள் பேச்சுவார்த்தை மற்றும் மத்தியஸ்தம் மூலம் முடிந்தவரை தீர்க்கப்படும்.

3. வேலைநிறுத்தம் மற்றும் கதவடைப்பு ஆகியவை தொழிலாளர் உறவுகளுடன் தொடர்புடையவையாக இருக்கும்போது, தொழிலாளர் அமைதியைக் காக்க அல்லது சமரசத்தை நாடுவதற்கான கடமைகளுக்கு முரணாக இல்லாதபோது அனுமதிக்கப்படுகிறது.

4. வேலைநிறுத்தம் செய்வதிலிருந்து சில வகை நபர்களை சட்டம் தடை செய்யலாம்.

கலை. 29 பொது நடைமுறை உத்தரவாதங்கள்

1. ஒவ்வொரு நபரும் வழக்கை சமமாகவும் நியாயமாகவும் நடத்தவும், நியாயமான நேரத்திற்குள் தீர்ப்பளிக்கவும் சட்ட அல்லது நிர்வாக நடவடிக்கைகளில் உரிமை உண்டு.

2. கட்சிகள் கேட்க உரிமை உண்டு.

3. வழக்கு வெற்றியடைய வாய்ப்பில்லாமல் இருக்கும் வரை, தேவையான வழிமுறைகள் இல்லாத ஒவ்வொரு நபருக்கும் இலவச சட்ட உதவிக்கு உரிமை உண்டு. நபரின் உரிமைகளைப் பாதுகாக்க இது அவசியமான அளவுக்கு, சுதந்திரமான சட்டப் பிரதிநிதித்துவத்திற்கான உரிமையும் நபருக்கு உள்ளது.

கலை. 30 நீதித்துறை நடவடிக்கைகள்

1. நீதித்துறை நடவடிக்கைகளில் தீர்ப்பளிக்கப்பட வேண்டிய ஒவ்வொரு நபரும், சட்டத்தால் நிறுவப்பட்ட, அதிகார வரம்பைக் கொண்ட, சுதந்திரமான மற்றும் பாரபட்சமற்ற நீதிமன்றத்தால் இதைச் செய்ய உரிமை உண்டு. விதிவிலக்கான நீதிமன்றங்கள் தடைசெய்யப்பட்டுள்ளன..

2. யாருக்கு எதிராக சிவில் நடவடிக்கை எடுக்கப்படுகிறதோ, அந்த நபரின் வசிப்பிடத்திலேயே நீதிமன்றத்தின் முன் வழக்கை விசாரிக்க உரிமை உண்டு. சட்டம் மற்றொரு அதிகார வரம்பிற்கு வழங்கலாம்.

3. நீதிமன்ற விசாரணை பகிரங்கமாக இருக்க வேண்டும், மேலும் தீர்ப்பு பகிரங்கமாக அறிவிக்கப்படும். விதிவிலக்குகளை சட்டம் வழங்கலாம்.

கலை. 31 ஹேபியஸ் கார்பஸ்

1. சட்டத்தால் வழங்கப்பட்ட வழக்குகள் மற்றும் படிவங்களில் தவிர, எந்தவொரு நபரும் சுதந்திரத்தை இழக்கக்கூடாது.

2. சுதந்திரம் பறிக்கப்பட்ட அனைத்து நபர்களுக்கும் உடனடியாகத் தெரிவிக்கவும், அவர்கள் புரிந்துகொள்ளும் மொழியில், அவர்கள் தடுத்து வைக்கப்பட்டதற்கான காரணங்கள் மற்றும் அவர்களின் உரிமைகள் குறித்தும் தெரிவிக்க உரிமை உண்டு. அவர்கள் தங்கள் உரிமைகளை நிலைநாட்ட வாய்ப்பு இருக்க வேண்டும். குறிப்பாக, அவர்களது நெருங்கிய உறவினர்களிடம் தெரிவிக்க அவர்களுக்கு உரிமை உண்டு.

3. தடுப்புக் காவலில் வைக்கப்பட்டுள்ள ஒவ்வொரு நபரும் தாமதமின்றி நீதிபதியின் முன் நிறுத்தப்படுவதற்கு உரிமை உண்டு; அந்த நபர் காவலில் இருப்பாரா அல்லது விடுவிக்கப்படுவாரா என்பதை நீதிபதி முடிவு செய்வார். தடுப்புக் காவலில் உள்ள ஒவ்வொரு நபரும் நியாயமான நேரத்திற்குள் தீர்ப்பளிக்க உரிமை உண்டு.

4. விசாரணையின்றி சுதந்திரம் பறிக்கப்பட்ட அனைத்து நபர்களுக்கும் எந்த நேரத்திலும் நீதிமன்றத்தை கைப்பற்ற உரிமை உண்டு. தடுப்புக்காவல் சட்டப்பூர்வமானதா என்பதை நீதிமன்றம் கூடிய விரைவில் முடிவு செய்யும்.

கலை. 32 குற்றவியல் நடைமுறை

1. ஒவ்வொரு நபரும் சட்டத்தின் வலிமையைக் கொண்ட ஒரு கண்டனத்திற்கு ஆளாகும் வரை நிரபராதிகள் எனக் கருதப்படுவார்கள்.

2. குற்றம் சாட்டப்பட்ட ஒவ்வொரு நபருக்கும் கூடிய விரைவில் மற்றும் குற்றச்சாட்டுகள் பற்றிய முழு விவரத்தையும் தெரிவிக்க உரிமை உண்டு. ஒரு நபர் தனது தற்காப்பு வழிமுறைகளைப் பயன்படுத்துவதற்கான வாய்ப்பைப் பெற்றிருக்க வேண்டும்.

3. தண்டனை விதிக்கப்பட்ட ஒவ்வொரு நபருக்கும் உயர் நீதிமன்றத்தால் தீர்ப்பை மறுபரிசீலனை செய்ய உரிமை உண்டு. ஃபெடரல் உச்ச நீதிமன்றம் ஒரே நீதிமன்றமாக இருக்கும் வழக்குகள் ஒதுக்கப்பட்டுள்ளன.

கலை. 33 மனு உரிமை

1. ஒவ்வொரு நபருக்கும் பாரபட்சம் இல்லாமல் அதிகாரிகளிடம் மனுக்களைத் தெரிவிக்க உரிமை உண்டு.

2. மனுக்களை அதிகாரிகள் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும்.

கலை. 34 அரசியல் உரிமைகள்

1. அரசியல் உரிமைகள் உறுதி செய்யப்பட்டுள்ளன.

3. அரசியல் உரிமைகளுக்கான உத்தரவாதமானது குடிமக்களால் சுதந்திரமான கருத்தை உருவாக்குவதையும் அவர்களின் விருப்பத்தின் மாறாத வெளிப்பாட்டையும் பாதுகாக்கிறது.

கலை. 35 அடிப்படை உரிமைகளை உணர்தல்

1. முழு சட்ட அமைப்பிலும் அடிப்படை உரிமைகள் உணரப்படும்.

2 அரசின் செயல்பாட்டைச் செயல்படுத்தும் எவரும் அடிப்படை உரிமைகளை மதித்து அவற்றை நிறைவேற்ற பங்களிக்க வேண்டும்.

3 ஒப்புமை பொருந்தக்கூடிய போதெல்லாம் தனியார் தரப்பினரிடையேயான உறவுகளில் அடிப்படை உரிமைகளும் மதிக்கப்படுவதை அதிகாரிகள் உறுதிசெய்ய வேண்டும்.

கலை. 36 அடிப்படை உரிமைகளின் வரம்புகள்

1. அடிப்படை உரிமையின் எந்தவொரு வரம்புக்கும் சட்ட அடிப்படை தேவை. கடுமையான வரம்புகள் சட்டத்தால் வெளிப்படையாக

முன்கணிக்கப்பட வேண்டும். தெளிவான மற்றும் தற்போதைய ஆபத்துக்கான வழக்குகள் ஒதுக்கப்பட்டுள்ளன.

2. அடிப்படை உரிமையின் எந்தவொரு வரம்பும் பொது நலனினால் நியாயப்படுத்தப்பட வேண்டும் அல்லது பிற நபர்களின் அடிப்படை உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதற்காகப் பயன்படுத்தப்பட வேண்டும்.

3. அடிப்படை உரிமைகளின் வரம்புகள் பின்பற்றப்படும் இலக்குகளுக்கு விகிதாசாரமாக இருக்க வேண்டும்.

4. அடிப்படை உரிமைகளின் சாராம்சம் மீற முடியாதது.

அத்தியாயம் 2: குடியுரிமை மற்றும் அரசியல் உரிமைகள்
கலை. 37 குடியுரிமைகள்

1 முனிசிபாலிட்டி மற்றும் கான்டனின் குடியுரிமை பெற்ற ஒவ்வொரு நபருக்கும் சுவிஸ் குடியுரிமை உள்ளது.

2 எந்தவொரு நபரும் தனது குடியுரிமையின் காரணமாக ஒரு சலுகையை அனுபவிக்கவோ அல்லது தப்பெண்ணத்தை அனுபவிக்கவோ கூடாது. விதிவிலக்குகள் பூர்ஷ்வாக்கள் மற்றும் பெருநிறுவனங்களில் அரசியல் உரிமைகளை ஒழுங்குபடுத்துவது மற்றும் அவர்களின் சொத்துக்களில் பங்கேற்பதற்கும் சாத்தியம், கன்டோனல் சட்டம் இதைத் தவிர்க்கும் வரை.

கலை. 38 குடியுரிமை பெறுதல் மற்றும் இழப்பு

1 வம்சாவளி, திருமணம் மற்றும் தத்தெடுப்பு மூலம் குடியுரிமை பெறுதல் மற்றும் இழப்பை கூட்டமைப்பு ஒழுங்குபடுத்துகிறது. மேலும், இது மற்ற காரணங்களுக்காக சுவிஸ் குடியுரிமை இழப்பையும், குடியுரிமையை மீட்டெடுப்பதையும் ஒழுங்குபடுத்தும்.

2 இது கன்டோன்களால் வெளிநாட்டினரை இயற்கைமயமாக்குவதற்கான குறைந்தபட்ச தேவைகளை அமைக்கும் மற்றும் இயற்கைமயமாக்கல் அனுமதிகளை வழங்கும்.

3 இது நிலையற்ற குழந்தைகளின் இயற்கைமயமாக்கலை எளிதாக்கும்.

கலை. 39 அரசியல் உரிமைகளைப் பயன்படுத்துதல்

1. கூட்டமைப்பு கூட்டாட்சி விஷயங்களில் அரசியல் உரிமைகளைப் பயன்படுத்துவதை ஒழுங்குபடுத்துகிறது; கன்டோனல் மற்றும்

நகராட்சி விஷயங்களில் இந்த உரிமைகளைப் பயன்படுத்துவதை மண்டலங்கள் ஒழுங்குபடுத்துகின்றன.

2 அரசியல் உரிமைகள் குடியிருப்பில் பயன்படுத்தப்படும். கூட்டமைப்பு மற்றும் மண்டலங்கள் விதிவிலக்குகளை எதிர்பார்க்கலாம்.

3 ஒன்றுக்கும் மேற்பட்ட மாகாணங்களில் எந்த நபரும் அரசியல் உரிமைகளைப் பயன்படுத்தக் கூடாது.

4 மூன்று மாதங்களுக்கு மிகாமல் காத்திருப்பு காலம் கடைபிடிக்கப்படும் ஒருமுறை மட்டுமே, புதிய குடியிருப்புகள் கன்டோனல் மற்றும் முனிசிபல் விஷயங்களில் அரசியல் உரிமைகளைப் பயன்படுத்த முடியும் என்று மண்டலங்கள் வழங்கலாம்.

கலை. 40 சுவிஸ் குடிமக்கள் வெளிநாட்டில் தங்கியுள்ளனர்

1. வெளிநாட்டில் வசிக்கும் சுவிஸ் குடிமக்களுக்கு இடையேயான தொடர்புகளையும், சுவிட்சர்லாந்துடனான அவர்களின் தொடர்புகளையும் கூட்டமைப்பு ஊக்குவிக்கும். இந்த இலக்கை தொடரும் நிறுவனங்களை இது ஆதரிக்கலாம்.

2. வெளிநாட்டில் வசிக்கும் சுவிஸ் குடிமக்களின் உரிமைகள் மற்றும் கடமைகள், குறிப்பாக கூட்டாட்சி மட்டத்தில் அரசியல் உரிமைகளைப் பயன்படுத்துதல், இராணுவ அல்லது மாற்று சேவையை வழங்குவதற்கான கடமை, தேவைப்படும் நபர்களுக்கு உதவி மற்றும் சமூகப் பாதுகாப்பு ஆகியவற்றில் இது சட்டம் இயற்றும்.

அத்தியாயம் 3: சமூக இலக்குகள்

கலை. 41

1. கூட்டமைப்பு மற்றும் மண்டலங்கள் தனிப்பட்ட பொறுப்பு மற்றும் தனிப்பட்ட முயற்சிக்கு கூடுதலாக,

அ. ஒவ்வொரு நபரும் சமூக பாதுகாப்பிலிருந்து பயனடைவார்கள்;

பி. ஒவ்வொரு நபரும் தேவையான சுகாதாரப் பாதுகாப்பிலிருந்து பயனடைவார்கள்;

c. பெரியவர்கள் மற்றும் குழந்தைகளின் சமூகமாக குடும்பம் பாதுகாக்கப்பட்டு ஊக்குவிக்கப்படும்;

ஈ. வேலை செய்யக்கூடிய ஒவ்வொரு நபரும் நியாயமான மற்றும் போதுமான நிலைமைகளின் கீழ் வேலை செய்வதன் மூலம் தன்னைத்தானே தக்க வைத்துக் கொள்ள வேண்டும்;

இ. வீட்டைத் தேடும் ஒவ்வொரு நபரும், தனக்கும் தனக்கும் தன் குடும்பத்துக்கும், நியாயமான சூழ்நிலையில் பொருத்தமான வீட்டைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டும்;

f. குழந்தைகள் மற்றும் இளைஞர்கள் மற்றும் வேலை செய்யும் வயதுடையவர்கள் தங்கள் திறன்களுக்கு ஏற்ப ஆரம்ப மற்றும் தொடர்ச்சியான கல்வியிலிருந்து பயனடைவார்கள்;

g. குழந்தைகள் மற்றும் இளைஞர்கள் சுதந்திரமான மற்றும் சமூகப் பொறுப்புள்ள நபர்களாக மாறுவதற்கு அவர்களின் வளர்ச்சியில் ஊக்குவிக்கப்படுவார்கள், மேலும் அவர்களின் சமூக, கலாச்சார மற்றும் அரசியல் ஒருங்கிணைப்பில் அவர்கள் ஆதரிக்கப்படுவார்கள்.

2. முதுமை, இயலாமை, நோய், விபத்துகள், வேலையின்மை, சகோதரத்துவம், அனாதை பேட்டை மற்றும் விதவையின் பொருளாதார விளைவுகளுக்கு எதிராக ஒவ்வொரு நபரும் காப்பீடு செய்யப்படுவதை உறுதி செய்ய கூட்டமைப்பு மற்றும் மண்டலங்கள் முயற்சி செய்யும்.

3. அவர்கள் தங்கள் அரசியலமைப்பு அதிகாரங்களின் கட்டமைப்பிற்குள் மற்றும் அவர்களுக்கு கிடைக்கக்கூடிய வழிகளைக் கொண்டு சமூக இலக்குகளை அடைய முயல வேண்டும்.

4. சமூக இலக்குகளிலிருந்து அரசால் சிரம் பணிவதற்கான நேரடி அகநிலை உரிமை எதுவும் பெறப்படக்கூடாது.

சுவிட்சர்லாந்து உலகின் மிகவும் தனித்துவமான அரசியலமைப்பு அமைப்புகளில் ஒன்றாகும்.

சுவிஸ் அரசியலமைப்பின் முக்கிய அம்சங்கள்

சுவிஸ் அரசியலமைப்பு உண்மையில் தனித்தன்மை வாய்ந்தது. அதன் நேரடி ஜனநாயக சாதனங்கள் உலகின் ஜனநாயக அரசியலமைப்புகளின் பொறாமை. அதன் பன்மை நிர்வாகமானது பாராளுமன்ற மற்றும் ஜனாதிபதி நிர்வாகிகளின் அனுகூலங்களை தன்னுள் இணைத்து, அவர்களின் இடர்பாடுகளைத் தவிர்ப்பது உலக

அரசாங்கங்களின் பொறிமுறைக்கு மற்றொரு பாராட்டத்தக்க பங்களிப்பாகும்.

1. முன்னுரை:

சுவிஸ் அரசியலமைப்பு வார்த்தைகளால் தொடங்கும் ஒரு முன்னுரையுடன் தொடங்குகிறது. சர்வவல்லமையுள்ள கடவுளின் பெயரால், நாங்கள், சுவிஸ் மக்கள் மற்றும் கன்டோன்கள்..... "கூட்டணியைப் புதுப்பிக்கவும், சுதந்திரம் மற்றும் ஜனநாயகத்தை வலுப்படுத்தவும், சுதந்திரம் மற்றும் அமைதியை ஒற்றுமையிலும், உலகை நோக்கி திறந்த மனப்பான்மையிலும் உறுதியான தீர்மானத்தை இது வெளிப்படுத்துகிறது. நமது வேற்றுமையில் ஒற்றுமையாக, ஒருவரையொருவர் மதித்து வாழ வேண்டும் என்ற சுவிஸ் மக்கள் மற்றும் கன்டோன்களின் உறுதியை இது வெளிப்படுத்துகிறது. மேலும், சுவிஸ் மக்களும் கன்டோன்களும் தங்களது பொதுவான சாதனைகள் மற்றும் எதிர்கால சந்ததியினருக்கான பொறுப்புகள் பற்றிய முழு உணர்வுடன் அரசியலமைப்பை ஏற்றுக்கொள்கின்றனர். இது இரண்டு அடிப்படை வழிகாட்டும் கொள்கைகளில் நம்பிக்கையை உறுதிப்படுத்துகிறது. "தங்கள் சுதந்திரத்தைப் பயன்படுத்துபவர்கள் மட்டுமே சுதந்திரமாக இருக்கிறார்கள்", மற்றும் "ஒரு மக்களின் வலிமை அதன் உறுப்பினர்களில் பலவீனமானவர்களின் நலனால் அளவிடப்படுகிறது." முன்னுரை மக்கள் மற்றும் கன்டோன்களின் இறையாண்மையில் உறுதியான நம்பிக்கையைப் பதிவுசெய்து, சுவிட்சர்லாந்தை பராமரிக்கவும் வலுப்படுத்தவும் உறுதியான தீர்மானத்தை எடுக்கிறது. சுவிஸ் (சுவிஸ் கூட்டமைப்பு) "வேற்றுமையில் ஒற்றுமை" என்ற கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் ஒழுங்கமைக்கப்பட்டதாகவும், அனைத்து மக்களுக்கும், குறிப்பாக சுவிஸ் தேசத்தின் பலவீனமான உறுப்பினர்களுக்கு சுதந்திரம் மற்றும் நலனைப் பாதுகாப்பதில் உறுதியாக இருப்பதாகவும் அது அறிவிக்கிறது.

2. எழுதப்பட்ட, இயற்றப்பட்ட மற்றும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட அரசியலமைப்பு:

1848 ஆம் ஆண்டின் சுவீஸ் அரசியலமைப்பு 1874 இல் திருத்தப்பட்டு, அதற்குப் பிந்தைய ஆண்டுகளில், மற்றும் 1999 இல் ஒருங்கிணைக்கப்பட்டது, இது அமெரிக்க அரசியலமைப்பின் இருமடங்காக இருந்தாலும், அமெரிக்காவைப் போலவே எழுதப்பட்ட ஆவணமாகும். 1999 அரசியலமைப்பு நூற்று தொண்ணூற்று ஆறு பிரிவுகளைக் கொண்டுள்ளது.

3. ஒரு உறுதியான அரசியலமைப்பு:

இந்த சுவீஸ் அரசியலமைப்பு, அமெரிக்க அரசியலமைப்பைப் போல் கடுமையாக இல்லாவிட்டாலும், தன்மையில் கடினமானது. அதன் திருத்தத்தின் செயல்முறை மிகவும் சிக்கலானது. அதை திருத்த இரண்டு முறைகள் உள்ளன.

1. வாக்கெடுப்பு மூலம்

அரசியலமைப்பை முழுமையாகவோ அல்லது பகுதியாகவோ திருத்துவதற்கான தீர்மானத்தை நிறைவேற்றுவதன் மூலம் கூட்டாட்சி நாடாளுமன்றத்தின் இரு அவைகளும் ஒப்புக்கொண்டால், அவர்கள் அத்தகைய முன்மொழிவை உருவாக்கி மக்கள் மற்றும் மாகாணங்களின் வாக்குகளுக்கு சமர்ப்பிக்கலாம்.

வாக்கெடுப்பில் வாக்களிக்கும் பெரும்பான்மையான குடிமக்கள் மற்றும் பெரும்பான்மையான கான்டன்கள் அதை ஏற்றுக்கொண்டால், அரசியலமைப்பில் திருத்தம் செய்யப்படுகிறது. முன்மொழியப்பட்ட திருத்தத்திற்கு ஒரே ஒரு சபை மட்டுமே ஒப்புக்கொள்கிறது மற்றும் மற்றொன்று ஏற்கவில்லை என்றால், முன்மொழியப்பட்ட திருத்தம் தேவையா இல்லையா என்பதை அறிய, முன்மொழியப்பட்ட திருத்தம் மக்களின் வாக்குகளுக்கு பரிந்துரைக்கப்படுகிறது. முன்மொழியப்பட்ட திருத்தத்தை பெரும்பான்மை வாக்குகளால் மக்கள் ஏற்றுக்கொண்டால், கூட்டாட்சி சட்டமன்றம் கலைக்கப்படும். புதிதாக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட சட்டசபை முன்மொழியப்பட்ட திருத்தத்தை எடுத்துக்கொள்கிறது. சட்டமன்றத்தின் இரு அவைகளும் அதை அங்கீகரித்தால், இது ஒரு முன்கூட்டிய முடிவாகும், இந்த

திருத்தம் மக்கள் மற்றும் மண்டலங்களுக்கு வாக்களிக்க சமர்ப்பிக்கப்படும். பெரும்பான்மையான மக்கள் மற்றும் மண்டலங்கள் அதை ஏற்றுக்கொண்டால், திருத்தம் செய்யப்படுகிறது

2. அரசியலமைப்பு முன்முயற்சி மூலம்

குறைந்தபட்சம், ஒரு லட்சம் சுவிஸ் குடிமக்களின் கோரிக்கையின் பேரில், பிரபலமான முன்முயற்சியின் மூலம் அரசியலமைப்பின் முழுமையான அல்லது பகுதியளவு திருத்தம் செய்யப்படலாம்.

3. ஜனநாயக குடியரசு அரசியலமைப்பு:

1291 முதல், சுவிட்சர்லாந்து குடியரசாக இருந்து வருகிறது. இது இப்போது ஏழு உறுப்பினர்களின் பன்மை நிர்வாகத்தின் தலைமையில் உள்ளது, அதன் உறுப்பினர்கள் சுவிஸ் கூட்டாட்சி நாடாளுமன்றத்தின் இரு அவைகளால் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார்கள். சுவிட்சர்லாந்தில் உள்ள அனைத்து அரசியல் நிறுவனங்களும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட நிறுவனங்கள். மக்கள் தங்கள் பிரதிநிதிகளைத் தேர்ந்தெடுக்கிறார்கள் மற்றும் அவர்கள் வாக்கெடுப்பு மற்றும் முன்முயற்சியின் சாதனங்கள் மூலம் சட்டத்தை உருவாக்குவதில் நேரடியாக பங்கேற்கிறார்கள். அரசியலமைப்பு கன்டோன்களில் குடியரசுக் கட்சியையும் வழங்குகிறது. குடியரசுக் கட்சி வடிவத்தின்படி அரசியல் உரிமைகளைப் பயன்படுத்துவதற்கு உறுதியளிக்கும் வகையில் ஒவ்வொரு சுவிஸ் மாகாணத்திற்கும் ஒரு அரசியலமைப்பைப் பெற உரிமை உண்டு. பிரிவு 51, "ஒவ்வொரு மாகாணமும் ஒரு ஜனநாயக அரசியலமைப்பை ஏற்க வேண்டும்.

4. கூட்டாட்சி:

1874 சுவிஸ் அரசியலமைப்பின் பிரிவு I சுவிட்சர்லாந்தை ஒரு கூட்டமைப்பு என்று விவரித்தது. ஆனால் உண்மையில், இது 23 மண்டலங்களுடன் (20 முழு மற்றும் 6 அரை மண்டலங்கள்) கூட்டமைப்பைக் கொண்ட ஒரு கூட்டமைப்பு ஆகும். இப்போது சுவிட்சர்லாந்தின் புதிதாக திருத்தப்பட்ட அரசியலமைப்பு (2000) அதை சுவிஸ் கூட்டமைப்பு என்று நேரடியாக விவரிக்கிறது. "சுவிஸ் கூட்டமைப்பு, கூட்டமைப்பு உறுப்பினர்களின் கூட்டணியை

ஒருங்கிணைக்கவும், சுவிஸ் தேசத்தின் ஒற்றுமை, வலிமை மற்றும் கௌரவத்தை பராமரிக்கவும் அதிகரிக்கவும் உருவானது."

"தேசத்தின் ஒற்றுமையை அடைவதே அரசியலமைப்பின் நோக்கம்" என்று அது மேலும் குறிப்பிட்டது. 1874 அரசியலமைப்பின் மொத்த திருத்தம் தேசத்தின் ஒற்றுமையை அடைவதற்காக இருந்தது. 1848 அரசியலமைப்பின் பலவீனங்களை நீக்குவதன் மூலம் சவிட்சர்லாந்தை ஒரு மையப்படுத்தப்பட்ட கூட்டாட்சியாக மாற்றும் நோக்கத்தால் அரசியலமைப்பின் இந்த மொத்த திருத்தம் நிர்வகிக்கப்பட்டது.

1999 அரசியலமைப்பின் மொத்த திருத்தம் கூட்டாட்சி முறைக்கு மேலும் பலத்தை அளித்துள்ளது. சவிட்சர்லாந்து இப்போது பெயரிலும் நிஜத்திலும் ஒரு கூட்டாட்சியாக உள்ளது.

சுவிஸ் அரசியலமைப்பின் கூட்டாட்சி தன்மை அதன் பின்வரும் அம்சங்களால் பிரதிபலிக்கிறது:

(i) மண்டலங்களின் இறையாண்மை அல்லாத நிலை.

(ii) சுவிஸ் அரசியலமைப்பின் மேலாதிக்கம்.

(iii) எழுதப்பட்ட மற்றும் உறுதியான அரசியலமைப்பின் இருப்பு சுவிஸ் கூட்டமைப்பு மற்றும் கன்டோன்களுக்கு இடையே அதிகாரப் பகிர்வை பாதிக்கிறது.

(iv) சுவிஸ் அரசியலமைப்பில் அதிகாரப் பகிர்வு அமெரிக்கக் கூட்டமைப்பு முறையைப் பின்பற்றுகிறது. கூட்டமைப்பின் அதிகாரங்கள் மற்றும் கூட்டமைப்பு மற்றும் மண்டலங்களின் கூட்டு அதிகாரங்கள் அரசியலமைப்பில் வகுக்கப்பட்டு, எஞ்சிய அதிகாரங்கள் மண்டலங்களுக்கு விடப்பட்டுள்ளன.

(v) தேசிய முக்கியத்துவம் வாய்ந்த பாடங்கள் தொடர்பாக கூட்டமைப்புக்கு அதிகாரங்கள் வழங்கப்பட்டுள்ளன, மேலும் மண்டலங்கள் உள்ளூர் மற்றும் பிராந்திய பாடங்களில் அதிகாரங்களை தக்கவைத்துள்ளன.

(vi) சுவிஸ் ஃபெடரல் பாராளுமன்றத்தின் மேல் சபையில் மாகாணங்களுக்கு சமமான பிரதிநிதித்துவம் வழங்கப்பட்டுள்ளது -

செனட், பெரியதாக இருந்தாலும் சிறியதாக இருந்தாலும், ஒவ்வொரு முழு மண்டலமும் இரண்டு பிரதிநிதிகளையும் ஒவ்வொரு அரை-காண்டனும் ஒரு பிரதிநிதியையும் செனட்டிற்கு அனுப்புகிறது.

(vii) கேண்டன்கள் தனித்தனி அரசியலமைப்புகளைக் கொண்டுள்ளன.

(viii) சுவீஸ் ஃபெடரல் நீதிமன்றம் ஒரு சுதந்திரமான நீதித்துறையாகும், இது கன்டோனல் சட்டமன்றங்களால் நிறைவேற்றப்பட்ட சட்டத்தின் மீது நீதித்துறை மறுஆய்வு அதிகாரம் கொண்டது.

(ix) இரட்டை குடியரிமை, இரட்டை நிர்வாகம் மற்றும் இரட்டை நீதிமன்ற அமைப்பு உள்ளது.

இந்த அம்சங்கள் அனைத்தும் சுவீட்சர்லாந்தில் ஒரு கூட்டமைப்பு இருப்பதை தெளிவாக நிறுவுகின்றன. Zurcher இன் வார்த்தைகளில், "கூட்டமைப்பு என்பது சுவீட்சர்லாந்து அரசாங்கம் இப்போது அடிப்படையாக கொண்ட அடிப்படை அரசியலமைப்பு கோட்பாடு."

புதிய அரசியலமைப்பு இப்போது சுவீட்சர்லாந்தை ஒரு கூட்டமைப்பு என்று விவரிக்கும் பழைய நடைமுறையை நீக்கியுள்ளது. சுவீட்சர்லாந்து இப்போது பெயரிலும் யதார்த்தத்திலும் கூட்டமைப்பாக உள்ளது. இது 23 மண்டலங்களைக் கொண்ட ஒரு கூட்டமைப்பாகும் (20 முழு மண்டலம் மற்றும் 6 அரை மண்டலங்கள்) அதன் இறையாண்மை அல்லாத அலகுகளாகும்.

5. நேரடிஜனநாயகம்:

சுவீட்சர்லாந்து நேரடிஜனநாயகத்தின்தாயகமாக இருந்து வருகிறது.

சுர்ச்சர்சரியாக எழுதினார்: "சுவீட்சர்லாந்தும் ஜனநாயகமும்,

சமீபத்திய ஆண்டுகளில், கிட்டத்தட்ட ஒத்ததாக மாறிவிட்டன." 1848

ஆம் ஆண்டு முதல்,

சுவீட்சர்லாந்து நேரடியான ஜனநாயகமாக இயங்கி வருகிறது -

இது போன்ற நேரடிச் சட்டங்கள் -

பொது வாக்கெடுப்பு மற்றும் முன்முயற்சி.

பொது வாக்கெடுப்பு முறையின் கீழ்,

மக்கள்தங்கள் சட்டமன்றத்தால் நிறைவேற்றப்பட்ட சட்டங்கள் அல்லது அரசியலமைப்புத்திருத்தங்களை அங்கீகரிக்கவோ அல்லது மறுக்கவோ உ

ரிமைஉண்டு.

பெரும்பான்மைவாக்குகளைப்பெறும்போதுதான்பொதுவாக்கெடுப்புக் கானநடவடிக்கைகள்செயல்படும்.

அரசியலமைப்புத்திருத்தங்களின்போது,

வாக்கெடுப்புநடத்துவதுகட்டாயமாகும்,

ஆனால்சாதாரணசட்டத்தின்விஷயத்தில்அதுவிருப்பமானது, அதாவது 50,000

சுவிஸ்வாக்காளர்கள்பொதுவாக்கெடுப்புக்கோரினால்மட்டுமேஅதுநடத்தப்படும். முன்முயற்சிமுறையின்கீழ் 100,000

சுவிஸ்வாக்காளர்கள்அரசியலமைப்புத்திருத்தத்திற்கானஎந்தவொருதிட்டத்தையும்தொடங்கலாம்,

இதுபெரும்பான்மையானசுவிஸ்வாக்காளர்கள்மற்றும்காண்டன்கள்வாக்கெடுப்பில்ஒப்புதல்அளிக்கும்போதுஅரசியலமைப்பில்இணைக்கப்படும். வாக்கெடுப்பின்முடிவேஇறுதியானது.

மக்கள்வாக்கெடுப்புஎன்பதுஒருஎதிர்மறையானசாதனமாகும்,

இதன்மூலம்மக்கள்கூட்டாட்சிபாராளுமன்றத்தின்பிழைகளைசரிசெய்யமுடியும்மற்றும்முன்முயற்சிஎன்பதுஒருநேர்மறையானசாதனமாகும், இதன்மூலம்மக்கள்விரும்பியஅரசியலமைப்புமாற்றங்களைஉறுதிப்படுத்தமுடியும்.

சுவிட்சர்லாந்தின்ஒருமுழுகாண்டன்மற்றும்ஐந்துஅரைமண்டலங்களில் Landsgemeinde நிறுவனம்செயல்படுகிறது.

இதுஅனைத்துவாக்காளர்களைக்கொண்டஒருகன்டோனல்கவுன்சில்ஆகும், இதுசட்டங்களைஉருவாக்குகிறது,

கொள்கைகளைஅங்கீகரிக்கிறதுமற்றும்நிர்வாகத்தைநடத்துவதற்குநிர்வாகியைத்தேர்ந்தெடுக்கிறது. சுவிட்சர்லாந்தின்மக்கள்வாக்கெடுப்பு, முன்முயற்சிமற்றும்லேண்ட்ஸ்ஜெமைண்டேஆகியவற்றைபிரதிநிதித்துவஜனநாயகஅமைப்பிற்குள்நேரடிஜனநாயகத்தின்சாதனங்களாகப்பயன்படுத்துகின்றனர்.

அவர்கள்தங்கள்பிரதிநிதிகளின்நேரடியாகதேர்ந்தெடுக்கப்பட்டசட்டமன்றத்தைக்கொண்டுள்ளனர் - கூட்டாட்சிபாராளுமன்றம்.

ஆனால்அவர்கள்வாக்கெடுப்புமற்றும்முன்முயற்சியின்சாதனங்கள்மூ

லம்நேரடியாகசட்டத்தில்பங்கேற்கின்றனர். 6.

பாராளுமன்றமற்றும்ஜனாதிபதிபடிவங்களின்கலவை:

சுவிட்சர்லாந்தின்அரசாங்கமுறையானதுபாராளுமன்றமற்றும்ஜனாதிபதிமுறைகளின்அம்சங்களைஉள்ளடக்கியஒருதனித்துவமானஅமைப்பாகும்.

சுவிஸ்ஃபெடரல்பார்லிமென்ட்மற்றும்சுவிஸ்எக்ஸிகியூட்டிவ்இடையே நெருங்கியதொடர்புஉள்ளது. செயற்குழுஉறுப்பினர்கள் (மத்தியஅரசு) சட்டமன்றத்தின்விவாதங்களில்பங்கேற்கின்றனர்.

ஃபெடரல்அரசாங்கத்தின்உறுப்பினர்கள்

(மத்தியஅரசாங்கத்தின்அமைச்சர்கள்)

அவர்களின்பணிமற்றும்செயல்பாடுகளுக்குகூட்டாட்சிபாராளுமன்றத்தின்முன்பொறுப்பு. இவைஇரண்டும்பாராளுமன்றஅம்சங்கள்.

சுவிட்சர்லாந்தின்நிர்வாக-

கூட்டாட்சிஅரசாங்கம்ஒருநிலையானபதவிக்காலத்தைஅனுபவிக்கிறதும்மற்றும்அதைபெடரல்பாராளுமன்றத்தால்அதிகாரத்திலிருந்துவெளியேற்றமுடியாது.

இது அனைத்து அரசியல் கட்சிகளாலும் உருவாக்கப்பட்டது மற்றும் இது ஒரு பன்மை நிர்வாகமாகும். மத்திய பாராளுமன்றத்தை கலைக்க முடியாது. இவை உண்மையில் ஜனாதிபதியின் அம்சங்கள். எனவே, சுவிஸ் அமைப்பு அதன் அமைப்பு மற்றும் வேலையில் பாராளுமன்றம் மற்றும் ஜனாதிபதி.

7. பன்மை/காலேஜியல் எக்ஸிகியூட்டிவ்:

சுவிஸ் அரசியலமைப்பின் ஒரு தனித்துவமான அம்சம் ஒரு கூட்டு/பன்மை நிர்வாகிக்கு வழங்குகிறது. கூட்டமைப்பின் அனைத்து நிர்வாக அதிகாரங்களும் ஏழு உறுப்பினர்களைக் கொண்ட கூட்டாட்சி அரசாங்கத்தால் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. ஏழு உறுப்பினர்களும் கூட்டாக அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்துகின்றனர். பிரிவு 177(1) "கூட்டாட்சி அரசாங்கம் ஒரு கூட்டு அமைப்பாக முடிவுகளை எடுக்கும்" என்று அறிவிக்கிறது. ஒவ்வொரு ஆண்டும் அதன் ஏழு உறுப்பினர்களில் ஒருவர் ஜனாதிபதியாகவும் மற்றொருவர் துணைத்

தலைவராகவும் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார். அடுத்த ஆண்டு துணைத் தலைவர் தலைவராகவும், புதிய உறுப்பினர் துணைத் தலைவராகவும் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவார். இந்த செயல்முறை தொடர்கிறது, மேலும் ஒவ்வொரு உறுப்பினரும் தலைவர் மற்றும் துணைத் தலைவராக இருக்க வாய்ப்பு கிடைக்கும். ஜனாதிபதி ஒரு வருடத்திற்கு மாநிலத் தலைவரின் அனைத்து செயல்பாடுகளையும் செய்கிறார். ஃபெடரல் பார்லிமென்ட் எந்த நடவடிக்கையையும் அல்லது கொள்கையையும் நிராகரிக்கும் போதெல்லாம் மத்திய அரசின் உறுப்பினர்கள் ராஜினாமா செய்வதில்லை. கூட்டாட்சி நாடாளுமன்றத்தின் முன் கூட்டுப் பொறுப்பு என்று எதுவும் இல்லை. எனவே, சுவிட்சர்லாந்தின் மத்திய அரசு ஒரு தனித்துவமான பன்மை நிர்வாகமாகும்.

8. இருசபை சட்டமன்றம்:

சுவிஸ் ஃபெடரல் பார்லிமென்ட் என்பது இருசபை. அதன் இரண்டு வீடுகள்: பிரதிநிதிகள் சபை மற்றும் செனட். முந்தையது சுவிட்சர்லாந்தின் மக்களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் கீழ், பிரபலமான, தேசிய வீடு மற்றும் பிந்தையது கான்டன்கள் மற்றும் அவர்களின் இறையாண்மை சமத்துவத்தைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் மேலவை ஆகும். ஒவ்வொரு முழு கான்டனும் இரண்டு மற்றும் ஒவ்வொரு அரை கான்டனுக்கும் செனட்டில் ஒரு இருக்கை உள்ளது. பிரதிநிதிகள் சபையின் பதவிக்காலம் 4 ஆண்டுகள் ஆகும், அதேசமயம் செனட் உறுப்பினர்களின் பதவிக்காலம் அவர்கள் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் மண்டலங்களைப் பொறுத்தது. உண்மையில் மேலவை உறுப்பினர்கள் ஒரே நேரத்தில் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவதில்லை. கூட்டாட்சி பாராளுமன்றம் சட்டமன்ற, நிர்வாக, நிதி மற்றும் நீதித்துறை அதிகாரங்களை இரு அவைகளால் கூட்டாகப் பயன்படுத்துகிறது. இரு அவைகளும் அனைத்துத் துறைகளிலும் சமமான அதிகாரங்களைக் கொண்டுள்ளன. சி.எஃப் வார்த்தைகளில். வலுவான, “சுவிஸ் நிர்வாகத்தைப் போன்ற சுவிஸ் சட்டமன்றம் தனித்துவமானது. இது உலகின் ஒரே சட்டமன்றம் ஆகும், அதன் மேல் சபையின்

அதிகாரங்கள் கீழ் சபையில் இருந்து எந்த வகையிலும் வேறுபட்டவை அல்ல.

9. நீதித்துறையின் இரண்டாம் நிலை

அமெரிக்கா அல்லது இந்தியாவில் உள்ள நீதித்துறையை விட சுவிஸ் நீதித்துறை குறைவான முக்கிய பங்கு வகிக்கிறது. சுவிஸ் ஃபெடரல் தீர்ப்பாயம் வரையறுக்கப்பட்ட நீதித்துறை மதிப்பாய்வை மட்டுமே கொண்டுள்ளது. அது ஒரு கன்டோனல் சட்டத்தை மட்டுமே அரசியலமைப்பிற்கு எதிரானது என்று அறிவிக்க முடியும். சுவிஸ் அரசியலமைப்பு குறிப்பாக "கூட்டாட்சி சட்டமன்றத்தால் வாக்களிக்கப்பட்ட சட்டங்களை நீதிமன்றம் பயன்படுத்த வேண்டும்" என்று தெளிவாகக் கூறுகிறது. வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், மத்திய அரசு இயற்றிய சட்டங்களை நீதித்துறை மறுஆய்வு செய்வதில்லை. ஃபெடரல் அசெம்பிளியால் நீதிபதிகளைத் தேர்ந்தெடுப்பது, சவிட்சர்லாந்தில் நீதித்துறையை இழிவுபடுத்தும் கீழ்த்தரமான நிலையை மேலும் நிறுவுகிறது.

10. சுவிஸ் அரசியலமைப்பின் மரபுகள்:

1848 முதல் சுவிஸ் அரசியலமைப்பு முறையின் பரிணாம வளர்ச்சியின் வரலாறு பல அரசியலமைப்பு மரபுகளை உருவாக்கியுள்ளது, அவை கிட்டத்தட்ட அனைத்து அரசியல் நிறுவனங்களின் நடத்தையை ஒழுங்குபடுத்துகின்றன. மத்திய அரசில், குடியரசுத் தலைவர் தனது ஓராண்டு பதவிக் காலத்தை முடிக்கும் போது, துணைத் தலைவர் ஜனாதிபதியாகி, புதிய துணைத் தலைவர் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவார். இந்த நடைமுறை ஒவ்வொரு ஆண்டும் மீண்டும் மீண்டும் செய்யப்படுகிறது. ஃபெடரல் பார்லிமென்டின் இரு அவைகளின் துணைத் தலைவர்கள் அடுத்த ஆண்டில் தலைவர்களாக ஆவர். அரசியலமைப்பு ரீதியாக, பிரதிநிதிகள் சபை மற்றும் செனட் ஆகிய இரண்டும் சமமான அதிகாரங்களைக் கொண்டுள்ளன, ஆனால் ஒரு மாநாட்டின் மூலம், முந்தையது பிந்தையதை விட அதிக அதிகாரங்களைப் பயன்படுத்துகிறது. ஃபெடரல் நீதிமன்றத்தின் ஒவ்வொரு நீதிபதிக்கும் ஆறு ஆண்டுகள் பதவிக் காலம் உள்ளது, ஆனால் ஒரு மாநாட்டின் மூலம், அவர் மீண்டும் மீண்டும்

போட்டியின்றி தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார். மத்திய அரசின் உறுப்பினர்களும் தொடர்ந்து சிறப்பாக பணியாற்றும் வரை மீண்டும் மீண்டும் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார்கள். மற்றொரு மாநாட்டின் மூலம், மூன்று முக்கிய மொழிகளைப் பேசும் கன்டோன்களுக்கு எப்போதும் கூட்டாட்சி அரசாங்கத்தில் ஒரு இடம் வழங்கப்படுகிறது. மேலும், பெர்ன், ஜெனிவா மற்றும் வாட் மாகாணங்களுக்கு எப்போதும் மத்திய அரசில் இடம் அளிக்கப்படுகிறது.

11. உரிமைகள் மசோதா:

புதிய சுவிஸ் அரசியலமைப்பால் (2000) பாதிக்கப்பட்ட ஒரு பெரிய மாற்றம், விரிவான உரிமைகள் மசோதாவை இணைத்துள்ளது. தலைப்பு 2 அத்தியாயங்கள் 1 மற்றும் 2 மற்றும் பிரிவு 7 முதல் 40 வரை, அரசியலமைப்பு இப்போது சுவிஸ் மக்களின் அடிப்படை, சிவில், சமூக மற்றும் அரசியல் உரிமைகளை விவரிக்கிறது. மனித கண்ணியம், சமத்துவம், மதம் மற்றும் பழக்கவழக்கங்கள், கருத்து சுதந்திரம், ஊடக சுதந்திரம், சங்கம், குடியிருப்பு, சொத்து, பொருளாதார சுதந்திரம், நீதித்துறை பாதுகாப்பு, குடியுரிமை மற்றும் அரசியல் உரிமைகள் ஆகிய 34 உரிமைகளை அரசியலமைப்பு அங்கீகரித்து மக்களுக்கு உத்தரவாதம் அளிக்கிறது.

சுவிஸ் உரிமைகள் மசோதா மிகவும் விரிவான மசோதா மற்றும் கிட்டத்தட்ட அனைத்து உரிமைகள் மற்றும் சுதந்திரங்களை உள்ளடக்கியது, இது நாகரீக வாழ்க்கையின் அத்தியாவசிய நிபந்தனைகளாக அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளது மற்றும் வாழ்வதற்கான உரிமையை அனுபவிப்பதற்கு அவசியமானது.

12. அரசின் நோக்கம்:

அதன் பிரிவு 2 இல், சுவிஸ் அரசியலமைப்பு சுவிஸ் கூட்டமைப்பின் நோக்கத்தை குறிப்பிடுகிறது. இது பின்வரும் நோக்கங்களை விவரிக்கிறது:

- (i) மக்களின் சுதந்திரம் மற்றும் உரிமைகளைப் பாதுகாக்க,
- (ii) நாட்டின் சுதந்திரத்தையும் பாதுகாப்பையும் பாதுகாக்க,

- (iii) நாட்டின் பொதுவான நலன், நிலையான வளர்ச்சி, உள் ஒருங்கிணைப்பு மற்றும் கலாச்சார பன்முகத்தன்மையை மேம்படுத்துதல்,
- (iv) அனைத்து குடிமக்களுக்கும், முடிந்தவரை, சம வாய்ப்புகளைப் பாதுகாக்க,
- (v) இயற்கை வளங்களை நீண்டகாலமாகப் பாதுகாப்பதற்காகப் பணியாற்றுதல்,
- (vi) ஒரு நியாயமான மற்றும் அமைதியான சர்வதேச ஒழுங்கை மேம்படுத்துதல்.

13. இரட்டைக் குடியரிமை:

சுவிட்சர்லாந்தில் இரட்டைக் குடியரிமை முறை நடைமுறையில் உள்ளது. ஒரு மாகாணத்தின் ஒவ்வொரு குடிமகனும் சுவிட்சர்லாந்தின் குடிமகனாக இருக்க வேண்டும் என்று அரசியலமைப்பு கூறுகிறது. இது ஒரு நபர் தனது கன்டன் மற்றும் சுவிஸ் கூட்டமைப்பின் குடியரிமையை அனுபவிக்கும் உரிமையை வழங்குகிறது.

ஃபெடரல் கவுன்சில்

செயற்குழு என்பது ஒரு கூட்டாட்சி கவுன்சில் ஆகும், இது சட்டமன்றத்தால் (பெடரல் அசெம்பிளி) நான்கு ஆண்டு காலத்திற்கு தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட ஏழு உறுப்பினர்களைக் கொண்டுள்ளது. அவர்கள் தனிநபராக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர்கள் மற்றும் ராஜினாமா செய்ய கட்டாயப்படுத்தப்பட மாட்டார்கள். ஃபெடரல் கவுன்சில் ஏழு உறுப்பினர்களைக் கொண்டுள்ளது, அவை ஒவ்வொன்றும் அரசாங்கத் துறைக்கு தலைமை தாங்குகின்றன. முடிவுகள் கூட்டாக எடுக்கப்படுகின்றன.

தேர்தல்

ஸ்டேட் டுமா மற்றும் ரஷ்யா முழுவதும் உள்ள மாகாண சட்டமன்றங்களைப் போலல்லாமல், கவுன்சில் நேரடியாக தேர்ந்தெடுக்கப்படவில்லை, மாறாக பிராந்திய அரசியல்வாதிகளால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டது, 1913 இல் பதினேழாவது திருத்தத்திற்கு

முந்தைய அமெரிக்க செனட்டின் கட்டமைப்பை ஒத்திருக்கிறது. சுவிட்சர்லாந்தின் பெடரல் கவுன்சில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டது. ஐக்கிய ஃபெடரல் அசெம்பிளி, அதாவது இரண்டு பாராளுமன்ற அறைகள் கூட்டாக. முழு தேசிய கவுன்சிலின் தேர்தலைத் தொடர்ந்து, நான்கு ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறை டிசம்பர் மாதம் தேர்தல் நடைபெறுகிறது.

அதிகாரங்கள்:

ஃபெடரல் கவுன்சிலின் பணிகள் கூட்டாட்சி அரசியலமைப்பில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. பெடரல் கவுன்சிலில் 61 உறுப்பினர்கள் உள்ளனர். கூட்டாட்சி மட்டத்தில் சட்டமியற்றும் செயல்பாட்டில் கூட்டாட்சி மாகாணங்களின் நலன்களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துவதே இதன் முக்கியப் பொறுப்பாகும். அதனால்தான் இது மாகாணங்களின் அறை என்றும் குறிப்பிடப்படுகிறது. அதன் உறுப்பினர்கள் ஒன்பது ஃபெடரல் மாகாணங்களின் மாகாண உணவுமுறைகளால் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தப்படுகிறார்கள். பெடரல் கவுன்சிலின் மிக முக்கியமான பணி ஆட்சி செய்வது. இது தொடர்ந்து தற்போதைய நிலைமையை மதிப்பிடுகிறது, மாநில நிர்வாகத்தின் நோக்கங்கள் மற்றும் அவற்றை அடைவதற்கான வழிமுறைகளை தீர்மானிக்கிறது, அவற்றை செயல்படுத்துவதை மேற்பார்வையிடுகிறது மற்றும் உள்நாட்டிலும் வெளிநாட்டிலும் சுவிஸ் கூட்டமைப்பை பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகிறது.

கூட்டாட்சி சட்டமன்றம்

தேசிய கவுன்சிலில் உள்ள 200 இடங்கள் அந்தந்த மக்கள்தொகைக்கு ஏற்ப 26 மண்டலங்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்டுள்ளன (மொத்த குடியிருப்பாளர்களின் எண்ணிக்கை = குடியுரிமை மக்கள் தொகை). முந்தைய தேர்தலுக்கு அடுத்த ஆண்டு பதிவேட்டில் இருந்து மக்கள் தொகை புள்ளிவிவரங்கள் பெறப்படுகின்றன. ஒவ்வொரு மண்டலத்திற்கும் குறைந்தது ஒரு இருக்கையாவது ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது. அரசியல் ரீதியாக, கூட்டாட்சி சட்டமன்றம் கட்சிகளாகப் பிரிக்கப்படவில்லை, ஆனால் பாராளுமன்ற குழுக்களாக பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. குழுக்கள் ஒரே கட்சியின் உறுப்பினர்கள் அல்லது

ஒரே மாதிரியாக உருவாக்கப்பட்ட கட்சிகளை உள்ளடக்கியது. மாநிலங்கள் கவுன்சிலில் 46 உறுப்பினர்கள் உள்ளனர், அவர்கள் மண்டலங்களை பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகின்றனர். மண்டலங்கள் ஒவ்வொன்றும் இரண்டு பிரதிநிதிகளை அனுப்புகின்றன, ஒப்வால்டன், நிவ்வால்டன், பாஸல்-ஸ்டாட், பாசெல்வேண்ட் ஷாஃப்ட், அப்பென்செல் அஸ்ஸர்ஹோடன் மற்றும் அப்பென்செல் இன்னர்ரோடன் தவிர, ஒவ்வொன்றும் ஒருவரை அனுப்புகின்றன. மாநிலங்களவையில் முறைசாரா குழுக்கள் மட்டுமே உள்ளன

சுவிட்சர்லாந்து பாராளுமன்றம்

சுவிட்சர்லாந்து 26 மண்டலங்கள் (உறுப்பினர் நாடுகள்) கொண்ட ஒரு கூட்டாட்சி மாநிலமாகும். அரசாங்கம், பாராளுமன்றம் மற்றும் நீதிமன்றங்கள் கூட்டாட்சி, கன்டோனல் மற்றும் வகுப்புவாத மூன்று நிலைகளில் ஒழுங்கமைக்கப்பட்டுள்ளன. கூட்டாட்சி அரசியலமைப்பு, கூட்டாட்சி சட்டம் தரப்படுத்தப்பட்ட தீர்வுகளை வரையறுக்கும் பகுதிகளை வரையறுக்கிறது, வழிகாட்டுதல்களை மட்டுமே அமைக்கிறது அல்லது விஷயங்களை கன்டோனல் சுயாட்சிக்கு விட்டுவிடுகிறது.

சுவிட்சர்லாந்தில் - மற்ற ஜனநாயக நாடுகளைப் போலவே - தேசிய அளவில் இரண்டு அறைகள் கொண்ட பாராளுமன்றம் உள்ளது:

விகிதாசார பிரதிநிதித்துவ முறையின் கீழ் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட 200 உறுப்பினர்களைக் கொண்ட தேசிய கவுன்சில், மாநில கவுன்சில் (46 உறுப்பினர்கள்) மண்டலங்களை பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகிறது.

பாராளுமன்றத்தின் இரு அவைகளும் பல கமிஷன்களை உருவாக்குகின்றன - சில நிர்வாகத்தின் வேலையை கட்டுப்படுத்த, சில புதிய சட்டங்களை ஆழமாக விவாதிக்க. சுகாதாரம், இராணுவம் மற்றும் பல துறைகளில் நிபுணர்கள் இந்த கமிஷன்களில் தங்கள் கட்சியை பிரதிநிதித்துவப்படுத்த தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார்கள்.

குறைந்தபட்ச அளவுள்ள அனைத்துக் கட்சிகளும் (5 நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்கள்) குறைந்தபட்சம் ஒரு சில கமிஷன்களில் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துப்படுகின்றன, மேலும் சிறிய கட்சிகள் ஒரு

பகுதியை உருவாக்கி, அவர்களுக்கு கமிஷன்களில் பணிபுரியும் (மற்றும் செல்வாக்கு) உரிமையை வழங்கலாம்.

இந்தியாவில் பாராளுமன்றத்தின் செயல்பாடுகள் பற்றி அறிய, இணைக்கப்பட்ட கட்டுரையைப் பார்க்கவும்.

தேசிய கவுன்சில்

தேசிய கவுன்சில் சுவிட்சர்லாந்தின் "பிரதிநிதிகள் சபை" ஆகும். 200 உறுப்பினர்கள் ஒவ்வொரு நான்கு வருடங்களுக்கும் ஒரு முறையான விகிதாசார பிரதிநிதித்துவ முறையின்படி தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார்கள், ஆனால் ஒவ்வொரு மண்டலமும் ஒரு தொகுதியை உருவாக்குகிறது மற்றும் மண்டலங்களில் மிகவும் மாறுபட்ட எண்ணிக்கையிலான மக்கள் இருப்பதால், ஐந்து சிறிய மண்டலங்கள் தேசிய கவுன்சிலுக்கு ஒரு துணையை மட்டுமே அனுப்பலாம். இந்த பிரதிநிதிகளுக்கான பெரும்பான்மை தேர்தல்கள்.

மாநில கவுன்சில்

மாநில கவுன்சில் மண்டலங்களை பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகிறது (அமெரிக்க செனட் போன்றவை). பெரும்பாலான மண்டலங்கள் இரண்டு உறுப்பினர்களை அனுப்பலாம். வரலாற்றுக் காரணங்களுக்காக, ஆறு மண்டலங்கள் அரை-காண்டன்களாகக் கருதப்பட்டு, மொத்தம் 46 உறுப்பினர்களை மட்டுமே அனுப்பலாம். உறுப்பினர்களைத் தேர்ந்தெடுப்பதற்கான விதிகள் கன்டோனல் சட்டத்தின் கீழ் உருவாக்கப்படுகின்றன, எனவே அவை மண்டலத்திற்கு மண்டலம் வேறுபடலாம். எவ்வாறாயினும், பெரும்பான்மையான மாகாணங்கள் தேசிய கவுன்சிலின் உறுப்பினர்களின் அதே நாளில் ஒவ்வொரு நான்கு வருடங்களுக்கும் தங்கள் மாநில கவுன்சில் உறுப்பினர்களை தேர்ந்தெடுக்கின்றன.

ஃபெடரல் ட்ரிப்யூனல் - கலவைகள் அதிகார வரம்புகள்

1 சிவில் சட்டம்

ஒரு அறிமுகம்

இந்த அத்தியாயம் சுவிட்சர்லாந்தில் உள்ள நீதித்துறை அமைப்பை மையமாகக் கொண்டுள்ளது. நீதித்துறை அமைப்பின் சுருக்கமான கண்ணோட்டத்தை வழங்குவதற்கும், அதன் மிக முக்கியமான பண்புகளை முன்னிலைப்படுத்துவதற்கும், இந்த கண்ணோட்டம் அமைப்பின் அத்தியாவசிய பண்புகள் மற்றும் அதை வேறுபடுத்தும் நோக்கத்தில் வரையறுக்கப்பட்டுள்ளது.

கூட்டாட்சி அமைப்பின் தத்துவம் மற்றும் மண்டலங்களின் நீதி அமைப்பு பற்றிய விவாதம் உள்ளது. சுவிஸ் அமைப்பு விரிவானது மற்றும் விரிவானது என்றாலும், சர்வதேச ஒப்பீட்டில் இது குறிப்பிடத்தக்க விதிவிலக்கைக் கொண்டுள்ளது: சட்டங்கள் மற்றும் பிற மாநிலச் செயல்களின் நீதித்துறை மறுஆய்வு நீதித்துறை மறுஆய்வுக்கு உட்பட்டது அல்ல. சுவிட்சர்லாந்தில் உள்ள கூட்டாட்சி சட்டங்கள் நீதித்துறை மறுஆய்வுக்கு (மற்றும் சர்வதேச சட்டம்) உட்பட்டவை அல்ல.

நீதித்துறை கூட்டாட்சி: ஒரு உச்சரிக்கப்படும் நீதித்துறை அமைப்பு 'நீதித்துறை சீர்திருத்தம்' மற்றும் 'நீதித்துறை கூட்டாட்சி' சுவிட்சர்லாந்தில், நீதித்துறை இன்னும் கூட்டாட்சி முறையால் பெரிதும் பாதிக்கப்படுகிறது. கன்டோனல் சட்டத்தை அமல்படுத்துவதற்கு கன்டோனல் நீதித்துறை அதிகாரிகள் பொறுப்பு. இயற்கையாகவே, கூட்டாட்சி சட்டத்தின் பயன்பாடு பெரிய அளவில் கன்டோனல் நீதித்துறை அதிகாரிகளின் கைகளில் உள்ளது. இது பெரும்பான்மையான சிவில் சட்டத்திற்கும், குற்றவியல் சட்டத்தின் பெரும்பகுதிக்கும் பொருந்தும் (கலை. 122 மற்றும் 123, முறையே, சுவிஸ் கூட்டாட்சி அரசியலமைப்பு, சுருக்கமான கான்ஸ்டீ.). இதன் காரணமாக, சிவில் சட்டம் தனிநபர்களுக்கும் அடிப்படையில் சமமான நபர்களுக்கும் இடையிலான சட்ட உறவை ஒழுங்குபடுத்துகிறது. ஒருபுறம், இந்த "தனியார் நபர்களில்" "சதை மற்றும் இரத்தம்" மக்கள் உள்ளனர், மறுபுறம் சங்கங்கள் அல்லது நிறுவனங்கள் போன்ற "சட்ட நபர்கள்" என்று அழைக்கப்படுபவர்கள். சிவில் சட்டம், எடுத்துக்காட்டாக, திருமணம் மற்றும் குடும்பச் சட்டம், பரம்பரைச் சட்டம், அத்துடன் வேலைவாய்ப்பு, வாடகை அல்லது பங்கு நிறுவனச் சட்டம் ஆகியவற்றை உள்ளடக்கியது. சிவில் சட்ட வழக்கில் சட்டப்பூர்வ ஆதாரம் தேடும் நபர், தகுதி வாய்ந்த நீதிமன்றத்தில் வழக்குத் தாக்கல் செய்ய வேண்டும். நீதிமன்றத்தில், சர்ச்சைக்குரிய தரப்பினர் தாங்கள் கூறுவதையும், ஏன் அவ்வாறு செய்கிறார்கள் என்பதையும் விளக்க வேண்டும் மற்றும் அவர்களின் உண்மைகளின்

பதிப்பை உறுதிப்படுத்தும் ஆதாரங்களை சமர்ப்பிக்க வேண்டும். விதிவிலக்கான வழக்குகளில் மட்டுமே தீர்க்கமான உண்மைகளைத் தீர்மானிக்க நீதிமன்றமே விசாரணைகளை நடத்துகிறது. உதாரணமாக, விவாகரத்து நடவடிக்கைகளில், குழந்தைகளின் நலன்கள் சம்பந்தப்பட்டிருக்கும் போது இதுதான் வழக்கு. ஒரு சிவில் வழக்கில் உள்ள சர்ச்சையின் தன்மை மற்றும் அளவைப் பொறுத்து, வாதி முதலில் சமரச அதிகாரம், முதல் வழக்கு நீதிமன்றம் அல்லது மேல் மாகாண நீதிமன்றத்திற்கு மேல்முறையீடு செய்ய வேண்டும். சிவில் சட்டத்தின் சில பகுதிகளுக்கு சிறப்பு நீதிமன்றங்கள் உள்ளன. எடுத்துக்காட்டாக, நில உரிமையாளர்-குத்தகைதாரர் நீதிமன்றங்கள் மற்றும் தொழிலாளர் நீதிமன்றங்கள் அல்லது வணிக நீதிமன்றங்கள் சில மண்டலங்களில் உள்ளன.

பி. சமரச அதிகாரம்

நீதிமன்றத்தில் மேல்முறையீடு செய்வதற்கு முன், ஒரு சமரச நடைமுறை மூலம் சர்ச்சைத் தீர்வு பொதுவாக நடத்தப்பட வேண்டும் (விதிவிலக்குகள் சாத்தியம், எ.கா. விவாகரத்து வழக்கில்). இந்த பேச்சுவார்த்தையின் நோக்கம், முடிந்தால், பரஸ்பர உடன்படிக்கையின் மூலமும், செலவு குறைந்த முறையிலும் ஆரம்ப கட்டத்தில் சர்ச்சையைத் தீர்ப்பதாகும். மண்டலத்தைப் பொறுத்து, சமரச முயற்சிக்கு, சமாதான நீதிபதி, ஒரு மத்தியஸ்தர் அல்லது முதல் வழக்கு நீதிமன்றமும் கூட பொறுப்பாகும். சர்ச்சைக்குரிய தொகை SFr ஐ விட குறைவாக இருந்தால், 2,000 மற்றும் இணக்கமான உடன்பாடு எட்டப்படவில்லை, வாதியின் வேண்டுகோளின் பேரில் சமரச அதிகாரம் ஆரம்ப முடிவை எடுக்கும்.

சிவில் நீதிமன்றம் முதல் நிகழ்வு

சிவில் உரிமைகோரலைச் செய்ய விரும்பும் எவரும் சமரச முயற்சிக்குப் பிறகு, முதல் வழக்கு நீதிமன்றத்தில் வழக்குத் தாக்கல் செய்ய வேண்டும். ஒரு வழக்கு தாக்கல் செய்யப்பட்டுள்ளது என்று பிரதிவாதி தரப்புக்கு நீதிமன்றத்தால் தெரிவிக்கப்படும் மற்றும் அவர்களின் தற்காப்பு பதிவை சமர்ப்பிக்கும்படி கேட்கப்படும்.

சூழ்நிலைகளைப் பொறுத்து, சர்ச்சைக்குரிய கட்சிகள் எதிர்மறையான தரப்பினரின் சமர்ப்பிப்புகளில் கூடுதல் எழுத்துப்பூர்வ அவதானிப்புகளை பின்னர் சமர்ப்பிக்கலாம். அதன் முடிவை எட்டும்போது, நீதிமன்றம் முழுமையாகவோ அல்லது பகுதியாகவோ கோரிக்கையை உறுதிப்படுத்துகிறது அல்லது நிராகரிக்கிறது. சமர்ப்பிக்கப்பட்ட சான்றுகள் மற்றும் வழக்கின் சட்டப்பூர்வ மதிப்பீட்டின் மதிப்பீட்டின் அடிப்படையில் நீதிமன்றம் தனது முடிவை எட்டுகிறது. முதல் நிகழ்வின் நீதிமன்றங்கள் மண்டலத்தைப் பொறுத்து வெவ்வேறு பெயர்களைக் கொண்டுள்ளன; ஜெர்மன் மொழியில் அவை பெசிர்க்ஸ்கெரிச்ட், ஆம்ட்ஸ்கெரிச்ட் அல்லது க்ரீஸ்கெரிச்ட் என்று அழைக்கப்படுகின்றன. அவர்களின் முடிவுகள் மேல் கன்டோனல் நீதிமன்றத்தில் மேல்முறையீடு செய்யப்படலாம்.

ஈ. இரண்டாவது நிகழ்வு சிவில் நீதிமன்றம்

"மேல்முறையீடு" (Berufung) வழக்கில், இரண்டாவது வழக்கு நீதிமன்றம் போட்டியிட்ட முடிவை முழுமையாக மதிப்பாய்வு செய்கிறது. "புகார்" (Beschwerde) வழக்கில், நீதிமன்றம் சட்டத்தின் சரியான பயன்பாட்டை மட்டுமே சுதந்திரமாக ஆராய முடியும், அதேசமயம் கீழ் நீதிமன்றத்தால் நிறுவப்பட்ட உண்மைகள் மிகக் குறைந்த அளவிற்கு மட்டுமே ஆய்வு செய்ய முடியும். மண்டலத்தைப் பொறுத்து, இரண்டாவது நிகழ்வின் கன்டோனல் நீதிமன்றம் வெவ்வேறு பெயர்களைக் கொண்டுள்ளது (எ.கா. ஜெர்மன் கான்டோன்ஸ்கெரிச்ட், ஓபர்கெரிச்ட் அல்லது அதற்கு மாற்றாக பிரெஞ்சு கோர் டி நீதியில்). நியாயமற்ற போட்டி அல்லது அறிவுசார் சொத்து தகராறுகள் போன்ற சட்டத்தின் சில பகுதிகளில், ஒரே ஒரு கன்டோனல் நிகழ்வு மட்டுமே உள்ளது. மேல் மாகாண நீதிமன்றங்களின் முடிவுகள், சில நிபந்தனைகளின் கீழ், சுவிஸ் ஃபெடரல் உச்ச நீதிமன்றத்தில் மேல்முறையீடு செய்யப்படலாம்.

2 குற்றவியல் நீதி

ஒரு அறிமுகம்

யாராவது கிரிமினல் குற்றம் செய்ததாக சந்தேகிக்கப்பட்டால், கிரிமினல் வழக்கு திறக்கப்படுகிறது. விசாரணைக்கு முந்தைய நடவடிக்கைகளில், காவல்துறை குற்றவியல் விசாரணைகளைத் தொடங்குகிறது மற்றும் வழக்கறிஞர் விசாரணையைத் தொடங்குகிறார். குற்றம் நடந்ததாக சந்தேகிக்க போதுமான காரணங்கள் இல்லை என்றால், நடவடிக்கைகள் மூடப்படும். அத்தகைய பணிநீக்கம், சில நிபந்தனைகளின் கீழ், கட்சிகளால் அல்லது நடவடிக்கைகளில் மற்ற பங்கேற்பாளர்களால் போட்டியிடலாம். கிரிமினல் குற்றத்தின் கமிஷனுக்கு போதுமான சான்றுகள் இருப்பதாக அரசுத் தரப்பு முடிவு செய்தால், நீதிமன்றத்தில் குற்றப்பத்திரிகை தாக்கல் செய்யப்படுகிறது. அரசு வழக்கறிஞர் அலுவலகம் பின்வரும் கொள்கையைப் பயன்படுத்துகிறது: "சந்தேகம் இருந்தால், குற்றச்சாட்டுகள் பதிவு செய்யப்பட வேண்டும்" (*dubio pro duriore* இல்). சில நிபந்தனைகளின் கீழ், சிறிய குற்றங்களை வழக்குரைஞர் அலுவலகம் நேரடியாகக் கையாளலாம், இது ஒரு அபராத உத்தரவை வெளியிடுகிறது. சுருக்கமான அபராத உத்தரவு நடைமுறையின் நோக்கம், வெகுஜன மற்றும் சிறிய குற்றங்களை (எ.கா. சாலை போக்குவரத்து குற்றங்கள்) திறமையாக கையாள்வதாகும்.

வழக்குரைஞர் வழங்கிய தண்டனை உத்தரவிற்கு எதிராக சம்பந்தப்பட்ட நபர் புகார் அளித்தால் மட்டுமே நீதிமன்றம் வழக்கை மறுஆய்வு செய்கிறது. இன்று, 90% க்கும் அதிகமான அனைத்து கிரிமினல் வழக்குகளும் இந்த சுருக்கமான அபராத உத்தரவு நடைமுறையால் முடிக்கப்படுகின்றன. "சுருக்க செயல்முறை" என்று அழைக்கப்படுவதற்கான வாய்ப்பும் உள்ளது. பொருத்தமான நிபந்தனைகள் பூர்த்தி செய்யப்பட்டால், பிரதிவாதி மற்றும் அரசு வழக்கறிஞர் அலுவலகம் உறுதியான குற்றவியல் குற்றச்சாட்டு மற்றும் தண்டனைக்கு உடன்படுகின்றன. அத்தகைய ஒப்பந்தங்கள் நீதிமன்றத்தால் அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டும். அரசு வழக்கறிஞர் அலுவலகம் ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு மேல் சிறைத்தண்டனை கோரினால், சுருக்க நடைமுறை விலக்கப்படும். குற்றத்தின் போது

பிரதிவாதி சிறியவராக இருந்தால், வழக்கு சிறார் நீதிமன்றத்தால் தீர்ப்பளிக்கப்படுகிறது. சில மண்டலங்களில், பொருளாதாரக் குற்றங்களுக்கான சிறப்பு நீதிமன்றமும் உள்ளது (மோசடி, ஆவணங்களை பொய்யாக்குதல் போன்றவை). குற்றவியல் நடவடிக்கைகளில், விசாரணைக் கொள்கை என்று அழைக்கப்படுவது பொருந்தும். அதிகாரிகளே உண்மையைத் தேடுகிறார்கள் மற்றும் நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டுள்ள நபர்களின் கூற்றுக்களுக்குக் கட்டுப்படுவதில்லை என்பதே இதன் பொருள். அதிகாரிகள் குற்றஞ்சாட்டுதல் மற்றும் குற்றஞ்சாட்டுதல் ஆகிய இரண்டையும் தேடுவதற்கு கடமைப்பட்டுள்ளனர்.

பி. குற்றவியல் நீதிமன்றம் முதல் நிகழ்வு

அரசு வழக்குரைஞர் குற்றச்சாட்டை முன்வைத்தால், முக்கிய நடவடிக்கைகளில், சம்பந்தப்பட்ட நபர் குற்றம் சாட்டப்பட்ட குற்றத்தில் குற்றவாளியா என்பதை நீதிமன்றம் தீர்மானிக்கிறது. நீதிமன்றம் இது வழக்கு என்று முடிவு செய்தால், அது தடை விதிக்கிறது. சாத்தியமான தடைகள் அபராதம், பண அபராதம் அல்லது சிறை தண்டனை. அபராதம் அல்லது சிறைத்தண்டனை ஒரு தகுதிகாண் காலத்திற்கு இடைநிறுத்தப்படலாம். தண்டனையை ஒரு நடவடிக்கையுடன் இணைக்கலாம், உதாரணமாக, ஒரு சிகிச்சைக்கு உட்படுத்த வேண்டிய கடமை. தேவைப்பட்டால், குற்றத்தின் விளைவாக பெறப்பட்ட சொத்துக்களை பறிமுதல் செய்வது போன்ற குற்றம் தொடர்பாக மேலும் சாத்தியமான விளைவுகளை கிரிமினல் நீதிபதி தீர்மானிக்கிறார். பிரதிவாதி எந்த குற்றமும் செய்யவில்லை என்று நீதிமன்றம் முடிவு செய்தால், அது விடுதலையின் தீர்ப்பை உச்சரிக்கிறது. நிரபராதியாக விடுவிக்கப்பட்ட நபர், தவறான விசாரணைக் காவலுக்காக அரசிடமிருந்து இழப்பீடு கோரலாம்.

c. இரண்டாம் நிலை குற்றவியல் நீதிமன்றம்

முதல்-நிகழ்வு தண்டனைகள் இரண்டாவது வழக்கு நீதிமன்றத்தில் மேல்முறையீடு செய்யப்படலாம் (ஜெர்மன் ஓபர்க் எரிக்ட் அல்லது கான்டன்ஸ்கெரிச்ட்டில்). தண்டனை பெற்ற நபர், அரசு வழக்கறிஞர் மற்றும் சில நிபந்தனைகளின் கீழ், பாதிக்கப்பட்டவர் அல்லது

குற்றத்தால் பாதிக்கப்பட்ட பிற நபர்கள் அனைவரும் மேல்முறையீடு செய்யலாம். இரண்டாவது கன்டோனல் நிகழ்வால் வழங்கப்பட்ட குற்றவியல் தீர்ப்புகள் சுவிஸ் ஃபெடரல் உச்ச நீதிமன்றத்தில் மேல்முறையீடு செய்யப்படலாம்.

3.நிர்வாக சட்டம்

கன்டோனல் மட்டத்தில் ஒரு நிர்வாக தகராறில், தனியார் தனிநபர்கள் நகராட்சி அல்லது கன்டோனல் அதிகாரத்தால் வழங்கப்பட்ட தீர்ப்புகளில் போட்டியிடுகின்றனர். கட்டிட அனுமதிகள், வரிகள் மற்றும் ஒட்டுநர் உரிமங்களை திரும்பப் பெறுதல் அல்லது கட்டணம் வசூலிப்பது ஆகியவை இதில் அடங்கும். பெரும்பாலும், ஆனால் எப்போதும் இல்லை, ஆரம்பத்தில் ஒரு உள் உதவி செயல்முறை சாத்தியம் உள்ளது. பின்னர், சம்பந்தப்பட்ட நபர்கள் கன்டோனல் நிர்வாக நீதிமன்றத்தில் புகார் அளிக்கலாம். ஒவ்வொரு மண்டலத்திலும் ஒரு நிர்வாக நீதிமன்றம் மட்டுமே உள்ளது; பெரும்பாலான மண்டலங்களில் (16), நிர்வாக நீதிமன்றம் கன்டோனல் நீதிமன்றம் அல்லது மேல்முறையீடு செய்யப்பட்ட உயர் நீதிமன்றம் கன்டோனல் நீதிமன்றம் அல்லது மேல்முறையீட்டு நீதிமன்றத்துடன் ஒருங்கிணைக்கப்பட்டுள்ளது.

பி. கூட்டாட்சி மட்டத்தில்

1. சுவிஸ் ஃபெடரல் உச்ச நீதிமன்றம்

ஒரு அறிமுகம்

சுவிஸ் ஃபெடரல் உச்சநீதிமன்றம் சுவிட்சர்லாந்தின் மிக உயர்ந்த நீதித்துறை அதிகாரமாகும். இது கடைசி நிகழ்வில், உயர் கன்டோனல் மேல்முறையீட்டு நீதிமன்றங்கள், பெடரல் கிரிமினல் கோர்ட், ஃபெடரல் அட்மினிஸ்ட்ரேட்டிவ் கோர்ட் மற்றும் ஃபெடரல் காப்புரிமை நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்புகளின் மேல்முறையீடுகளை தீர்ப்பளிக்கிறது. சட்டத்தின் சம்பந்தப்பட்ட பகுதிகள் சிவில் சட்டம், குற்றவியல் சட்டம் மற்றும் நிர்வாகச் சட்டம். கூட்டாட்சி சட்டம், சர்வதேச சட்டம், மாநிலங்களுக்கிடையேயான சட்டம் அல்லது அரசியலமைப்பு உரிமைகள் ஆகியவற்றின் மீறல் செயல்படுத்தப்படலாம். வழக்கின்

உண்மைகள் - அதாவது, சர்ச்சையின் அடிப்படையிலான உண்மைகள் - வெளிப்படையாகத் தவறான முறையில் அல்லது கூட்டாட்சி சட்டத்தை மீறி நிறுவப்பட்டால் மட்டுமே அவை எதிர்க்கப்படும். ஃபெடரல் உச்ச நீதிமன்றத்தின் நீதித்துறை நாடு முழுவதும் கூட்டாட்சி சட்டத்தின் ஒரே மாதிரியான பயன்பாட்டை உறுதி செய்கிறது. அதன் முடிவுகள் சட்டத்தின் தொடர்ச்சியான வளர்ச்சிக்கும், மாறிவரும் சூழ்நிலைகளுக்கு அதன் தழுவலுக்கும் பங்களிக்கின்றன. மற்ற நீதிமன்றங்களும் நிர்வாக அதிகாரிகளும் ஃபெடரல் உச்ச நீதிமன்றத்தின் வழக்குச் சட்டத்திற்கு இணங்கி அதன் கொள்கைகளை ஏற்றுக்கொள்கிறார்கள். மேல்முறையீடு செய்யப்படும் போது ஃபெடரல் உச்ச நீதிமன்றத்தில் நடவடிக்கைகள் தொடங்குகின்றன. பின்னர், மேல்முறையீட்டில் கருத்து தெரிவிக்க பாதகமான தரப்பினர் அழைக்கப்படுவார்கள் (சமர்ப்பிப்புகளின் முதல் பரிமாற்றம், தேவைப்பட்டால், இரண்டாவது பரிமாற்றம்). கொள்கையளவில், தரப்பினர் மற்றும் சாட்சிகள் கேட்கப்படும் நீதிமன்ற விசாரணைகள் அல்லது வழக்கறிஞர்கள் வழக்கை வாதிடுவது பெடரல் உச்ச நீதிமன்ற மட்டத்தில் இனி நடைபெறாது. தீர்ப்பில் பங்கேற்கும் நீதிபதிகள் ஒருமனதாக முடிவெடுக்க முடியாத சந்தர்ப்பங்களில், பொது விசாரணை நடத்தப்படுகிறது. இறுதியில், நீதிபதிகள் குழு முன்மொழியப்பட்ட பல்வேறு தீர்வுகளில் கைகளை காட்டி வாக்களித்தது.

சில அரிதான வழக்குகளில் (மண்டலங்களுக்கு இடையே அல்லது ஒரு மண்டலத்திற்கும் மத்திய அரசாங்கத்திற்கும் இடையேயான தகராறுகள்), ஃபெடரல் உச்ச நீதிமன்றம் முதல் மற்றும் ஒரே நிகழ்வாக தீர்மானிக்கிறது

பி. சிவில் விஷயங்களில் மேல்முறையீடுகள்

ஒரு சிவில் வழக்கு ஃபெடரல் உச்ச நீதிமன்றத்தை அடைவதற்கு முன்பு, அது வழக்கமாக இரண்டு கன்டோனல் நீதிமன்றங்களால் தீர்ப்பளிக்கப்பட்டது. சொத்து தகராறுகளுக்காக வழக்குத் தாக்கல் செய்ய, சர்ச்சைக்குரிய தொகை குறைந்தபட்சம் \$50,000-க்கு சமமாக

இருக்க வேண்டும். 30,000. வேலைவாய்ப்பு மற்றும் குத்தகைச் சட்டம் விதிவிலக்காகும், அங்கு SFr இன் சர்ச்சையில் குறைந்த தொகை. 15,000 போதுமானது. சர்ச்சைக்குரிய தொகையைப் பொருட்படுத்தாமல், அடிப்படை முக்கியத்துவம் வாய்ந்த சட்டப்பூர்வ கேள்வி எழும் அனைத்து வழக்குகளையும் ஃபெடரல் உச்ச நீதிமன்றம் தீர்ப்பளிக்கிறது. சிவில் விவகாரங்களில் மேல்முறையீடு, கடன் வசூல் மற்றும் திவால் வழக்குகள், அத்துடன் சிவில் சட்டத்துடன் நேரடியாக தொடர்புடைய நிர்வாக முடிவுகள், எடுத்துக்காட்டாக, பெயர் மாற்றத்தை வழங்குவதற்கு அல்லது மறுப்பதற்கு ஒரு அதிகாரத்தின் முடிவு.

C. குற்றவியல் விவகாரங்களில் மேல்முறையீடுகள்

ஃபெடரல் உச்ச நீதிமன்றம் கிரிமினல் வழக்குகளில் மேல்முறையீடுகளை தீர்ப்பளிக்கிறது, அவை உயர் கன்டோனல் மேல்முறையீட்டு நீதிமன்றங்களின் தீர்ப்புகள் மற்றும் ஃபெடரல் கிரிமினல் நீதிமன்றத்தின் முடிவுகளுக்கு எதிராக கொண்டு வரப்படுகின்றன. சிவில் விவகாரங்களைப் போலவே, கீழ் நீதிமன்றம் நிரூபிக்கப்பட்ட வழக்கின் உண்மைகளை, மத்திய உச்ச நீதிமன்றத்தால் மிகக் குறைந்த அளவிலேயே மதிப்பாய்வு செய்ய முடியும். குற்றவியல் வழக்கு தொடர்பான சிவில் உரிமைகோரல்கள் (உதாரணமாக சேதங்களுக்கான உரிமைகோரல்கள் அல்லது வலி மற்றும் துன்பத்திற்கான இழப்பீடு) அதே மேல்முறையீட்டில் செயல்படுத்தப்படலாம்.

D. பொதுச் சட்ட விஷயங்களில் மேல்முறையீடுகள்

கன்டோனல் நிர்வாக நீதிமன்றங்கள், கன்டோனல் சமூக காப்பீட்டு நீதிமன்றங்கள் மற்றும் (சில விதிவிலக்குகளுடன்) ஃபெடரல் நிர்வாக நீதிமன்றத்தால் வழங்கப்பட்ட தீர்ப்புகள், ஃபெடரல் உச்ச நீதிமன்றத்தில் பொதுச் சட்ட விஷயங்களில் மேல்முறையீடு செய்வதன் மூலம் எதிர்த்துப் போராடலாம்.

E. அரசியலமைப்பு அதிகார வரம்பு / துணை அரசியலமைப்பு மேல்முறையீடு

அது சமர்ப்பிக்கப்பட்ட மேல்முறையீடுகளின் கட்டமைப்பிற்குள், ஃபெடரல் உச்ச நீதிமன்றம் மக்களின் அரசியலமைப்பு உரிமைகளை மீறுவது தொடர்பான புகார்களையும் மதிப்பாய்வு செய்கிறது. மனித உரிமைகள் மீதான ஐரோப்பிய மாநாடு (ECHR) மற்றும் பிற சர்வதேச ஒப்பந்தங்கள் கூட்டாட்சி அரசியலமைப்பில் உள்ள அடிப்படை உரிமைகளுக்கான உத்தரவாதங்களை நிறைவு செய்கின்றன. சாதாரண மேல்முறையீடு எதுவும் ஏற்கப்படாவிட்டால் (எ.கா. சர்ச்சைக்குரிய தொகையின் வரம்பை தகராறு எட்டாததால்), துணை அரசியலமைப்பு முறையீட்டின் மூலம் அரசியலமைப்பு உரிமைகளை மீறியதற்காக கன்டோனல் தீர்ப்புகள் சவால் செய்யப்படலாம். கூட்டாட்சி சட்டங்கள் கூட்டாட்சி அரசியலமைப்பை மீறினாலும், கூட்டாட்சி உச்ச நீதிமன்றத்தால் பயன்படுத்தப்பட வேண்டும். ஆயினும் கூட, இதுபோன்ற சந்தர்ப்பங்களில் கூட்டாட்சி உச்ச நீதிமன்றம் கூட்டாட்சி அரசியலமைப்பின் தங்கள் பொருந்தாத தன்மையை அறிவிக்க அனுமதிக்கப்படுகிறது. மறுபுறம், ஃபெடரல் உச்ச நீதிமன்றம் அரசியலமைப்பு சட்ட அமலாக்க அதிகாரிகளுடன் கன்டோனல் சட்டங்களின் இணக்கத்தன்மையை முழுமையாக மதிப்பாய்வு செய்யலாம் மற்றும் குற்றவியல் விவகாரங்களில் சர்வதேச சட்ட உதவி மீதான மேல்முறையீடுகளுக்கு தீர்ப்பளிக்கலாம். சட்ட உதவி தொடர்பான முடிவுகளை ஒரு குறிப்பிட்ட அளவிற்கு மட்டுமே ஃபெடரல் உச்ச நீதிமன்றத்தில் மேல்முறையீடு செய்ய முடியும்.

4. ஃபெடரல் காப்புரிமை நீதிமன்றம்

ஃபெடரல் காப்புரிமை நீதிமன்றம், முதல் நிகழ்வில், காப்புரிமைகள் தொடர்பான சிவில் தகராறுகளை தீர்ப்பளிக்கிறது. அதன் முடிவுகளை ஃபெடரல் உச்ச நீதிமன்றத்தில் மேல்முறையீடு செய்யலாம். ஃபெடரல் காப்புரிமை நீதிமன்றம் 2012 இல் செயின்ட் கேலனில் அதன் செயல்பாட்டைத் தொடங்கியது.

5. இராணுவ நீதிமன்றங்கள்

இராணுவ நீதிமன்றங்கள் அடிப்படையில் இராணுவ உறுப்பினர்கள் கடமையில் இருக்கும் போது செய்த குற்றங்களைக் கையாளுகின்றன. அவர்கள் இராணுவ குற்றவியல் சட்டத்தைப் பயன்படுத்துகிறார்கள்.

II. நீதிபதிகள், வழக்கறிஞர்கள் மற்றும் கட்டணம்

நீதிபதிகள் விசாரணை நடவடிக்கைகளை நடத்துகின்றனர். வழக்குக் கோப்பைப் பரிசீலித்து, தரப்பினர் மற்றும் அவர்களது வழக்கறிஞர்கள், சாட்சிகள் அல்லது நிபுணர்களைக் கேட்ட பிறகு, அவர்கள் முன் வைக்கப்பட்டுள்ள புகார், மேல்முறையீடு அல்லது குற்றச்சாட்டை மதிப்பாய்வு செய்கிறார்கள். மறுஆய்வு செய்யப்பட வேண்டிய விஷயத்தின் தன்மை மற்றும் நிகழ்வைப் பொறுத்து, ஒற்றை நீதிபதி அல்லது நீதிபதிகள் குழு தீர்ப்பை வழங்குகிறது.

சுவிட்சர்லாந்தில் நீதிபதிகளுக்குக் கட்டாய அடிப்படைப் பயிற்சி இல்லை. சட்டம் படிப்பது அவசியமில்லை என்றாலும், அது பொதுவான விதி. அமைதிக்கான நீதியரசர்கள் பெரும்பாலும் சட்டப் பின்னணி இல்லாதவர்கள், ஆனால் அவர்களின் பொது அறிவு காரணமாக, பரஸ்பரம் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்ட தீர்வை அடைய கட்சிகளுக்கு உதவுபவர்கள். மீதமுள்ளவர்களுக்கு, நீதிபதிகள் பதவியில் இருப்பவர்கள் பொதுவாக சட்டப் பட்டம் முடித்தவர்கள். ஃபெடரல் நீதிபதிகள் ஒரு நீண்ட தொழில்முறை வாழ்க்கையைத் திரும்பிப் பார்க்கக்கூடிய தொடர்ச்சியான திறமையான நீதிபதிகள், இருப்பினும் இது கூட்டாட்சி அரசியலமைப்பால் தேவையில்லை. ஒரு விதியாக, அவர்கள் முன்பு கீழ் நீதிமன்றங்களில் நீதிபதிகளாகவும், சட்டப் பேராசிரியர்களாகவும், வழக்கறிஞர்களாகவும் அல்லது மூத்த சட்ட எழுத்தர்களாகவும் பணியாற்றினர். மண்டல அளவில், நீதிபதிகள் மக்கள் அல்லது பாராளுமன்றத்தால் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார்கள் அல்லது நீதிமன்றத்தால் நியமிக்கப்படுகிறார்கள், இது மண்டலம் மற்றும் செயல்பாட்டு வகையைப் பொறுத்து. அவர்கள் மீண்டும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட வேண்டும் அல்லது அவ்வப்போது மீண்டும் நியமிக்கப்பட வேண்டும். ஃபெடரல் நீதிபதிகள் மற்றும் ஃபெடரல் கிரிமினல் கோர்ட், ஃபெடரல் அட்மினிஸ்ட்ரேட்டிவ் கோர்ட் மற்றும் ஃபெடரல் பேடன்ட் கோர்ட் ஆகியவற்றின் நீதிபதிகள் ஆறு வருட

காலத்திற்கு ஐக்கிய கூட்டாட்சி சட்டமன்றத்தால் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார்கள். அவர்கள் மீண்டும் தகுதி பெற்றவர்கள். பாரபட்சமின்றி முடிவெடுப்பதற்காக நீதிபதிகள் தங்கள் கடமைகளைச் செய்யும்போது மிகுந்த கவனத்துடன் இருக்க வேண்டும். ஒரு கருத்து முரண்பாடாக இருந்தால், உதாரணமாக, நீதிபதிகள் ஒரு தரப்பினருடன் நட்பாக இருந்தால், அவர்கள் தங்கள் சொந்த முன்முயற்சியிலோ அல்லது பாதகமான தரப்பினரின் வேண்டுகோளின் பேரிலோ நடவடிக்கைகளில் இருந்து தங்களை விலக்கிக் கொள்ள வேண்டும்.

பி வழக்கறிஞர்கள்:

சுவிட்சர்லாந்தில், நீதி கோரும் நபர்கள் அனைத்து நீதிமன்றங்களிலும் தங்களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தலாம்; நீதிமன்றத்தில் வழக்கறிஞரால் ஆஜராக வேண்டிய கட்டாயம் இல்லை. சில கிரிமினல் வழக்குகளில் மட்டுமே விதிவிலக்கு பொருந்தும். நடைமுறையில், ஒரு தகராறு சிக்கலானது என நிரூபிக்கப்பட்டால், வழக்கறிஞரின் பிரதிநிதித்துவம் என்பது விதி. வழக்கறிஞராக பணிபுரிய விரும்பும் எவரும் சட்டப் பட்டம் மற்றும் பார் தேர்வை வெற்றிகரமாக முடித்திருக்க வேண்டும். வாடிக்கையாளர்களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துவதற்கு, வழக்கறிஞர்கள் அதிகாரப்பூர்வமான சட்டப்பூர்வ பதிவேட்டில் பதிவு செய்யப்பட வேண்டும், இது சுவிட்சர்லாந்து முழுவதற்கும் செல்லுபடியாகும். வணிகம், குற்றவியல், குடும்பம் அல்லது வரிச் சட்டம் போன்ற சட்டத்தின் ஒன்று அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட பகுதிகளில் வழக்கறிஞர்கள் பெரும்பாலும் நிபுணத்துவம் பெற்றவர்கள். வழக்கறிஞர்கள் தங்கள் தொழில்முறை நடவடிக்கையை மேம்படுத்துவதில் நிதானத்தைக் காட்ட வேண்டும். பல வழக்குகளில், பல வழக்கறிஞர்கள் ஒரு சட்ட நிறுவனத்தில் தங்களை இணைத்துக் கொள்கின்றனர். வழக்கறிஞர்கள் தங்கள் பணியை சுதந்திரமாகச் செய்யக்கூடியவர்களாகவும், நலன்களின் முரண்பாடுகளிலிருந்து விடுபடவும் வேண்டும்.

C. கட்டணம்:

நீதிமன்றத்தில் வழக்கு தொடரும்போது செலவுகள் ஏற்படும். அவை நீதிமன்றக் கட்டணம் - நீதிமன்றத்தின் பணிக்கான செலவுகள் - மற்றும் சட்டக் கட்டணம் ஆகியவற்றைக் கொண்டிருக்கும். சிவில் நடவடிக்கைகளில், சில விதிவிலக்குகளுடன் (விவாகரத்து போன்றவை), வழக்கில் தோற்கும் தரப்பு அனைத்து செலவுகளையும் ஏற்கிறது. சட்ட நடவடிக்கை எடுக்கும் எவரும் செலவுகளுக்கு முன்பணத்தை செலுத்துமாறு கோரலாம். நீதிமன்ற செலவுகள் கன்டோனல் அல்லது ஃபெடரல் சட்டத்தால் நிர்வகிக்கப்படுகின்றன மற்றும் சர்ச்சைக்குரிய மதிப்பு மற்றும் வழக்கின் சிக்கலான தன்மைக்கு ஏற்ப மாறுபடும். பாதகமான தரப்புக்கு போதுமான நிதி வசதி இல்லை என்றால், நீதிமன்ற வழக்கின் முடிவு அவர்களுக்குச் சாதகமாகச் சென்றாலும், வாதி தனது செலவுகளுக்குத் திருப்பிச் செலுத்தப்படாமல் போகும் அபாயம் உள்ளது. ஒரு வழக்கால் ஏற்படும் செலவுகளின் அபாயத்திலிருந்து தன்னைப் பாதுகாத்துக் கொள்ள சட்டப் பாதுகாப்பு காப்பீடு எடுக்கப்படலாம்.

சட்ட நடவடிக்கை எடுக்க ஒரு தரப்பினருக்கு போதுமான நிதி வசதி இல்லை என்றால், அவர் அல்லது அவள் இலவச சட்ட உதவி கோரலாம். முன்நிபந்தனை என்னவென்றால், சம்பந்தப்பட்ட நபர் திறம்பட திறமையற்றவர் மற்றும் காரணம் வெற்றிக்கான எந்த வாய்ப்பையும் கொண்டிருக்கவில்லை. இந்த வழக்கில், மனுதாரருக்கு நீதிமன்ற செலவுகள் தள்ளுபடி செய்யப்படுகின்றன. சட்டப்பூர்வ பிரதிநிதித்துவம் அவசியமாகத் தோன்றினால், அந்த நபருக்கு இலவச வழக்கறிஞரையும் வழங்க முடியும். நீதிமன்றம் மற்றும் வழக்கறிஞரின் கட்டணங்கள், முன்பு தேவைப்படும் தரப்பினரால் அவற்றைத் திருப்பிச் செலுத்த முடிந்தால், பின்னர் அரசால் திரும்பப் பெறப்படலாம்.

குற்றவியல் நடவடிக்கைகளில், குற்றம் நிரூபிக்கப்பட்டால், பிரதிவாதி நடவடிக்கைகளுக்கான செலவுகள் மற்றும் அவரது சொந்த சட்டக் கட்டணங்களைச் செலுத்த வேண்டும். ஒரு வழக்கில் இருந்து விடுவிக்கப்பட்டாலும், பிரதிவாதிகள் சட்டத்திற்குப் புறம்பாக, குற்றச் செயல்களில் ஈடுபடத் தொடங்கினால் அல்லது அவர்களின்

நடத்தையைத் தடுத்திருந்தால், அவர்கள் செலவுகளைச் செலுத்தக் கடமைப்பட்டிருக்கலாம். இல்லையெனில், ஒரு முழுமையான அல்லது பகுதியளவு விடுவிக்கப்பட்ட வழக்கில், பிரதிவாதிகள் தங்கள் நடைமுறை உரிமைகளை பொருத்தமான மற்றும் அவசியமான பயிற்சிக்காக அவர்களின் செலவினங்களை திருப்பிச் செலுத்துவதற்கு உரிமை உண்டு. குற்றவியல் நடவடிக்கைகளின் விளைவாக ஏற்படும் பொருளாதார இழப்புகளுக்கு இழப்பீடு கோரலாம் மற்றும் தேவைப்பட்டால், வலி மற்றும் துன்பத்திற்கு இழப்பீடு கோரலாம்.

நேரடி ஜனநாயகத்தின் வடிவங்கள்

நேரடி ஜனநாயகம் பல வடிவங்களை எடுத்து பல மாறுபாடுகளைக் காட்டுகிறது. இந்த நான்கு பரந்த நேரடி ஜனநாயகக் கையேட்டில் உள்ள எங்கள் வகைப்படுத்தல் - வாக்கெடுப்புகள், குடிமக்களின் முன்முயற்சிகள், நிகழ்ச்சி நிரல் முன்முயற்சிகள் மற்றும் நினைவுகூருதல் - ஒவ்வொரு வகையிலும் வேறுபாடுகள் இருப்பதை அங்கீகரிக்கிறது. ஒவ்வொரு வகையிலும், அவை நிகழ்க்கூடிய குறிப்பிட்ட சூழ்நிலைகள், முடிவுகள் எந்த அளவிற்கு சட்டப்பூர்வமாக கட்டுப்படுத்தப்படுகின்றன, பிரச்சாரங்கள் மற்றும் நிதியை நிர்வகிக்கும் விதிகள் மற்றும் பல சிக்கல்கள் தொடர்பான பல மாறுபாடுகளை நாங்கள் வரையறுக்கிறோம். கையேடு முழுவதும், இங்கு கருதப்படும் நேரடி ஜனநாயகக் கருவிகளின் நான்கு முக்கிய வகைகளில் ஒவ்வொன்றையும் பொறுத்து, வடிவம் மற்றும் நடைமுறையில் இந்த மாறுபாடுகளில் சிலவற்றின் முக்கியத்துவத்தை நாங்கள் ஆராய்வோம்.

வாக்கெடுப்பு நடத்தப்படும் பாடங்கள் உலகின் பல்வேறு பகுதிகளில் பரவலாக வேறுபடுகின்றன. பெரும்பாலான ஐரோப்பாவிலும் ஆஸ்திரேலியாவிலும், அசாதாரண அரசியல் அல்லது அரசியலமைப்பு முக்கியத்துவம் வாய்ந்த (எ.கா. ஐரோப்பிய ஒருங்கிணைப்பு, நிறுவன மாற்றங்கள் போன்றவை) பொதுவாக வாக்கெடுப்புகள்

நடத்தப்படுகின்றன, மேலும் அன்றாட கொள்கை கேள்விகள் மீதான வாக்கெடுப்புகள் குறைவாகவே நடைபெறுகின்றன. 2005 இல் ஸ்பெயின், பிரான்ஸ், நெதர்லாந்து மற்றும் லக்சம்பேர்க் ஆகிய நாடுகளில் முன்மொழியப்பட்ட ஐரோப்பிய ஒன்றிய அரசியலமைப்பு ஒப்பந்தத்தின் மீதான வாக்கெடுப்புகள் மற்றும் 2000 இல் டென்மார்க்கிலும் 2003 இல் ஸ்வீடனிலும் நடைபெற்ற யூரோவை ஏற்றுக்கொள்வது குறித்த வாக்கெடுப்புகள் சில எடுத்துக்காட்டுகளில் அடங்கும். லத்தீன் அமெரிக்கா மற்றும் ஐக்கிய நாடுகளில் மாநிலங்கள் (மாநில அளவில்), வாக்கெடுப்புகள் பெரும்பாலும் பரந்த அளவிலான உள் அரசியல் பிரச்சினைகளைக் குறிப்பிடுகின்றன. லத்தீன் அமெரிக்காவில் அரசியலமைப்பு சீர்திருத்தம், அரசியல் மன்னிப்பு மற்றும் அரசுத் தொழில்களை தனியார்மயமாக்குதல் போன்ற பல்வேறு விஷயங்களில் வாக்கெடுப்பு நடத்தப்பட்டது. அயர்லாந்து குடியரசில், இறையாண்மையை மாற்றுவது சம்பந்தப்பட்ட எந்தவொரு பிரச்சினையும் பொதுவாக்கெடுப்புக்கு விடப்பட வேண்டும் என்று அரசியலமைப்பு கோருகிறது. நடைமுறையில், அனைத்து முக்கிய ஐரோப்பிய ஒன்றிய ஒப்பந்தங்களும் அயர்லாந்து குடியரசில் வாக்கெடுப்பில் வாக்களிக்கப்பட்டன, அதே நேரத்தில் பல ஐரோப்பிய ஒன்றிய உறுப்பு நாடுகளில் இது இல்லை. சுவீட்சர்லாந்தில், குடிமக்களின் முன்முயற்சிகள் அல்லது அரசியலமைப்பு முன்மொழிவுகள் மீது ஒவ்வொரு ஆண்டும் பல வாக்குகள் நடைபெறுகின்றன (இந்த அத்தியாயத்திற்குப் பின் வரும் வழக்கு ஆய்வைப் பார்க்கவும்), சமீபத்திய வாக்குகளின் பாடங்களில் ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் உறுப்பினர் (UN), ஓய்வூதிய வயது மற்றும் அகதிகள் கொள்கைகள்.

வாக்கெடுப்புகள்

வாக்கெடுப்பு என்பது ஒரு குறிப்பிட்ட அரசியல், அரசியலமைப்பு அல்லது சட்டமன்றப் பிரச்சினையில் வாக்காளர்களுக்கு நேரடியாக வாக்களிப்பதற்கான நடைமுறைகள் ஆகும். ஒரு குறிப்பிட்ட பிரச்சினையில் வாக்கெடுப்புக்கு அழைப்பு விடுக்க ஆளும் குழு அல்லது ஒத்த அதிகாரம் முடிவு செய்யும் போது அல்லது

அரசியலமைப்பின் விதிமுறைகள் அல்லது பிற பிணைப்பு சட்ட ஏற்பாட்டின் கீழ் சட்டத்தால் அத்தகைய வாக்கெடுப்பு தேவைப்படும் போது வாக்கெடுப்புகள் நடைபெறும். சில சந்தர்ப்பங்களில், குடிமக்கள் அல்லது சட்டமன்றத்தில் சிறுபான்மையினர் ஒரு பிரச்சினையில் வாக்கெடுப்பு கோர அனுமதிக்கும் நடைமுறைகளும் உள்ளன. வாக்கெடுப்பின் முடிவு சட்டப்பூர்வமாக பிணைக்கப்பட்டதாக இருக்கலாம், அது சட்டம் அல்லது அரசியலமைப்பின் கீழ் நிர்ணயம் செய்யப்படலாம் அல்லது அது ஆலோசனை நோக்கங்களுக்காக மட்டுமே அதிகாரிகளால் பயன்படுத்தப்படலாம்.

கட்டாய வாக்கெடுப்புகள் பொதுவாக மிக முக்கியமான அரசியல் பிரச்சினைகளாகக் கருதப்படும் விஷயங்களுக்கு மட்டுப்படுத்தப்படுகின்றன. பல வாக்கெடுப்புகள் அரசியல் மற்றும் அரசியல் ஸ்திரத்தன்மையின் திறமையான செயல்பாடு இரண்டையும் குறைக்கலாம். பொதுவாக்கெடுப்புகளுக்கு பணம், நேரம் மற்றும் அரசியல் கவனம் தேவைப்படுவதால், அவை விலை அதிகம். எனவே, அத்தகைய வளங்களின் பயன்பாடு கவனமாக பரிசீலிக்கப்பட வேண்டும்.

அதிகாரிகளால் அழைக்கப்படும் விருப்ப வாக்கெடுப்புகள் சில சமயங்களில் ஜனநாயகக் கண்ணோட்டத்தில் விமர்சிக்கப்படுகின்றன, ஏனெனில் அவை அரசியல் மற்றும் தந்திரோபாய காரணங்களுக்காக தொடங்கப்பட்டவை: பொதுவாக்கெடுப்பு கருவியானது மக்கள் இறையாண்மையை வலுப்படுத்த அல்ல, மாறாக மக்கள் கட்டுப்பாட்டை மீறுவதற்கு அல்லது கட்டுப்பாட்டை நீட்டிக்க அல்லது பராமரிக்க பயன்படுத்தப்படுகிறது. உயரடுக்கினரால். ஜனநாயக சட்டப்பூர்வமான தன்மையை மேம்படுத்துவதற்காக, பொதுவாக, அரசியலமைப்பு அல்லது சாதாரண, பொது மற்றும் நிரந்தர சட்டங்களில் வாக்கெடுப்புகளை பயன்படுத்துவதை ஒழுங்குபடுத்தவும், தற்காலிக முடிவுகளை தவிர்க்கவும் பரிந்துரைக்கப்படுகிறது - குறிப்பாக நீண்ட ஜனநாயக பாரம்பரியம் இல்லாத அதிகார வரம்புகளில் விளையாட்டின் ஜனநாயக விதிகளில் பரந்த ஒருமித்த கருத்து.

வாக்கெடுப்பு சட்ட அமைப்பு மற்றும் அதிகார வரம்பிற்குள் அரசியல் கலாச்சாரத்திற்கு எவ்வாறு பொருந்துகிறது என்பதை தீர்மானிக்க வேண்டியது அவசியம். அரசியலமைப்பு அல்லது சாதாரண சட்டத்தில் வாக்கெடுப்புகளை ஒழுங்குபடுத்துவதன் நன்மைகள் வெளிப்படைத்தன்மை மற்றும் அதிக மக்கள் கட்டுப்பாடு ஆகும், இது அரசியல் அதிகாரிகளால் தொடங்கப்பட்ட வாக்கெடுப்புகளின் ஜனநாயக சட்டபூர்வமான தன்மைக்கு பங்களிக்கிறது. அரசியலமைப்பில் பொதுவாக்கெடுப்புகளை ஒழுங்குபடுத்துவதில் உள்ள குறைபாடு நெகிழ்வுத்தன்மையை குறைக்கிறது, குறிப்பாக அரசியலமைப்பு ஒழுங்குமுறை முழுமையானதாக இருந்தால் மற்றும் விருப்ப வாக்கெடுப்புகளை அழைப்பதை தடைசெய்கிறது. எனவே, ஒருபுறம் ஜனநாயக சட்டபூர்வமான தன்மை மற்றும் மறுபுறம் அரசியல் செயல்திறன் மற்றும் ஸ்திரத்தன்மை ஆகியவற்றுக்கு இடையே ஒரு சமநிலை காணப்பட வேண்டும்.

ஒவ்வொரு பிரச்சினையிலும் வாக்காளர்களுக்கு முன்வைக்கப்பட்ட மாற்றுக் கருத்துகளை கவனமாக பரிசீலிக்க வேண்டும். இரண்டு மாற்று வழிகளில் ஒன்றைத் தேர்ந்தெடுக்குமாறு வாக்காளர்களைக் கேட்டால் தெளிவான முடிவு கிடைக்கும். இரண்டுக்கும் மேற்பட்ட மாற்றுகளுக்கு இடையே ஒரு தேர்வு உண்மையில் விரும்பினால், மாற்றுக்கள் தரவரிசையில் வரிசைப்படுத்தப்பட்ட ஒரு வாக்கு பயன்படுத்தப்படலாம்.

வாக்குச்சீட்டு உரையின் வார்த்தைகள் முடிவு மற்றும் அதன் நியாயத்தன்மையின் மீது ஒரு முக்கிய விளைவை ஏற்படுத்தும். பொதுவாக, வாக்குச்சீட்டு உரை முடிந்தவரை துல்லியமாகவும் தெளிவாகவும் இருக்க வேண்டும் மற்றும் ஒரே ஒரு இலக்கையும் ஒரு சாத்தியமான விளக்கத்தையும் மட்டுமே கொண்டிருக்க வேண்டும்.

வாக்கெடுப்புகள் எவ்வாறு ஒழுங்கமைக்கப்பட வேண்டும் மற்றும் வாக்காளிக்கும் நடைமுறைகள் சட்டத்தின்படி மேற்கொள்ளப்படுவதை உறுதிசெய்வதற்கு யார் பொறுப்பு என்பதை ஒழுங்குபடுத்துவது பரிசீலிக்கப்பட வேண்டும். பொதுவாக, அரசியல் அதிகாரிகளால் வேண்டுமென்றே கையாளப்படுவதைத் தவிர்ப்பதற்காக, தேசிய

தேர்தல்கள் மற்றும் வாக்கெடுப்புகளில் அதே விதிகளைப் பயன்படுத்துவது நல்ல நடைமுறையாகும்.

பொதுவாக்கெடுப்பு நிறைவேற்றப்பட்டதாகத் தீர்மானிக்கப்படும்போது கருத்தில் கொள்ள வேண்டிய முக்கியமான பிரச்சினை. வாக்குப்பதிவு மற்றும் ஒப்புதல் கோரம் பற்றிய பொதுவான விதிகள் வாக்கெடுப்புக்கு முன்னதாக தெளிவாக்கப்பட வேண்டும். அரசியலமைப்புச் சட்டத்திலோ அல்லது சாதாரண சட்டத்திலோ அத்தகைய குழுக்கள் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தால், ஒவ்வொரு வாக்கெடுப்புக்கும் சற்று முன்பு தற்காலிகமாகத் தீர்மானிக்கப்படாமல் இருந்தால், வாக்கெடுப்பு முடிவுகளின் சட்டபூர்வமான தன்மை, வெளிப்படைத்தன்மை, நேர்மை மற்றும் மக்கள் ஏற்றுக்கொள்ளல் ஆகியவை மேம்படுத்தப்படும்.

ஒரு வாக்கெடுப்பு கட்டுப்பாடாக கருதப்பட வேண்டுமா அல்லது ஆலோசனைக்கு மட்டுமே உள்ளதா என்ற கேள்வியும் கவனமாக பரிசீலிக்கப்பட வேண்டும், முடிந்தால், பொதுவாக்கெடுப்பு சட்டத்தில் குறிப்பிட வேண்டும். ஒரு ஆலோசனை வாக்கெடுப்புக்கு அழைப்பு விடுத்து அதன் முடிவைப் புறக்கணிக்கும் ஒரு அரசாங்கம் ஜனநாயக அடிப்படையில் விமர்சனத்திற்குத் திறந்திருக்கும். எவ்வாறாயினும், ஒரு கட்டுப்பாடான வாக்கெடுப்பு என்பது இறையாண்மை நடைமுறையில் மக்களுக்கு மாற்றப்பட்டுள்ளது என்று அர்த்தம். முடிவு எவ்வளவு காலத்திற்குள் செயல்படுத்தப்பட வேண்டும், அதே பிரச்சினையில் இரண்டாவது வாக்கெடுப்பு சாத்தியமா என்பது குறித்தும் பரிசீலிக்கப்பட வேண்டும். ஒரு பிரச்சினையில் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட சர்வஜன வாக்கெடுப்புக்கு அழைப்பு விடுத்துள்ள அரசாங்கங்கள், முடிவுகளில் அதிருப்தி அடைந்ததால், கையாளுதலுக்கான விமர்சனத்திற்கும் உள்ளாகின்றன.

அரசியல் அதிகாரிகளின் கைகளில், ஒரு வாக்கெடுப்பு ஆபத்துகள் மற்றும் ஜனநாயக சாத்தியக்கூறுகள் இரண்டையும் கொண்டுள்ளது. வாக்கெடுப்புகள் எப்போது நடத்தப்படுகின்றன என்பதை தீர்மானிக்க அரசியல் அதிகாரிகளுக்கு அதிகாரம் இருந்தால், எந்த அரசியல் பிரச்சினைகளுக்கு வாக்களிக்க வேண்டும் என்பதை அவர்களால்

தீர்மானிக்க முடியுமா, அவர்கள் பிரச்சாரத்தையும் வாக்காளர்களுக்கு வழங்கப்பட்ட தகவல்களையும் கட்டுப்படுத்தினால், வாக்கெடுப்பு முடிவை அவர்கள் விளக்க முடியுமா பொதுவாக வாக்கெடுப்பு என்பது ஜனநாயகத்தின் நலன்களுக்குப் பதிலாக ஆளும் கட்சியின் தேவைகளுக்குப் பயன்படும் ஒரு அரசியல் கருவியாக மட்டுமே மாறுகிறது.

முயற்சி

குடிமக்களின் முன்முயற்சிகள் வாக்காளர்கள் பல குடிமக்களால் முன்மொழியப்பட்ட அரசியல், அரசியலமைப்பு அல்லது சட்டமன்ற நடவடிக்கைகளில் வாக்களிக்க அனுமதிக்கின்றன, அரசாங்கம், சட்டமன்றம் அல்லது பிற அரசியல் அதிகாரத்தால் அல்ல. ஒரு பிரச்சினையை வாக்கெடுப்புக்குக் கொண்டு வர, நடவடிக்கையின் ஆதரவாளர்கள் அதற்கு ஆதரவாக போதுமான கையொப்பங்களை சேகரிக்க வேண்டும், ஏனெனில் முன்முயற்சி முன்வைக்கப்படும் சட்டத்தின் கீழ். குடிமக்களின் முன்முயற்சிகள், அவை நிகழும் அதிகார வரம்பைப் பொறுத்து, புதிய முன்மொழிவுகள், இருக்கும் சட்டங்கள் அல்லது அரசியலமைப்பு நடவடிக்கைகளைக் கையாளலாம். வாக்கெடுப்புகளைப் போலவே, ஒரு முன்முயற்சி வாக்கெடுப்பின் முடிவு, அத்தகைய வாக்கெடுப்பு நடைபெறும் சட்டத்தின் விதிகளைப் பொறுத்து, சட்டப்பூர்வமாக பிணைக்கப்பட்டதாகவோ அல்லது ஆலோசனையாகவோ இருக்கலாம்.

வாக்கெடுப்பு வாக்கெடுப்பு மூலம் முடிக்க வடிவமைக்கப்பட்ட பல வகையான முன்முயற்சி நடைமுறைகள் உள்ளன - குடிமக்களின் முன்முயற்சிகள் மற்றும் குடிமக்கள் கோரும் வாக்கெடுப்புகள் (அ) ஏற்கனவே உள்ள சட்டத்தை ரத்து செய்ய அல்லது ரத்து செய்ய, மற்றும் (ஆ) சட்டமன்றத்தில் ஏற்கனவே நிறைவேற்றப்பட்ட மசோதாவை நிராகரிக்க. ஆனால் இன்னும் நடைமுறையில் இல்லை (அறிவிக்கப்படவில்லை). சில நாடுகள் இந்த கருவிகளில் ஒன்று

அல்லது மற்றொன்றை மட்டுமே வழங்குகின்றன (எ.கா. இத்தாலியில் வாக்கெடுப்பு மட்டுமே உள்ளது).

குடிமக்களின் முன்முயற்சி, ஒரு புதிய முன்மொழிவை வழங்குவதன் மூலம், அரசியல் உச்சரிப்புச் செயல்பாட்டைச் சிறப்பாகச் செய்ய முடியும், அதேசமயம் குடிமக்கள் கோரும் வாக்கெடுப்பு அரசியல் கட்டுப்பாட்டின் கருவியாகவே செயல்படுகிறது. இரண்டு வகையான நடைமுறைகளையும் வழங்குவதன் மூலம் இந்த ஜனநாயக செயல்பாடுகளின் ஒரு பரந்த வரம்பைச் சிறப்பாகச் செயல்படுத்த முடியும்.

முன்முயற்சி கருவிகளுக்கு அனுமதிக்கப்படும் பாடங்களின் மீதான கட்டுப்பாடுகள் பெரும்பாலும் சட்டத்தில் குறிப்பிடப்படுகின்றன. அரசியலமைப்புத் திருத்தங்களுக்கான ஒரு முன்முயற்சி நடைமுறை அனுமதிக்கப்பட வேண்டும், ஏனெனில் அரசியலமைப்புகள், 'அடிப்படைச் சட்டங்கள்' என, மக்களின் ஒப்புதலின் அடிப்படையில் இருக்க வேண்டும், எனவே குடிமக்களின் சில பகுதிகளின் விவாதத்திற்கும் மாற்றத்திற்கும் திறந்திருக்க வேண்டும். சாதாரண அரசியல் பிரச்சினைகளில் சட்டத்தைப் பொறுத்தவரை, கட்டுப்பாடுகள் மிகவும் குறுகியதாக வரையறுக்கப்படக்கூடாது; இல்லையெனில் முன்முயற்சி விதிகள் அரிதாகவே பயன்படுத்தப்படாது மற்றும் வாய்ப்புகளை வழங்குவதை விட ஏமாற்றத்தை ஏற்படுத்தும். பொருள் கட்டுப்பாடுகள் பயன்படுத்தப்பட்டால், அவை தெளிவாக வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது மற்றும் அதிக சட்ட நிச்சயமற்ற தன்மைக்கு உட்பட்டது என்பது மிக முக்கியமானது. குறிப்பாக முக்கியமான பகுதி நிதி விஷயங்கள். பட்ஜெட் மற்றும்/அல்லது வரிகள் விலக்கப்பட வேண்டுமானால், இது சில நிதிச் செலவுகளைக் குறிக்கும் அனைத்து சட்ட அல்லது அரசியல் நடவடிக்கைகளையும் விலக்காது என்பதை தெளிவுபடுத்த வேண்டும்.

முன்முயற்சி நடைமுறைகள் அவற்றின் பயன்பாட்டிற்கான யதார்த்தமான வாய்ப்புகளை வழங்கும் வகையில் வடிவமைக்கப்பட வேண்டும். ஒரு முக்கியமான தேர்வு என்பது வாக்குச்சீட்டிற்கான

முன்மொழிவைத் தகுதிப்படுத்துவதற்குத் தேவையான கையொப்பங்களின் நுழைவாயிலாகும். 10 சதவீதம் அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட பதிவு செய்யப்பட்ட வாக்காளர்களின் கையொப்பங்கள் தேவைப்படும் அதிகார வரம்புகளில், பொதுவாக மிகக் குறைவான முன்முயற்சி செயல்பாடுகள் இருக்கும். ஒரு குறைந்த வரம்பு, ஒருவேளை 5 சதவிகிதம் அல்லது அதற்கும் குறைவாக, நடைமுறைகளின் ஜனநாயக செயல்பாடுகளுக்கு மிகவும் பொருத்தமானதாக இருக்க வேண்டும் மற்றும் பிரதிநிதித்துவ கட்டமைப்புகளுக்கு கூடுதல் அரசியல் பங்கேற்பு வழிகளை வழங்குவதற்கு மிகவும் உகந்ததாக இருக்க வேண்டும்.

நிகழ்ச்சி நிரல் முன்முயற்சிகள் என்பது ஒரு குறிப்பிட்ட பிரச்சினையை பாராளுமன்றம் அல்லது சட்டமன்றத்தின் நிகழ்ச்சி நிரலில் வைக்க குடிமக்கள் ஏற்பாடு செய்யக்கூடிய நடைமுறைகள் ஆகும். குடிமக்களின் முன்முயற்சிகளைப் போலவே, குறைந்தபட்ச எண்ணிக்கையிலான கையொப்பங்கள் பொதுவாக சட்டத்தால் முன்முயற்சியை சட்டமன்றத்திற்கு கொண்டு வருவதற்காக குறிப்பிடப்படுகின்றன. குடிமக்களின் முன்முயற்சிகளுக்குப் பின்பற்றப்படும் நடைமுறையைப் போலன்றி, ஒரு நிகழ்ச்சி நிரல் முன்முயற்சியை முன்வைக்கும் போது மக்கள் வாக்கெடுப்பு நடைபெறாது. பல்வேறு நாடுகளில் தேசிய மற்றும் துணை-தேசிய அளவில் நிகழ்ச்சி நிரல் முன்முயற்சிகளைப் பயன்படுத்துதல், அத்துடன் நாடுகடந்த மட்டத்தில் நிகழ்ச்சி நிரல் முன்முயற்சிகளைப் பயன்படுத்துவதற்கான முன்மொழியப்பட்ட நடைமுறைகள்.

ஒரு நிகழ்ச்சி நிரல் முன்முயற்சி பொறிமுறையை அறிமுகப்படுத்தும் போது அல்லது நடைமுறைப்படுத்தும் போது, இந்த பொறிமுறையை மனுக்களிலிருந்து தெளிவாக வேறுபடுத்துவது மிகவும் முக்கியமானது. சாத்தியமான பிற நேரடி ஜனநாயக வழிமுறைகளுடன் (குடிமக்களின் முன்முயற்சி அல்லது குடிமக்கள் கோரும் வாக்கெடுப்பு உட்பட) குழப்பத்தைத் தவிர்க்க, ஒரு நிகழ்ச்சி நிரல் முன்முயற்சிக்கான முக்கிய தேவைகள் சட்டப்பூர்வமாக வரையறுக்கப்பட்டு முன்கூட்டியே ஒப்புக் கொள்ளப்பட வேண்டும்.

பொதுப் பிரச்சினைகள் அல்லது உரிமைகோரல்களைக் கையாளக்கூடிய மனுக்களுக்கு மாறாக, ஒரு நிகழ்ச்சி நிரல் முன்முயற்சியானது ஒரு சட்டப்பூர்வ அல்லது அரசியலமைப்புச் சிக்கலை முழுமையாக வடிவமைக்கப்பட்ட வரைவுச் சட்டம் அல்லது முன்மொழியப்பட்ட அரசியலமைப்புத் திருத்தம் மூலம் தீர்க்க வேண்டும் என்று பரிந்துரைக்கப்படுகிறது.

ஒரு நிகழ்ச்சி நிரல் முன்முயற்சியின் தகுதிக்கான நுழைவாயிலின் அளவைக் கருத்தில் கொள்ள வேண்டும். ஒரு குறைந்த நிலை, எழுப்பப்பட்ட சிக்கலைப் புறக்கணிக்க சட்டமன்றக் குழுவை ஊக்குவிக்கலாம், அதே நேரத்தில் மிக உயர்ந்த வரம்பு தகுதி பெறுவதை கடினமாக்கும்.

நிகழ்ச்சி நிரல் முன்முயற்சிகள் குடிமக்கள் மற்றும் அதிகாரிகளுக்கு இடையே ஒரு நிறுவன உரையாடலை செயல்படுத்தி ஒழுங்குபடுத்துவதால், நிகழ்ச்சி நிரல் முன்முயற்சி முயற்சிக்கு சில பொது நிதி அல்லது தளவாட ஆதரவு வழங்கப்பட வேண்டும். அழைப்பு.

திரும்ப அழைக்கும் நடைமுறைகள், திரும்ப அழைக்கும் வாக்கெடுப்புக்கு ஆதரவாக போதுமான கையொப்பங்கள் சேகரிக்கப்பட்டால், தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட அதிகாரியின் பதவிக் காலத்தை முடிப்பது குறித்து வாக்களிக்க வாக்களிக்க வாக்காளர்களை அனுமதிக்கிறது. திரும்ப அழைக்கும் செயல்முறை பெரும்பாலும் குடிமக்களின் முன்முயற்சிகளைப் போலவே இருந்தாலும், ஒரு நபரை பொது அலுவலகத்திலிருந்து அகற்றுவது பற்றிய கேள்வியை மட்டுமே நினைவுபடுத்துகிறது, எனவே விளைவு எப்போதும் பிணைக்கப்படும்.

திரும்பப் பெறுதல், மற்ற நேரடி ஜனநாயக நடைமுறைகளைப் போலவே, பங்கேற்பு மற்றும் பயனுள்ள நிர்வாகத்தின் கொள்கைகளை

சமநிலைப்படுத்த வேண்டும். குடிமக்களின் உரிமைகள் மற்றும் திரும்ப அழைக்கும் பணியில் ஈடுபட்டுள்ள அதிகாரிகளின் உரிமைகள் பாதுகாக்கப்பட வேண்டும். பிரதிநிதித்துவ ஜனநாயகத்தின் பயனுள்ள நிறுவனங்களுடன் திரும்ப அழைக்கும் நடைமுறைகளை ஒத்திசைப்பதில் உள்ள சிரமம், நேரடி ஜனநாயகத்தின் மற்ற கருவிகளைப் போலவே திரும்ப அழைக்கப்படாமல் இருப்பதற்கு ஒரு காரணம். அடிக்கடி திரும்ப அழைக்கும் வாக்குகள் பிரதிநிதித்துவ ஜனநாயகத்தை குறைமதிப்பிற்கு உட்படுத்தலாம். இருப்பினும், இந்த செயல்முறையை பயன்படுத்த மிகவும் கடினமாக்குவது, குடிமக்கள் தங்கள் பிரதிநிதிகள் மீது கட்டுப்பாட்டைப் பயன்படுத்துவதற்கான வழிமுறையாக அதன் செயல்திறனைக் கட்டுப்படுத்தலாம். திரும்பப் பெறுதல் மற்ற நிறுவனங்கள் மற்றும் பிரதிநிதித்துவ விதிகள் மற்றும் நேரடி ஜனநாயகத்துடன் தொடர்பு கொள்கிறது; எனவே ஒரு குறிப்பிட்ட நிறுவன அமைப்பில் அதை அறிமுகப்படுத்தும் முடிவு அந்த அமைப்பில் அதன் சாத்தியமான தாக்கத்தை கருத்தில் கொள்ள வேண்டும்.

திரும்ப அழைக்கும் நடைமுறைகள் அனுமதிக்கப்படும் இடங்களில், தொடர்புடைய பல கேள்விகள் எதிர்பார்க்கப்பட வேண்டும். ஒரு அதிகாரி திரும்ப அழைக்கப்படும் போது, ஒரு மாற்றுத் திறனாளியை தேர்வு செய்ய ஏற்பாடு செய்யப்பட வேண்டும், மேலும் இதற்கு கூடுதல் தேர்தல் நடத்த வேண்டியிருக்கலாம். திரும்பப் பெறுதலுடன் ஒரே நேரத்தில் மாற்றுத் தேர்தலை நடத்துவது, தேர்தல் அரசியலின் சிக்கல்களுடன் திரும்பப் பெறுவதைக் குழப்புகிறது மற்றும் திரும்பப் பெறுவதை ஒரு போட்டித் தேர்தலாக மாற்றும் விளைவை ஏற்படுத்தலாம். ஒரு மாற்றீடு வெறுமனே நியமிக்கப்பட்டால், அதன் விளைவு குறைவான ஜனநாயகம் கொண்ட ஒரு நேரடி ஜனநாயக செயல்முறைக்கு துணையாக இருக்கலாம். திரும்ப அழைக்கும் செயல்முறையின் இயக்கவியல் பெரும்பாலும் நடைமுறையில்

நிர்வகிப்பது கடினம் என்றாலும், திரும்ப அழைக்கும் தர்க்கம் நேரடி
ஜனநாயகத்தின் அடிப்படைக் கொள்கைகளுடன் ஒத்துப்போகிறது.
